virtual-project.eu

roman

daniel

LACOSTE

Justiție fără limite

CRIMINAL ÎN SERIE

DANIEL LACOSTE

Colecția
Justiție fără limite

NR.4

CRIMINAL ÎN SERIE

În românește de:
MARIA CARP

virtual-project.eu

Editura VIRTUAL

2011

• Prolog •

Borfaș, spărgător de locuințe și escroc, Samuel Branigan are o altercație cu trei pederești în urma căreia amicul său își pierde viața, iar el ajunge la un pas de moarte. Este salvat ca prin minune de niște copii ce au alertat autoritățile orașului Philadelphia, după care ajunge să facă parte – fără voia lui – dintr-un program de cercetări medicale finanțat de Central Inteligence Agency. CIA dorea să realizeze o armă infailibilă, și anume spionul superinteligent care se poate adapta oricărei situații, fiind capabil să învețe până și o limbă străină în numai câteva zile. Dintre cei cincizeci de subiecți cărora li s-a injectat un ser secret, numai Branigan a supraviețuit, dar s-a aflat într-o comă profundă care a durat două decenii. Ceasul său biologic se oprise la vârsta de aproape treizeci de ani.

În primăvara anului 2001, cu câteva luni înaintea atacurilor teroriste asupra Americii patronate de Usama bin Laden, Samuel Branigan revine din senin la viață. Amintindu-și cu greu propriul trecut, datorită ședințelor repetate de hipnotism la care a fost supus în stare de inconștiență, eroul constată cu stupoare că poate reține tot ceea ce vede, aude ori citește, ba chiar are capacitatea de a „viziona" lucruri ce urmează să se întâmple în viitor. De asemenea, se vindecă mai repede decât restul semenilor săi și posedă un simț extrasenzorial care îl ferește adesea de primejdii.

În vreme ce întreține câteva legături amoroase cu asistentele sanatoriului în care este internat, Branigan primește porecla de Lucky (norocosul) care-l va însoți toată viața. Întâmplător, descoperă că doctorii instituției spitalicești îi „ajută" pe unii pacienți să intre în moarte clinică, pentru a le preleva anumite organe. Acestea sunt destinate magnaților internaționali și unor oameni de stat, operațiunea părând a fi controlată de CIA. Lucky procedează astfel încât îi demască pe criminali, apoi își ia tălpășița din sanatoriul de la Tonawaba Creek, cu puțin timp înainte ca mărturiile despre abominabilele fapte ce se petreceau acolo să fie spulberate de o puternică explozie provocată de o mână criminală.

În continuare, fostul borfaș este interceptat de profesorul Caron – cel care intrase în minte sa, cu intenția de a-l controla în totalitate –, dar reușește să scape în urma unul grav accident de circulație. Deoarece valorează mai multe decât greutatea sa în diamante, un anumit segment al CIA intenționează să pună mâna pe el pentru noi experimente. Dar Lucky are cu totul alte planuri de viitor. Acesta vrea să-și amintească întregul său trecut, să se răzbune pe cei care i-au răpit 20 de ani din viață (*chiar dacă n-a îmbătrânit deloc în acest timp*) *și, nu în ultimul rând, să îi ajute pe oamenii aflați în nevoie.*

Întors la Philadelphia, orașul în care își petrecuse cea mai mare parte din viață, Lucky reîntâlnește vechi prieteni și își face alții noi. Cu concursul acestora, reușește să se răzbune pe cei care încercaseră să-l ucidă, dar este capturat din nou de CIA și forțat să participe în continuare la programul medical finanțat de agenție. Grație unor împrejurări favorabile, capacităților sale paranormale și sprijinului primit de acolo de unde se aștepta mai puțin, fostul borfaș reușește să scape, în timp ce profesorul Caron își pierde viața, de data asta definitiv. În schimbul libertății, Lucky acceptă să colaboreze cu un anumit segment al CIA – atunci când siguranța națională și viețile americanilor se află în pericol – păstrându-și, totuși, o totală independență față de capii agenției.

În acest moment, în scenă își face apariția frumoasa Zelda Ibrahimovici, o persoană foarte influentă din cadrul CIA, care acționează doar în propriul interes. Lucky îi dejoacă planurile, reușind să stopeze alte atentate puse de aceasta la cale. Astfel, proporțiile tragediei americane din septembrie 2001 ajung să fie mult mai reduse decât le preconizaseră teroriștii. Dar planurile machiavelice ale lui Zelda nu se opresc aici.

• Capitolul 1 •

— Am cam depășit limita suportabilă pentru nevestele noastre, nu credeți?

— S-ar putea să ai dreptate, bătrâne, dar asta nu ar trebui să ne schimbe buna dispoziție. La dracu', doar nu ai trecut chestia asta într-un contract prenupțial sau ceva similar?

Se aflau deja de la prânz în barul în care se simțeau de-ai casei. Reușiseră, în acea zi, să bată vechiul record de beri consumate în localul cu pricina. Drept recompensă, primiseră din partea patronului – conform tradiției locului – dreptul de-a devora pe gratis oricât, până când vor dori să plece din bar.

— Chiar crezi că ar trebui să ratăm ocazia asta? întrebase Tim, care tocmai se întorsese de la toaletă. Am redat o parte din bere patronului, ha, ha! l-am pișat-o și o pot lua de la capăt începând din acest moment.

— Nu mi-e foarte clar cum am putea să mai profităm de gratuitatea oferită, răspunse Doug cu glasul împleticit. Simt că plesnesc numai dacă văd încă o sticlă de bere destupându-se. Nu știu cum vă simțiți voi, dar pentru mine e destul. Mă ridic și o iau ușurel înspre casă. Mi-a fost suficient pe ziua de azi.

Doug era un individ micuț și chelios, care bătea spre vârsta de 65 de ani. În burta care se revărsa voluptoasă peste curea, ai fi crezut că ar putea încăpea încă jumătate din băutura existentă în bar. Vârsta, însă, începea să-și spună cuvântul. Omul consumase deja peste posibilitățile sale. Se ridică cu greu din scaunul înalt, sprijinindu-se cu mâna dolofană de tejghea și făcând un mic salt, ca să ajungă cu picioarele pe podeaua lipicioasă.

— Pe toți morții din 'Nam! se revoltă Antonio, cel care nu voia să-și strice dispoziția. Ăsta chiar ne părăsește, când ne simțeam mai bine… Sau, mai ieftin, în orice caz.

— Tu n-ai decât să mai rămâi, portorican zgârcit, spuse Tim, semn că și lui i se cam tăiase cheful de scurs sticle de bere. Și eu plec, o dată cu Doug. Mai bine mă păstrez pentru un alt record. Nu se știe niciodată ce îți rezervă viața.

Tim era un individ uscat și peste măsură de înalt. În ruptul capului n-ai fi crezut că în corpul lui ar fi putut încăpea mai mult de un păhărel sau două de coniac. Avusese, însă, cel mai important rol în toată tărășenia din acea crâșmă, deoarece se comportase ca un furtun ori ca o sugativă de calitate. Tot ce intra, ieșea din el aproape instantaneu. Niciodată nu avusese probleme să dea pe gât cantități impresionante de spirtoase sau mai puțin spirtoase. Băutura nu poposea în burta lui lipită de spate, ci doar îl tranzita și-l ridica în al nouălea cer.

— Pe fața gălbejitului pe care l-am jupuit în Saigon! Cum de m-am ales eu cu niște fătălăi ca voi?

Cel care vorbise era Antonio. Singurul care nu prea avea unde să se ducă; motiv pentru care trăgea de cei doi prieteni, ca să mai rămână o vreme.

— Mai stăm un rând… doar atât, vă rooog! Ce dracului!? E patru iulie, ziua unchiului Sam, pentru care am ajuns un olog! Să sărbătorim evenimentul așa cum se cuvine!

Din nefericire pentru el, cei doi erau deja aproape de ușă și nu păreau dispuși să se întoarcă pentru încă un rând. Fu nevoit să se ridice și el, cu mare greutate. Ce-i drept, îl copleșiseră sticlele de bere, dar cu asta se obișnuise. Ceea ce îl deranja mai tare era casa goală spre care urma să se îndrepte și unde nu avea cine să-l bată la cap. Nevasta îl părăsise și constatase cu stupoare că era mai rău fără rău, decât în compania lui.

Înjurând amărât pe seama războiului care îi răpise un picior, se ridică și o porni șontâc pe urma celorlalți. Ajuns în stradă constată că prietenii lui se mișcau mai ușor decât ar fi fost normal după cât băuseră. Ceea ce i se păru destul de deplasat.

— Hei! strigă în urma lor. Stați să vin și eu cu voi, dacă tot mi-ați stricat cheful! Nu faceți pe nebunii!

— Păi, hai o dată, îi zise Tim, întorcându-se spre Antonio și oprindu-l în același timp pe Doug. Mișcă-te mai repede!

Ologul nu mai auzea nimic în jurul lui și se mișca precum un robotel a cărei cheie fusese învârtită prea vârtos. Încerca să se grăbească.

— Ce e? De ce te ții de mine? Vrei să-ți pocesc mutra, prăjinel? se înfurie Doug când simți mâna uscată a lunganului, strângându-l cu putere de cot.

— La uită-te la ăsta, ce negru-n ceru’ gurii e! strigă Antonio din spate, tropăind cu piciorul de lemn pe asfalt, în încercarea

de a-i ajunge pe cei doi din urmă. Dacă erai atât de dur și în junglă, nu mai trebuia să te car atâta în spate și poate că acum aveam amândouă picioarele sub mine. Puteam să-ți dau oricând doream șuturi în cur, fără să obosesc…

Deșiratul de Tim și butoiașul de Doug se opriră în cele din urmă în dreptul unui tomberon și îl așteptară tăcuți pe Antonio ca să străbată, înjurând într-una, distanța care îi despărțea. Cei doi semănau cu Don Quijote și Sancho Panza, comparație pe care o auziseră de atâtea ori făcută la adresa lor, încât remarca nici măcar nu-i mai irita.

— Până când ajunge șontorogul, mă duc să mai elimin niște Budweiser, spuse Tim, îndreptându-se spre tomberon și începând din mers să-și desfacă șlițul. Mă piș pe mine.

Jetul puternic țâșnise deja când respectivul mai avea doi pași de făcut ca să ajungă în locul în care își propusese să se ușureze. Începu să-l manevreze cu dibăcie, pentru a nu se uda pe pantaloni, direcționându-l spre unul dintre sacii pe care cineva nu se ostenise să-l salte peste buza tomberonului, lăsându-l să zacă pe trotuar. Cu atât mai bine pentru el, și mai rău pentru gunoierii din noaptea respectivă.

Doug se ținea cu greu pe picioare, bălăngănindu-se în față și înapoi ca un Hopa-Mitică. Fâșâitul pe care-l genera Tim, urinând pe sac, îi aminti că și el are vezica mult prea plină. În consecință, o porni împleticindu-se spre locul în care Tim privea stelele, fredonând încetișor o melodie. Ajuns acolo se opri, nu însă fără greutate. Corpul i se duse în față și cu greu reuși să-l împiedice să nu se prăbușească peste sac. La un moment dat, privirea lui împăienjenită de aburii alcoolului observă ceva ieșind din sacul ale cărui margini fuseseră date la o parte de jetul de urină al lunganului.

— Hei, ia uite ce avem noi aici! încercă el să exclame, însă vorbele i se înecară într-o bolboroseală incoerentă. Un pantof roșu de damă, reuși el să îngaime ceva mai inteligibil, în cele din urmă, aplecându-se ca să îl apuce.

Gestul fusese însă prea imprudent pentru starea în care se afla în acel moment. Așa că se prăbuși, ca un copac tăiat, peste sacul pe care jetul lui Tim tocmai încetase să-l mai ude.

— Ha, ha, ha! râse cu poftă Antonio, amuzat din cale-afară.

Reușise, în sfârșit, să-i ajungă din urmă pe cei doi.

— Ia te uită la tolomacul ăsta! adăugă el, arătând amuzat cu cârligul, care îi ținea loc de mână stângă, spre corpul prăbușit al prietenului său. Are trei picioare! Hei, bătrâne! Nu crezi că ar trebui să-i dai unul și bătrânului tău camarad de arme? Doar te-a salvat de la moarte în 'Nam, dacă nu cumva ai uitat amănuntul ăsta…

Tim, ce părea să fie singurul petrecăreț pe care băutura nu-l copleșise total, se apropie mai mult, încercând să deslușească ceva prin întunericul din jur.

— Ce dracu'?…

Închise ochii și își scutură capul cu putere, părându-i-se că nu vede bine. Într-adevăr, din trupul ca de butoiaș al camaradului său ieșeau trei picioare, din care unul foarte frumos și încălțat într-un pantof roșu extrem de scump, după toate aparențele. Se aplecă și apucă de ciudatul surplus anatomic al prietenului său, apoi începu să tragă vârtos, încercând să-l extragă de sub greutatea corpului toropit de băutură al lui Doug.

— Bă, da' gras mai e, pramatia!…

Apucă cu amândouă mâinile și începu să se opintească serios, proptindu-se cu picioarele în pământ și icnind din greu.

— Ți-aș da o mână de ajutor, dacă aș putea, spuse Antonio, remarcând strădaniile lunganului. Din păcate, tocmai mâna aia mi-a rămas în Vietnam, ha, ha, ha! Pe toate bombele cu napalm din lume! exclamă el când Tim reuși, în cele din urmă, să extragă piciorul de sub Doug. Cred c-o să vomit puțin…

Efortul susținut pe care trebuise să-l depună lunganul nu se datorase atât greutății camaradului său prăbușit și adormit instantaneu peste sac, ci lungimii neobișnuite a piciorului de sub el.

De fapt, era o gambă… atașată la o fesă. Iar în continuare urma o jumătate de trup, un sân încă frumos și o jumătate de craniu. Cu alte cuvinte, avea în față o jumătate… întreagă de femeie.

•

Lumina se strecura prin geamul murdar, luminând perna obosită. Penitenciarul era liniștit, încă nu se dăduse deșteptarea, dar Rachel nu reușise să doarmă întreaga noaptea. Cu încăpățânare, pleoapele ei se înverșunaseră să nu se lipească una de cealaltă. Citea și recitea la nesfârșit biletul pe care îl găsise în tortul pe care îl primise de ziua ei, de la un misterios

admirator, cum se specifica la sfârșitul mesajului. Nu înțelegea cum de reușise respectivul să strecoare biletul în tort și prin ce mijloc îl convinsese pe gardian să i-l aducă în celulă. Paznicii nu se purtaseră niciodată prea bine cu ea, mai ales de când refuzase să participe la câteva orgii organizate de șefa închisorii, o lesbiană și o depravată cu diplomă. De fapt, de atunci începuse să-i încolțească în minte ideea evadării. Fusese condamnată pe viață, însă acest lucru nu o deranjase peste măsură. Se așteptase la asta încă de când își ucisese familia, deci sentința nu îi provocase vreo surpriză.

— Hai, deșteptarea! se auzi strigătul unui gardian. Doar nu sunteți la pensiune…

Apoi izbucni soneria infernală, urmată de zgomotul binecunoscut al barelor de la celule, lovite cu țevi de metal. Începea o nouă zi de detenție.

Ceremonia binecunoscută, își spuse ea. Până ieri, chestia asta nu mă deranja atât de tare. Oare cine e admiratorul ăsta și de ce vrea să mă ajute să evadez? Io-i fi căzut cu tronc cine știe când?!

Primise tortul cu blazarea uneia care nu mai avea puterea să se mire sau să se bucure de ceva. Dar, totuși, ce surpriză avusese când descoperise biletul! Parcă cineva i-ar fi citit gândurile. Și, cu siguranță, i le citise…

Ușa celulei se deschise, scârțâind sinistru, ca orice ușă de celulă. După părerea ei, acel zgomot fusese proiectat special de constructor, care scontase tocmai pe un asemenea efect. Deținuții făcuseră multe reclamații cu privire la acel sistem, dar în mod inutil. Zgomotul rămânea în ciuda faptului că supravegherea modernă cu celule infraroșii și camere de luat vederi pe fiecare palier, era suficientă pentru a păzi niște nenorocite cum erau ele. Din păcate, șefa pușcăriei era conservatoare înrăită. Așa apucase ea la începutul carierei, așa rămăsese totul.

Numai precauții în plus, își spuse ea. Niciuna în minus.

— Hai, Donovan, mișcă-ți curul ăla gras la micul dejun! auzi ea vocea inflexibilă a lui Rock, gardianul cu care și-o trăsese de cele mai multe ori.

Era singurul dintre toți care auzise de pasta și periuța de dinți.

— Nu ți se părea așa gras când îl lingeai! șuieră ea printre dinți. Libidinosule!

— Lasă, frumoaso, știi doar că posteriorul tău e bun public, îi șopti gardianul când trecu pe lângă el, ciupind-o de fese.

Rachel îi trase un cot puternic în stomac, făcându-l pe gardian să icnească scurt.

— Așa îmi placi! Neîmblânzită! Dar avem o viață înainte ca să te domesticim, nu-i așa? Ar fi și păcat să te înmuiem prea repede. N-ar mai avea haz...

Acel schimb de cuvinte era aproape un ritual, completat cu mângâieri și ghionturi. De data asta, însă, Rachel nu mai asculta cuvintele gardianului cu indiferență. Se bucura, pentru prima dată în ultimii cinci ani de când fusese închisă, că vorbele lui nu o mai întristau. În curând avea să fie liberă. Liberă ca pasărea cerului, iar acest gând o bine-dispuse subit. Se aplecă spre urechea lui Rock și îi susură, suflând în același timp un curent de aer cald, care îl înmuie pe paznic:

— Am să ți-o tai și o să ți-o dau să o mănânci, înainte de a mă îmblânzii tu pe mine, fiu de cățea!

După ce mâncă aceeași pastă ciudată și fără gust, pe care o primea pe post de mâncare încă din prima zi de detenție, ieși în curte. Rachel se deplasă ca teleghidată înspre porțiunea unde se aflau aparatele de forță, reluându-și cu mai multă îndârjire exercițiile. De data asta știa de ce le face: trebuia să fie în formă pentru marea evadare. În curând avea să fie din nou în libertate.

Prietena ei, Jamie, se apropie de ea, în timp ce se afla pe spate, ridicând o halteră grea. Fata începu să o mângâie pe picioarele bronzate, plimbându-și mâna, cu un aer distrat, până ajunse cu degetele în locul unde pantalonii scurți și zdrențuiți ai blugilor lăsau să se ghicească labiile roșiatice și cărnoase ale lui Rachel.

— Ce faci, frumoaso? Nu te-am văzut la masă, spuse Jamie, zâmbind. Ești foarte atrăgătoare astăzi; ce s-a întâmplat?

— Nu știu, răspunse Rachel, prudentă. Ce putea să se întâmple?

Era nemulțumită pentru că se putea observa starea ei de spirit cu atâta claritate. Jamie era o fată de treabă, dar Rachel prefera să nu aibă încredere în nimeni, mai ales acolo unde ajunsese, și anume la pușcărie. Prietena ei ajunsese aici fiindcă își omorâse peștele cu sânge rece. O făcuse temeinic după ce îl drogase, tăindu-i boașele și introducându-i o rangă înroșită în foc drept în anus.

— Începuse să mă calce pe nervi, explicase ea, simplu, la proces. Voia mai mult decât i se cuvenea, așa că și-a meritat soarta.

Era o fată simplă, care ajunsese la Los Angeles de la o fermă din Nebraska, visând – ca mii de alte fete – să devină o mare stea de cinema și sfârșind, tot ca majoritatea, prin a face trotuarul. Un trotuar de care, în cele din urmă, decisese să scape. Numai că nu alesese cea mai bună opțiune.

— Lasă, că nu mă păcălești tu pe mine! Încă te mai resimți după ziua ta? insistă ea.

— Da, după cheful monstruos de ieri..., îi cântă Rachel în strună.

— Care chef? tresări Jamie, uimită.

Rachel o privi cu simpatie, dar și cu milă, în același timp.

Tare naivă mai e fata asta, săraca! se gândi ea.

— Chiar așa ziceam și eu: care chef?

— Ah, iar îți bați joc de mine! se burzului Jamie. Crezi că pun întrebări prostești, nu? Că sunt cam tâmpită... Mă gândeam pur și simplu că ți-a făcut Rock vreo surpriză, cu scula aia a lui, de care se simte tare mândru, dar fără motiv.

Și ar mai fi continuat cu justificările, probabil, dacă nu ar fi observat-o apropiindu-se pe Dolores, dușmanca lor de moarte. Femeia era o negresă masivă, toată numai mușchi, cu sânii cât capul lui Jamie și niște fese pe care puteai să le folosești pentru îndoit fierul la rece.

— Ce fac curvele mele în această dimineață? se auzi vocea ei spartă și rea. Aveți ceva pentru mine, după cum v-am cerut?

Rachel nu mai suportă pretențiile femeii și reacționă violent:

— Ți-am mai spus, cioară, să ne lași în pace! se enervă ea, repezindu-se să-i tragă un picior în gură.

Negresa, însă, nu degeaba era cunoscută drept cea mai temută deținută din penitenciar. Se lăsă imediat jos, evitând piciorul ridicat ce venea cu forță înspre capul ei. Apoi se redresă, pregătindu-se să-i ardă un pumn zdravăn lui Rachel, care era puțin dezechilibrată din cauza ratării.

Dolores se trezi însă cu Jamie în cârcă. Făta o apucase cu putere de păr și începuse s-o scuture, temeinic. Imediat după aceea, Rachel profită de ocazie și o lovi puternic, cu ambii pumni deodată, drept în stomac. Negresa icni și se prăbuși în genunchi. Imediat după aceea, o gheată îi izbi maxilarul, făcând

sângele să țâșnească pe maioul alb pe care-l purta. Abia în acel moment intervenira gardienii, apucându-le pe cele trei femei pe la spate și trăgând de ele pentru a le despărți.

— Gata, fetelor, ajunge! ordonă unul dintre ei. Ne-ați excitat destul. Vreți să o încasați aici în curte, sau vă potoliți chiar acum? Ia, hai la duș cu voi, ca să vă răcoriți! Dacă nu vă cuminți nici acolo, vă așteaptă pe toate trei izolarea. Ce alegeți?

Rachel se calmă brusc. Își dădu seama ce prostie comisese. Acum nu era momentul potrivit pentru reglări de conturi. În noaptea aceea urma să evadeze. Dacă o izolau, rata singura ocazie care i se ivise până atunci.

În vreme ce se îndreptau, îmbrâncite, spre sala unde se aflau dușurile, se apropie de Dolores cu inima strânsă și îi șopti:

— Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat, draga mea, dar eram extrem de nervoasă! Mă revanșez la duș. OK?

Dolores o privi neîncrezătoare, dar era prea excitată pentru a mai bate în retragere. Nu știa ce se întâmplase, cum de Rachel își schimbase atât de brusc atitudinea, dar nici nu-i păsa foarte tare de asemenea gânduri. Nu era genul care pierdea prea mult timp cu reflecția. Era un munte de instincte, și-atâta tot.

•

Lucky se pregătea să se ridice de la masă și să plece încet spre casă. În timp ce căuta din ochi ospătarul, pentru a-i cere nota de plată, privirile îi căzură pe o roșcată superbă. Trecea prin fața lui cu mersul unei feline care se ascunde ca să-și digere prada.

Hopa! își spuse repede în gând. Asta nu e oră de plecat acasă.

O urmări cu ochii mijiți, observând că se așază – cu o eleganță care l-ar fi făcut pe Regele Soare să ceară meditații de bune maniere – alături de o masă diformă de carne purtând mustață.

Ia, uită-te, ce hipopotam și-a găsit prințesa! se minună Lucky la vederea nepotrivitului cuplu. Precis că nu s-a îndrăgostit de caracterul lui…

Individul lângă care găsise de cuviință felina cu părul în flăcări să-și așeze fesele regale, arăta ca trei gemeni de 80 de ani, a căror mamă se răzgândi-se în ultimul moment, la naștere, și făcuse numai unul. Cei doi ochi pe care îi purta individul abia se puteau observa, atât erau de înfundați între fălci. Într-un cuvânt, blondul era departe de a putea fi confundat cu vreun Adonis.

Ospătarul se apropie de Lucky.

— Domnul mai dorește ceva?

— Domnul nu o să mai mănânce mult timp de acum încolo, răspunse Lucky, scârbit deodată de actul nutrițional. Ia, spune-mi, te rog, cine e domnul acela corpolent de la masă?

— Nu-l cunoașteți? se minună chelnerul, încercând totuși să păstreze respectul datorat clientului. Este John Fitzbourne al III-lea, mare, armator, printre altele.

— Sigur e al treilea? făcu Lucky, neîncrezător.

— Nu înțeleg, domnule, se arătă nedumerit chelnerul.

— Arată ca și cum ar fi toți trei la un loc. Ce s-a întâmplat cu ceilalți doi înaintași ai lui? I-a înghițit?

Ospătarul zâmbi rece, cu un aer condescendent, dar politicos.

— Domnul este un fin portretist. Noi nu ne permitem să observăm aceste aspecte, domnule, dacă nu vă e cu supărare.

— Lasă, lasă asta! dădu Lucky din mână, plictisit de diplomația ospătarului. Spune-mi mai bine cine-i coarda?

— Poftim? se prefăcu chelnerul că nu înțelege.

Lucky se întoarse brusc înspre individul având față de vulpe, ce stătea pliat în două, ca un briceag, cu șervetul pus regulamentar pe antebrațul stâng, într-o ținută impecabilă.

— Amice, mă iei drept tâmpit? De cât timp iau eu cina la restaurantul ăsta?

— Îmi cer scuze, însă nu pot spune cu precizie acest lucru; dar să tot fie vreo lună, domnule.

— Și ai fost nemulțumit vreodată de bacșiș?

Ospătarul se îndreptă puțin de spate și făcu o figură de om lovit în tot arborele lui genealogic.

— Vai de mine, domnule, se poate? Ați fost mereu foarte generos!

— Atunci fă bine și spune-mi cine e târfa care stă lângă baragladina aia a treia și nu te mai izmeni! Sau preferi să-mi schimb tabieturile de seară și să merg în altă parte?

Ospătarul strâmbă din nas, nemulțumit de tonul adoptat de clientul său, însă gândul că s-ar fi lipsit de generozitatea lui Lucky îl făcu să renunțe la eticheta localului.

— Târfa aceea, cum binevoiți s-o denumiți, este celebra prezentatoare a știrilor de la canalul TV WNBC News, domnule. Nimeni alta decât Tanya Fukol. Bănuiesc că dorește să-i ia un interviu, domnule, altminteri nu ar fi văzută atât de des în

compania domnului Fitzbourne, zâmbi diplomatic gomosul chelner.

— Da, da! aprobă Lucky, în bătaie de joc. Precis că vrea să-i ia ceva. Dar cred că trebuie să vină cu „microfonul” de acasă. M-aș mira să i-l găsească obezului printre cărnuri.

Ospătarul înțelese că, deocamdată, nu-i mai putea furniza nicio informație clientului, așa că se înclină adânc și se retrase, la fel de tăcut cum apăruse.

Ceva mai târziu, Tanya simți privirea arzătoare a lui Lucky fixată pe picioarele ei și, instinctiv, le schimbă poziția, lăsând loc pentru o ocheadă mai amplă.

Lucky ridică privirea, mirat, spre posesoarea acelor membre superbe (deși inferioare) și îi întâlnii ochii de un albastru mai intens decât cel al Mediteranei. Impresionat, îi zâmbi divei bucuros de cunoștință.

Tanya se aplecă spre exemplarul din fața ei, îi șopti ceva la ureche, apoi se ridică și porni înspre ieșire, trecând pe lângă masa lui Lucky și lăsând în urmă o mireasmă discretă de Hypnotic Poisson, marca Dior. Bărbatul urmări cu vădită satisfacție mișcările unduitoare ale feselor ce se îndepărtau și observă, cu surprindere, că roșcata nu părăsea localul, ci virează dreapta, spre toaletă.

Hopa! își spuse el. Abia s-a întors de acolo. Ori stă prost cu vezica, ori așteaptă s-o urmeze cineva. Și, să fiu al dracului, dacă nu sunt eu acela!

Se ridică, încercând să pară cât mai degajat, după care se îndreptă în aceeași direcție. Abia dădu colțul pentru a se înscrie în linia dreaptă ce ducea spre locul unde merge și regele, și cerșetorul, că se ciocni – piept în sâni – cu frumoasa știristă.

— E cea mai spectaculoasă ciocnire pe care am avut-o în viața mea! exclamă Lucky, în loc de scuze. Și am fost folosit mult timp pe post de manechin pentru testarea rezistenței la impact a numeroase automobile.

— Nu face nimic, se prefăcu femeia că a auzit scuzele neexprimate de bărbat. Oricum, am simțit cum te-ai ciocnit cu ochii și de picioarele mele, ceva mai devreme.

— Ah! păru Lucky surprins. Încercam să calculez rezistența lor la presiune, atâta tot. Îmi închipuiam că o gleznă atât de fină nu poate suporta tonajul unei balene eșuate. Sau stai tu deasupra?

În cazul acesta, cred că picioarele tale, deși par interminabile, nu sunt suficient de lungi cât să-l încolăcească pe Fritz al III-lea.

Tipa nu răspunse nimic, fiind prea ocupată să-și ia elan ca să-i tragă un pumn zdravăn bărbatului peste nas. Ceea ce-i reuși de minune, sângele începând imediat să curgă. În mai puțin timp decât iar fi trebuit unei rachete americane să explodeze după decolare, el o încolăci pe femeie cu brațele și își apropie fața de urechea ei, șuierându-i furios:

— Ascultă, târfulițo, nu-mi plac manierele tale reporticești! Dacă sacul ăla cu osânză se bucură să-i mai arzi câte-o lopată peste șunci, ca tot omul sărit de șaptezeci, asta nu înseamnă că și eu mă dau în vânt după duritățidegenul ăsta. Cel puțin până când o să mă apropii și eu de această venerabilă etate. Am stilul meu inconfundabil de a calma nevricoase ca tine.

Ochii femeii aruncau fulgere. Și nu erau dintre cele simulate în studiourile MGM.

— Și ce le faci, mă rog? spuse ea, împroșcând cuvintele cu ură.

— Asta! zise Lucky.

O propti cu umerii în peretele holului și își lipi gura năclăită de sânge de buzele ei. Femeia începu să se zbată, însă mâinile puternice ale bărbatului o imobilizaseră temeinic. Pe măsură ce sărutul se prelungea, Lucky simțea cum împotrivirea Tanyei scade treptat, până ce corpul ei încordat se lipi în întregime de al lui. Din acel moment, fu rândul lui Lucky să încerce să scape din încleștare, deoarece nasul plin de sânge și gura explorată de limba femeii începuseră să-i ridice probleme respiratorii.

Lucky era obișnuit, încă din copilărie, să-și țină respirația, pe când mergea cu prietenii săi la scăldat. Însă antrenamentul îi lipsea cu desăvârșire, așa că începu să se tragă cu forță, pentru a scăpa din îmbrățișarea din ce în ce mai susținută a femeii. Când reuși, în cele din urmă, distinse în albastrul ochilor ei o nuanță melancolică încântătoare.

— Săruți foarte bine, spuse ea, prefăcându-se că nu observă cum bărbatul trage aer în plămâni cu putere, ca unul care tocmai a scăpat de la înec.

— M-am pregătit mult timp pentru olimpiadă, spuse Lucky cu siguranță în glas. Ceasul rău m-a împiedicat să câștig titlul, însă numai prin neprezentare. Cu alte cuvinte, am dormit ca porcul și am ratat competiția.

Tanya surâse și începu să-și aranjeze ținuta.

— Trebuie să mă clătesc puțin. M-ai murdărit de sânge.

— Da, încuviință Lucky cu înțelepciune. Așa se întâmplă când alegi violența în locul afecțiunii, a delicateții… Înțelegi tu.

— Vorbești ca un hippyot, zâmbi ea. Sper că nu-mi porți pică?

— Nu mi-aș permite să port pică metresei unui individ cu un numeral cardinal conținut în nume.

— Fără rușine, deci? făcu Tanya puțin pe supărata.

Se trezi însă zâmbind, fără să vrea și să știe de ce. Ca să nu pară o proastă, reluă:

— Sunt lucruri pe care încă nu le înțelegi.

— Păi, cum aș putea să le înțeleg mai bine decât la un pahar de vin, în camera mea de hotel de la Waldorf. Sau preferi să mergem la tine?

Tanya nu răspunse nimic, dar îl privi insistent pe bărbatul plin de îndrăzneală din fața ei. Avu un moment de ezitare, apoi scoase din poșetă o carte de vizită și un pix, notă ceva pe spatele ei și i-o întinse lui Lucky.

— S-ar putea să ai noroc în seara asta. Să nu vii înainte de miezul nopții, mai spuse ea, dispărând în locul destinat doamnelor.

Tânărul o urmări cum dispare, privi scrisul ei caligrafic ce indica o adresă în Soho, și își spuse cu admirație de sine:

Așa sunt eu, norocos…

• Capitolul 2 •

Aerul era închis și mirosea puternic a formol. Se aflau la morgă și ascultau răbdători raportul doctoriței. Jimmy nota conștiincios toate constatările comunicate, reușind cu greu să-și împartă atenția între foaia de hârtie pe care nota și picioarele frumos croite ale legistei. Alan Everrit, șeful lui, nu avea însă timp să-l observe pe tânărul Jimmy Coverdale și, cu atât mai puțin, traiectoria privirii acestuia. Cazul era dintre cele mai grele. Victima pe care o găsiseră trei bețivi într-un tomberon nu era una oarecare. Parcă vedea cum va vui întreaga secție. Telefoanele vor începe să țârâie toată ziua, reporterii să se vânture peste tot, iar primarul să facă spume la gură, ca de obicei. Ba mai mult, era aproape sigur că nici de atenția guvernatorului nu avea să scape.

— Pe la ce oră considerați că a avut loc decesul? o întrebă el pe doctoriță, întrerupându-i fluxul nestăvilit al constatărilor de ordin tehnic, medical.

— Nu mai devreme de ora 1:00 a.m. și nu mai târziu de ora 3:00, răspunse prompt Bette Twain, frumoasa legistă. În intervalul acesta s-a produs decesul, propriu-zis. Depesajul a avut loc mai târziu, când victima era aproape rece.

— Cine, cine? ridică Jimmy uimit ochii din foaie, roșind când privirea lui inocentă o întâlni pe a legistei. Adică... hă, hă! făcu el stânjenit, râzând tâmp. Depresaj, bineînțeles, știu ce-i aia. Dar cum se scrie, exact, dacă sunteți amabilă...

— Jimmy, lasă exercițiile de scriere, te rog! Trece ciopârțire, dacă știi cum se scrie acest cuvânt. Doctore, ne puteți da ceva informații despre cauza morții?

— Păi, nu e evidentă? se băgă Jimmy din nou în vorbă. Putea să trăiască despicată în două?

— Îți mai spun o singură dată, apoi te trimit să dirijezi mașinile în intersecție: taci din gură și scrie! Știu că amândouă îți cer același efort de concentrare, dar cred că e cazul să te străduiești. Băiatul soră-mii, se scuză el către doctoriță. Mă străduiesc să-l învăț ceva, dar știți cum sunt tinerii din ziua de

azi… De fapt – încercă el să repare gafa –, normal că știți, cred că aveți cam aceeași vârstă cu… imbecilul ăsta.

— Toți părem puțin imbecili la vârsta asta, încercă legista, ușor amuzată, să-i ia apărarea bietului băiat, care se fâstâcise și se făcuse roșu ca macul.

— Nu asta am vrut să spun, doctore… fu rândul lui Alan să se fâstâcească.

— Haideți să trecem peste asta, decise Bette să meargă mai departe. Bănuim că victima a fost ucisă cu un obiect ascuțit, un stilet, un cuțit cu trei tăișuri, înfipt în ceafă, direct în creierul mic. Asta, după urma pe care am găsit-o în jumătatea ce a ajuns la noi. Probabil a fost îmbrățișată, luată în brațe, mai corect spus, cam așa…

Pentru a exemplifica mai bine, îl prinse brusc pe Jimmy, care, de emoție, scăpă și pixul și hârtia pe jos. Unealta metalică de scris provocă un zgomot puternic în cădere, din cauza acusticii sinistre a sălii cu cadavre.

— Așa, continuă Bette impasibilă, prefăcându-se că nu bagă în seamă dificultatea în care se afla nepotul lui Alan. A luat-o așa și i-a înfipt stiletul de jos în sus.

Făcu gestul cu hotărâre, strângând buzele, ca și cum ar fi avut într-adevăr un stilet în mână și ar fi încercat să-l înfigă în capul lui Jimmy, care transpirase de-a binelea.

— Relaxează-te, măi băiatule, ce dracului! îl apostrofă ea, zâmbind poznaș, când îl simți pe tânăr tremurând și cu mădularul erect.

Dădu drumul novicelui, care se repezi imediat să își adune ustensilele de scris de pe jos. În același timp se străduia să-și ascundă roșeața din obraji, dar mai ales umflătura din dreptul șlițului.

— Bărbat sau femeie? întrebă scurt Alan, sătul să mai facă observații tăntălăului de fiu al soră-sii.

— Prea multe nu putem ști, fiindcă lipsesc multe părți din corp. Poate când o să avem și cealaltă jumătate… Cu titlu absolut informativ, strict neoficial, cred că a fost o femeie puternică. Sau un bărbat mai puțin puternic. Asta după analiza loviturii, a părții sfărâmate a craniului în locul incidenței cu stiletul sau ce-o fi fost. Dacă ne referim la depesaj… nu mai știu ce să zic. Este nevoie de cineva cu mai multă forță.

— Dar cu ce a fost înjumătățită?

— Cu un instrument electric, mai mult ca sigur. Probabil un ferăstrău circular mobil, din acelea care se folosesc în măcelării sau abatoare. Urma tăieturii e foarte precisă. Este exclus să fi fost folosit un alt instrument manual de tăiere. Nici măcar un măcelar cu experiență nu poate realiza o asemenea secționare.

— Și de ce nu putea fi o femeie, dacă a folosit o drăcie de aia?

— Atenție! Eu nu am zis că nu putea fi femeie. Am spus doar că, spre deosebire de lovitură, unde forța și timpul necesare pentru străpungerea craniului sunt mai mici, la despicare e nevoie de mai mult efort.

— Da, probabil că da, admise Alan, nu fără oarecare admirație.

— Gândiți-vă – insistă Bette, ca să spulbere orice urmă de îndoială – că pentru secționare e nevoie de o apăsare susținută a ferestrăului. E necesar un timp mai mare, o presiune constantă asupra cadavrului… și asta în cazul în care operația ar fi fost executată la orizontală.

— Adică, cum: „în cazul în care”? tresări Alan, surprins. Nici asta nu e sigur?

— V-am spus – păru să se scuze legista –, cu o jumătate de cadavru avem o jumătate de adevăr. Dar – continuă ea, făcându-le semn s-o urmeze – observați aici urma tăieturii…

Ajunseseră în dreptul mesei pe care era întins cadavrul și Bette trase cu determinare cearceaful ce-l acoperea.

La vederea jumătății de femeie, Jimmy avu o tresărire. Scăpă din nou ustensilele de scris pe podea și se înverzi brusc. Puse repede, cu o mișcare instinctivă, mâna la gură, se încovoie puțin și o luă la fugă spre ieșirea din morgă.

— Fătălău, dădu Alan sentința, plin de scârbă. Continuați, doctore! L-a crescut prost soru-mea.

— Eh! Ce rău îmi pare că nu-mi mai vine și mie rău când văd ororile astea… declară legista, cu un aer ușor melancolic. Așa… Să continuăm. Dacă observați înclinația tăieturii, se vede că nu e dreaptă, cum ar trebui să fie, în cazul în care ar fi fost realizată la orizontală. Secțiunea e oblică, chiar foarte înclinată, semn că secționarea a fost realizată în poziție verticală, ca la abator, cum spuneam.

— Deci, a fost prinsă de picioare și atârnată într-un cui.

— Cel puțin în două, îl corectă Bette.

— În două, fie. Și așa a fost secționată?

— Da, însă asta nu e totul. Spuneam că e nevoie de multă forță pentru o asemenea operație. Nu numai pentru tăiat, dar și pentru suspendat, legat și așa mai departe. Dar, mai e un amănunt. Numai o persoană foarte sadică se putea deda la așa ceva.

— Asta e evident, admise Alan, neînțelegând de ce mai fusese nevoie de atare precizare.

— Nu, nu numai pentru modul general de procedură. N-a fost atârnată de picioare, ci de mâini.

•

Încăperea unde se găseau dușurile era una rece, cu pereți gri și ciment pe jos. Deși înăuntru era loc pentru douăsprezece persoane, la ora aceea nu erau decât trei: Dolores, Jamie și Rachel.

Gardienii le aduseseră acolo, le împinseseră înăuntru și plecaseră, hotărâți să le lase să se bată până vor rămâne fără suflu. O cheltuială în minus pentru contribuabilul american, în cazul în care „viețașele” crăpau mai devreme cu câteva zeci de ani.

— Și zi, frumoaso – o apucă Dolores pe Rachel de păr, de cum rămaseră singure –, cum ai de gând să te revanșezi pentru tâmpenia de afară?

Dar fără să mai aștepte răspunsul, îi întinse sticla cu gel de duș și le comandă amândurora:

— Spălați-mă bine!

Jamie avu impulsul de a refuza, însă citi în ochii prietenei sale că nu era momentul potrivit. Nu înțelegea schimbarea atât de bruscă a lui Rachel, însă pricepuse de multă vreme că aceasta este mult mai inteligentă decât ea. Se străduia s-o asculte în tot ce făcea și, până acum nu-i mersese rău.

Cu mâna în părul lui Rachel, Dolores o împinse în jos, silind-o să îngenuncheze între picioarele ei de iapă de rasă. Supusă, nedorind necazuri care să-i încurce planurile, Rachel strânse din dinți și începu să-i frece negresei picioarele cu furie, în timp ce Jamie îi spăla acesteia spatele. Dolores avea pielea aspră, ca de bărbat, iar mușchii puternici erau bine conturați, pe sub pielea de culoarea cafelei. Părul pubian era tare ca o sârmă. Cioara nu era genul care să-și facă coafuri savante în acea parte a trupului, așa că zona era năpădită de cârlionții mai întunecați la culoare decât pielea.

Mâinile ambelor femei alunecau cu forță pe trupul negresei, care se apucase cu mâinile de țeava dușului și se lăsase în voia simțurilor. Îi plăcea atingerea aceea susținută și dură, făcută cu ură de cele două inamice ale ei. Mângâierile tandre o plictisiseră mereu. Adora să fie bătută și să bată, să simtă carnea durând-o și pielea plesnindu-i. Senzațiile pe care le aprecia erau cele violente.

— Lovește-mă peste cur, târâtură! strigă ea la Jamie.

Acesta trecuse de faza împotrivirii și începuse să se excite, chiar împotriva voinței ei. Avea impresia că mângâie un bărbat, atât de dur și de musculos era corpul negresei. Fata parcă abia așteptase comanda.

Îi arse o palmă, pentru început mai cu milă. Usturimea din palmă îi plăcu însă și mai încercă o dată, acum mult mai tare.

— Așa, târfă, lovește cu forță!

O apucă din nou pe Rachel de păr și o băgă cu capul între picioarele ei, potrivindu-i gura în dreptul intimității.

— Linge-o și lovește, iubire!

Nici Rachel nu reușise să se sustragă excitării în timp ce ungea cu spumă picioarele puternice ale negresei. Așadar, reacționă la fel de prompt ca și Jamie. Limba ei ieși din gură ca teleghidată și se înfipse în adâncimile femeii-bărbat, cât putu de mult.

Deși se așteptase să pătrundă ca într-o peșteră, constată cu surprindere că locul era foarte strâmt. Începu s-o frece cu degetele și s-o lovească ritmic. Uleiul din gelul de duș făcea locul foarte alunecos și senzația aceea îi dădea ghes să accelereze mișcările. Un deget aproape îi alunecă înăuntru, iar Dolores gemu de plăcere, trăgându-i din nou capul cât mai aproape de clitoris.

Limba lui Rachel începu să se joace cu ciucurele roz de carne, în timp ce numărul degetelor care intrau cu viteză înăuntrul negresei creștea treptat. Își luă cealaltă mână de pe fesele lui Dolores și încercă să-i pătrundă anusul, însă constată ca acesta era deja ocupat de Jamie, care introdusese acolo două degete, în timp ce cu mâna rămasă liberă se masturba la rândul ei.

Probabil satisfăcută de gradul de ocupare a orificiilor ei intime, Dolores se aplecă peste îngenuncheata Rachel, o trase de păr în spate, pentru a-i ridica fața și începu să o sărute pătimaș. Limba aspră și vânătă se împletea într-o mișcare

continuă – asemănătoare cu cea a algelor de pe fundul unui ocean pe timp de furtună – cu cea rozalie a lui Rachel.

În focul sărutării, negresa se prelinse pe podeaua de ciment. Cu această ocazie se schimbă și poziționarea celor trei femei, mai împletite între ele decât cosițele unei fete mari.

Rachel rămăsese proptită de pereții care se întâlneau la colț, șezând în poziție ginecologică, în timp ce Dolores, aflată cu capul între picioarele ei, se juca cu clitorisul acesteia, precum șoarecele cu pisica. Iar degetele ei mari făceau cursa regulată ce părea să-i convină de minune lui Rachel, încordată de plăcere ca un arc.

— Așa, cioară, împinge! În amândouă! Ah! Pramatie neagră, cât de bine îți învârți limba, dacă nu erai o pârnăiașă nenorocită poate ai fi ajuns un mare om politic. Incitată de vorbele roșcatei, Dolores atacă ambele fortărețe, după ce le umplu bine cu gelul de duș. Degetele îi intrau acum cu ușurință, iar dimensiunea lor o mulțumea pe deplin pe Rachel, care trecuse și pe la bărbați cu instrumentul mai mic de atât.

La spatele negresei, care stătea pe burtă cu picioarele îndepărtate, în sus și îndoite de la genunchi, Jamie imita întocmai procedurile pe care Dolores i le aplica lui Rachel. Din lipsă de posibilități, pentru a fi toate la unison, Rachel – care nu accepta să fie pasivă în acel joc – se mai întindea din când în când peste negresă și îi ardea câte o palmă răsunătoare peste fese.

Pentru că Jamie se săturase să presteze fără feedback, abandonă intimitățile negresei și trecu în față, oferindu-și labiile lui Rachel. În același timp se ținea strâns cu mâinile de țeava dușului.

Treptat, pe măsură ce gemetele femeilor se accentuau, Rachel alunecă și ajunse întinsă pe spate, cu negresa între picioare și cu blonda Jamie încălecată peste gura ei.

Dolores simțea cum îi amorțește limba și o dor degetele dar, în același timp, percepea cum ființa îi e copleșită de o plăcere sălbatică. O cuprinse o poftă nebună de a o poseda pe roșcată precum un bărbat, chiar acolo, sub jetul puternic de apă ce curgea torente peste ele. Se cățără pe ea și începu s-o muște de sâni, în timp ce bazinul îi ajunsese între picioarele roșcatei. Executa mișcările bărbătești cu atâta vigoare, încât Rachel avu

impresia, pentru o clipă, că Dolores chiar o străpungea cu un penis uriaș, neapărat de negru.

Mișcările amândurora deveniră tot mai ritmate și mai înflăcărate. Gemetele lor se răsfrângeau cavernos, împletindu-se cu zgomotul de cascadă al apei ce cădea pe ele. Pentru că roșcata era din ce în ce mai aproape de un orgasm cosmic și nu mai putea fi atentă la nevoile lui Jamie, aceasta se retrase într-un colț, privindu-le pe cele două femei și alintându-și cu nădejde clitorisul. Iar două degete de la mâna rămasă liberă își găsiră locul în orificiile ei incandescente. Îi plăcea la nebunie atât ceea ce vedea, cât și ce simțea. Trăia zbaterile celorlalte două pușcăriașe, care ajunseseră să sfideze orice logică prin mișcările lor avântate.

Rachel ajunsese cu tălpile picioarelor poziționate paralel cu tavanul, în timp ce Dolores o smucea în față și în spate pe podeaua alunecoasă și udă, executând în același timp aprige mișcări rotative cu bazinul și frecându-și pântecul de cel al roșcatei.

Când aceasta din urmă simți că îi ia foc spinarea, un strigăt izbucni simultan din piepturile celor trei femei, ajunse în mod miraculos la un orgasm colectiv, a cărui tensiune ar fi putut sparge până și zidurile închisorii. Dar acestea nu cedară, iar pensionarele așezământului se relaxau acum, epuizate, rămânând răstignite cu fața în sus. Deși aproape leșinate de atâta extaz, erau din cale-afară de fericite.

— Așa o revanșă, mai zic și eu… șopti Dolores, urcându-se pe roșcată și sărutând-o apăsat pe buze. Îți mulțumesc!

Se lăsase seara și Rachel începea să se gândească tot mai serios dacă nu depășise măsura cu revanșa pe care i-o acordase ciorii. O dureau îngrozitor toți mușchii, în ciuda rezistenței la care ajunsese în cei cinci ani de exerciții fizice susținute efectuate fără întrerupere în curtea închisorii.

Chiar și dacă mi-aș fi tras-o cu toți gardienii deodată, cred că m-aș fi simțit mai odihnită, se gândi ea. Aia nu e femeie, e un vulcan, constată ea, gândindu-se cu oarecare strângere de inimă la puternica Dolores. Mai că îmi vine să rămân încă o vreme la pușcărie, își mai zise, apoi începu să zâmbească din cauza năstrușnicului gând ce o străfulgerase. Da, m-am scrântit de tot, asta e clar. De parcă nu voi găsi cu cine să o înlocuiesc în libertate…

Și gândul că aceea putea fi ultima sa seară petrecută în pușcărie îi generă un sentiment extrem de ciudat. Era un fel de bucurie amestecată cu regret.

— Hai, târfelor, încolonarea! se auzi vocea batjocoritoare a unui gardian. Mergem la păpică!

Zăvorul acționat electric se retrase cu un zgomot sec, iar deținutele începură să iasă docile din celule. Lui Rachel, însă, numai la mâncare nu-i stătea gândul. Era încordată precum un arc. Dacă în acel moment ar fi bătut-o cineva pe umăr prin surprindere, probabil că ar fi leșinat. Se îndrepta mecanic spre sala de mese. Drumul îi intrase în reflex. L-ar fi putut străbate cu ochii închiși.

— Foame mare? auzi o voce din spatele ei.

Nu trebuia să se întoarcă pentru a știi cine i se adresase. Dolores se apropie mai mult de ea și îi puse o mână posesivă pe fese.

— Am glumit când am spus că a fost o revanșă grozavă. Adică, grozavă a fost, dar nu suficientă, dacă înțelegi ce vreau să spun, îi susură ea pofticios în ureche. Va trebui să te mai revanșezi...

— Asta rămâne de văzut, răspunse Rachel, tot în șoaptă. S-ar putea ca mâine să ai o surpriză de proporții.

Dolores nu mai apucă să ceară și să afle amănunte. Ajunse în sala de mese, roșcata se desprinsese din rând și se dusese să-și ia mâncare. Se trezi cu un ghiont puternic în coaste, de la cea care era cap de șir, dar nu o luă în seamă. Își turnă repede orezul fleșcăit, refuză bucata suspectă de carne pe care se pregătise să i-o trântească în farfurie bucătarul cel murdar și se grăbi să ajungă la masa indicată în biletul pe care îl primise în tort.

— Hei, curva Americii, aici ți-ai găsit să te așezi? se trezi ea interpelată de Selma. Nu știi că ăsta e locul meu?

Era o portoricană uscată ca o iască, cu fața ca o semilună din pricina bărbiei ascuțite împinse atât de puternic în față, încât aproape se lovea de nasul ei lung și subțire.

— Selma, poate vrei să-ți înghiți de-a binelea nasul cu tot cu mucii tăi infecți, se auzi șuieratul rău prevestitor al lui Dolores. Dacă ai vreo problemă cu fata, discuți mai întâi cu mine. Ți-e clar?

— E noua ta târfă? încercă pocitania să-și salveze onoarea, măcar așa, de ochii lumii.

Însă nu mai așteptă răspunsul, ci o tuli cu farfurie cu tot, la o masă ce rămăsese liberă, undeva în celălalt colț al încăperii.

Rachel era mulțumită că o evitase ușor pe nebună, însă se gândea cu groază că v-a scăpa mai greu de Dolores, decât de Selma.

— Să știi că pot să-mi port și singură de grijă, încercă ea să pară cât mai distantă. Mă puteam descurca ușor cu sfrijita.

Astfel nădăjduia să o îndepărteze repede pe imensa negresă din raza ei de acțiune.

— Sunt convinsă, iubire, însă la ce sunt bune prietenele, dacă nu își dau o mână de ajutor la nevoie? reacționă Dolores și își trânti farfuria lângă cea a lui Rachel, ocupând scaunul alăturat.

— Nu te supăra, dar nu am chef de conversație și nici de companie în această seară. Și nu am nevoie de ajutorul tău, așa că ai face mai bine să te cari.

— Asta nu o stabilești tu, focoaso! luă negresa în derâdere atitudinea roșcatei.

— Ascultă! se întoarse Rachel furioasă spre ea. Care parte din rugămintea mea nu ai înțeles-o?

Dolores era însă hotărâtă să rămână acolo, crezând că noua ei iubită se joacă. Își lipi piciorul de cel al roșcatei, simțind furnicături cum îi urcă pe șira spinării. Apoi începu să mănânce calmă, mestecând atentă fiecare îmbucătură, ca și cum ar fi încercat să ghicească rețeta bucătarului. De parcă ar fi existat vreuna…

Rachel se simțea mai tensionată ca niciodată.

Avusese senzația asta numai în prima seară petrecută în penitenciar. Simțea că se sufocă și nu întrevedea nicio scăpare din acea situație imposibilă. Trebuia să acționeze rapid.

Ușa de la bucătărie se deschise încet, așa cum era de așteptat, conform instrucțiunilor. Dacă ar fi ieșit acum, când gardienii păreau să fie toți atenți în altă parte, nu ar fi băgat-o nimeni în seamă. Cu excepția, bineînțeles, a „îngerul ei păzitor”, masiva Dolores. Ar fi putut să-i spună despre ce era vorba, dar își asuma riscul ca negresa să dorească s-o însoțească. Sau, poate, să o trădeze. Mai avea o variantă: să o ignore cu orice risc și să ducă la îndeplinire planul ce-i fusese transmis.

În cele din urmă alese ultima alternativă. I se păru cea mai bună soluție, ca atunci când te arunci în gol și închizi ochii, de parcă acest lucru ți-ar atenua în vreun fel șocul căderii. Cu gesturi de somnambulă se ridică de la masă și se îndreptă, cu aerul cel mai firesc din lume, spre ușa întredeschisă ce ducea la bucătărie.

— Hei, pst! auzi ea șoaptele disperate ale negresei. Unde dracu' crezi că te duci?

Nu le luă defel în seamă. Intră în bucătărie unde, în mod ciudat pentru acea oră, nu se afla nimeni. Se îndreptă înspre locul în care erau depozitați sacii cu gunoi. Găsi, cum suna instructajul, un sac pe mărimea ei și, cu ceva efort, reuși să și-l tragă peste cap. Aici intervenea o problemă: cum să-l închidă pe dinăuntru. După câteva tentative nereușite, hotărî să-i țină gura strânsă cu mâinile, sperând că acela care pregătise totul s-a gândit și la atare situație.

În sacul de plastic era întuneric, puțin aer și foarte multă liniște. Auzi ca prin ceață sirena ce dădea semnalul de încetare a mesei de seară. Știa foarte bine că până dimineață nu li se va mai face prezența. Spera ca, la ora la care gardianul își va face turul de noapte, ea să fi ajuns deja foarte departe. Pentru orice eventualitate însă, îngrămădise toate lucrurile pe care le avea sub pătură, sperând ca el să o creadă ruptă de oboseală. Nici nu mai știa cât timp trecuse de când intrase în acel sac sufocant.

Într-un târziu se simți brusc ridicată cu forță și trântită pe o suprafață dură. Ceva mai încolo, platforma începu să se miște. Căruciorul, se gândi ea.

După ce parcurse așa câteva zeci metri, simți că este ridicată de la sol. Apoi, suprafața pe care era așezată se înclină treptat, până când sacul ei fu împins peste alții și începu să se rostogolească. După trei, patru rotiri avu senzația neplăcută de cădere în gol, care o luă prin surprindere. Din fericire, totul dură doar câteva fracțiuni de secundă, după care se izbi cu putere de o suprafață moale. Aha, am căzut bine, pe ceilalți saci, se gândi ea. Abia se gândi la asta, când se simți din nou izbită din cealaltă parte. Lovitura, ceva mai puternică, o panică.

Dacă m-au descoperit și acum mă iau la bătucit? se sperie ea.

Nu de lovituri se temea femeia. Nici nu-și amintea să fi existat vreo perioadă din viața ei când să nu le fi primit. Trebuia să

recunoască însă că de când intrase la pușcărie, o încasase mai puțin.

Ciudat, dar lovitura nu fu urmată de nimic. Din nou simți că se mișcă, cu o viteză din ce în ce mai mare, de data asta. O hurducătură puternică și gata.

Nu avea de unde să știe, dar presimți că ajunsese dincolo de zidurile închisorii. Evadarea fusese foarte ușoară, dar ea nu îndrăznea încă să se bucure. Camionul se hurduca încetișor și Rachel simți dintr-o dată că i se face îngrozitor de somn. Cu greu reușea să se mențină trează.

Probabil că ațipise, în cele din urmă, pentru că nu mai ținea minte perioada care se scursese de la ieșirea din curtea închisorii. Deschise ochii, deși nu putea vedea nimic. Nu se mai mișca. Camionul oprise.

Trecură câteva minute bune. Trase în jos de gura sacului și privi în jurul ei. Se găsea printre zeci de saci negri de plastic. Undeva în spate se zarea cerul plin de stele, iar portiera era întredeschisă.

Exact ca în bilet, se gândi ea.

Ieși cu grijă și se îndreptă tiptil înspre crăpătura prin care se vedea cerul. Împinse ușor de ușă și scoase capul afară. Se aflau într-o pădure. O liniște grea domnea împrejur. Doar greierii se auzeau foșnind de colo-colo.

— Doamne-ajută! se rugă ea în șoaptă și sări pe asfaltul din care se ridicau aburii căldurii de peste zi.

Atinse pământul și se aruncă în lături, în șanțul de la marginea drumului, încă încremenită de spaimă. Imediat, camionul o luă din loc cu viteză de melc. Rachel nu mai avea chef să-l privească. Rămăsese cu privirea fixată la stelele de deasupra ei.

— Cât de frumoasă e libertatea iubire, nu-i așa? auzi ea șoptindu-i-se de undeva din stânga. Îngrozită, întoarse capul în direcția aceea. Nu se zărea aproape nimic, dar după câteva de fracțiuni de secundă deslușI sclipirea unor dinți incredibil de albi și încremeni.

— Credeai că scapi fără o revanșă completă? izbucni Dolores într-un râs hohotitor și indiferent la pericolul care le pândea.

• Capitolul 3 •

Trecură mai bine de zece minute, timp în care Rachel o ascultă pe Dolores, care îi povesti cum o urmărise intrând în bucătărie, apoi intrând în sacul acela de plastic. Cioara înțelesese imediat ce se petrece și îi imitase mișcările.

— Și dacă eu... și dacă rămâneai acolo? se bâlbâi Rachel, evident încurcată de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Ha, ha, ha! râse Dolores cu poftă. Dacă rămâneam acolo, ce? Doar în pușcărie trebuia să-mi petrec tot restul vieții, nu?

— Dar, dacă... mai încercă Rachel să spună ceva, însă cuvintele să încăpățânau să nu-i iasă din gură.

Gândurile refuzau să se formuleze coerent în mintea ei. Se temea să nu rateze acea șansă unică de evadare, din cauza idioatei.

— Uite ce e, cioară! reuși ea să articuleze în cele din urmă. Nu știu cine m-a ajutat să evadez și, mai ales, nu am nici cea mai mică idee despre motivul acestui ajutor. Am avut o ocazie și am apucat-o, însă te avertizez că, dacă mă încurci, te omor fără nici cel mai mic regret.

— Hei, mai ușor, păpușică roșcată! Trebuie să vreau și eu să mor, nu? Unde merge una, merg și două. Așa îi spunea tata mamei mele, când ne lua pe amândouă în vrej. Dacă amorezul tău, sau ce-o fi, nu poate cu două, eu mă pierd în noapte cât ai clipi din ochi. Care e problema ta?

Rachel ar mai fi avut multe să-i reproșeze, însă se auzi un fâșâit ușor pe șosea și cele două se ridicară în același timp, pentru a vedea ce se întâmplă. O limuzină neagră, un Lincoln, oprise în dreptul lor.

— Rachel, Rachel Donovan! se auzi o voce venind dinspre locul din spate al automobilului.

— Da! sări sprintenă din șanț cea strigată.

Se îndreptă spre mașină. Geamul din spate era lăsat. Se aplecă, curioasă să vadă cine o striga, cine era binefăcătorul ei. În lumina slabă din interior zări o femeie îmbrăcată în negru și cu ochii acoperiți de ochelari de soare, în ciuda întunericului care domnea afară.

— Toate au mers cum am plănuit? întrebă misterioasa femeie.

— Aproape... se codi puțin Rachel

— Cum adică, aproape? Ești aici? Înseamnă ca toate au mers fără probleme. Altfel aș fi aflat deja, crede-mă.

— Nu sunt singură, asta e problema. O colegă m-a urmărit și...

Femeia din limuzină nu păru afectată în vreun fel de vestea cea neașteptată. Părea să se gândească cu mult calm la următoarea mișcare pe care o avea de făcut. Apăsă un buton și geamul care o despărțea de șofer se lăsă lent în jos.

— Pete, dă-mi mitraliera!

Conducătorul, fără să comenteze nimic, se aplecă și scoase un Uzzi pe care i-l întinse femeii din spatele lui. Aceasta îl apucă, verifică încărcătorul și i-l întinse lui roșcatei.

— N-am timp de prostii. Nu suntem o societate de binefacere, deși poate eu am o figură miloasă. Scapă imediat de ea!

Rachel avu o foarte scurtă ezitare, însă apucă hotărâtă automatul și se întoarse înspre șanțul în care se ascundea Dolores. Aceasta era extrem de nerăbdătoare să afle ce se întâmplă pe șosea.

— Hei, Dolores, totul e în regulă! strigă roșcata, și negresa se ridică cât era de mare – o pată imensă de întuneric profilată pe întunecimea pădurii din spate.

— Știam eu că va fi bi... se bucură ea, pentru scurt timp.

O rafală înfundată izbucni în noapte, făcând-o să tacă pe vecie. Dolores zări o lumină roșiatică luminând fața lipsită de expresie a femeii cu care evadase, apoi simți trei arsuri năprasnice în stomac.

— Ce mama dracului se întâm... apucă ea să mai spună, încercând să facă un pas în față.

Însă Rachel nu părea dispusă să dea vreo explicație. Îi mai expedie un glonț, chiar între ochi, fără ca măcar să ochească. Negresa se prăbuși ca un sac de cartofi pe cântar, bubuind înfundat pe pământul reavăn.

— Și acum? se întoarse Rachel spre femeia din mașină.

— Acum să revenim la planul inițial, răspunse aceasta. Urcă!

Evadata se sui în mașină, răsuflând ușurată.

— În cât suntem astăzi, că am pierdut șirul? întrebă ea, ca să întrerupă tăcerea ce se așternuse în habitaclu.

— În întâi iulie, răspunse sec femeia. Relaxează-te și vorbește cât mai puțin. Treaba ta de acum încolo va fi să asculți și să acționezi conform instrucțiunilor care ți se vor da. Văd că pricepi repede și asta e bine. Chiar foarte bine, pot spune.

Scaunele erau moi și în jurul femeii misterioase plutea un miros discret de vanilie.

•

Lucky apucase să facă un duș reconfortant, iar acum savura țigara de foi și whisky-ul cu gheață, Îmbrăcat în halatul de casă, se tolănise în fotoliul din biblioteca imensă a apartamentului său, situat la etajul 114 al unui bloc din Times Square. Porni combina muzicală și lăsă sonorul în surdină. Îi plăceau ceasurile liniștite ce precedau înșfăcarea prăzii. Iar prada din seara aceea era una de marcă.

— Și să nu le dai dreptate celor care spun că cea mai bună cale de a cuceri o femeie, e s-o consideri deja în patul tău, în momentul în care o abordezi! se adresă el imaginii sale din oglindă. Păi, dacă rămâneam la sistemul de dinainte, să nu privesc mai sus de prostituatele de o sută de dolari ora…

Se ridică, puse paharul gol pe măsuță și se îndreptă înspre oglinda din hol, lăsând halatul să cadă pe covorul gros de buhara. Se privi din față, apoi din profil și se simți bine în pielea lui.

— Încă mai sunt pe piață, așadar la luptă!

Bine dispus, se îmbrăcă elegant, ca și cum ar fi mers la o recepție de strângere de fonduri pentru realegerea lui Bush. Își prinse un trandafir la butonieră, după ce-l mirosi îndelung, apoi coborî în bulevard pentru a lua un taxi.

— În Soho, repede până când nu se răcește!

— Domnul merge la o înmormântare? întrebă mucalit indianul de la volan.

— Ha, ha, ha! Ești pe aproape, sahib, pe aproape. Sper să îngrop ceva, da’ numai ca să am de unde să-l dezgrop, iar și iar.

Mașina se târa cu dificultate pe străzile aglomerate, deși era trecut de miezul nopții. Sau poate tocmai de aceea.

— Aici, domnule! spuse indianul, oprind mașina în dreptul unui imobil identic cu alte mii de locuințe din anosta metropolă.

— Aici să fie! răspunse Lucky vesel și îi lăsă o sută de dolari, făcându-l fericit pe indian pentru tot restul nopții.

Cu un asemenea ciubuc nu se întâlnea de prea multe ori în viață.

Lucky se străduia să nu se grăbească prea tare, ca să-și poată stăpâni emoțiile și bucuria ce puseseră stăpânire pe el în mod inexplicabil. După ce schimbă prin interfon inevitabilele cuvinte de introducere în imobil, Lucky pătrunse într-un hol luxos, pe care aspectul mohorât al clădirii văzute din afară nu-l anticipa cu nimic. După ce luă liftul, ajunse în dreptul etajului pe care se întindea apartamentul următoarei lui „victime”.

Ușa liftului se deschise singură, iar el pătrunse într-un living somptuos. În lumina slabă și intimă ce se revărsa peste mobilierul rar al încăperii, o zări pe frumoasa prezentatoare de știri, îmbrăcată într-o elegantă rochie de seară, care probabil costa bugetul pe o lună a unei țări din lumea a treia.

— Bună seara! spuse femeia cu o voce molatică. Ți s-a vindecat rana?

— Bună seara, ca să folosesc și eu aceeași celebră expresie, răspunse Lucky, înaintând cu pas hotărât înspre apariția copleșitoare din fața lui. Rănile se vindecă, altele le iau locul, cine le mai ține socoteala?!

Femeia zâmbi, lăsând să se vadă un șirag impecabil de dinți de prădătoare neîmblânzită.

— Mereu între două răni, să înțeleg. Poate că pe viitor ar fi bine să îți revizuiești modul de abordare a femeilor.

— Rănilor de abordare le fac față, mai greu mă descurc cu cele primite după, explică el. Și presimt că e pe cale să mi se mai deschidă una, cât de curând, chiar aici, în inimă.

Femeia se lăsă, calmă și provocatoare, să cadă pe canapeaua din fața căminului.

— Concepi singur textele astea sau ți le scrie cineva? se prefăcu ea de neatins de complimentele lui Lucky. Să nu-mi spui că ești un maestru al verbelor, că nu te voi crede!

Lucky se apropie de sofaua pe care se tolănise femeia, se aplecă deasupra ei și, îngenunchind, îi luă mâna, ducându-i-o la buze.

— Mi le dictează făptura ta încântătoare, chiar în momentul ăsta, șopti el, înfigându-și privirea numărul cinci în ochii ei albaștri: „pentru doamnele din mass-media”

— Bravo, bravo! Impecabil, domnule Samuel Branigan, se auzi o voce gâjâită din spatele lui Lucky. Bine ai venit!

Bărbatul sări brusc în picioare și se întoarse. Mâna lui apucase deja mânerul revolverului de care nu se despărțea decât rareori.

— Nu e nevoie de arme, domnule Branigan. Suntem oameni civilizați, ce mama-dracu'! Paranormali, dar civilizați...

Ocupând parcă jumătate din orizontul vederii lui Lucky, John Fitzbourne al III-lea înainta înspre el, cu un mers chinuit de o greutate mult prea apăsătoare.

Lucky se simți ca și cum ar fi rămas în pielea goală, lângă bradul de Crăciun de la Rockefeller Center, tocmai în cea mai fericită noapte a anului.

— Ce se petrece aici? se miră el, iritat de situație, ca și de faptul că nu putuse prevedea o asemenea surpriză, în ciuda capacităților sale. Este o farsă sau ce?

— E o metodă prudentă de a te aduce la o discuție importantă, fără ca să poți „vedea" dinainte ce urmează să se întâmplă, răspunse Tanya în locul bărbatului. Dar ia loc, nu are rost să te superi peste măsură! În curând ai să înțelegi că am fost obligați să procedăm în acest mod.

Lucky era încercat de impulsul de a părăsi încăperea val-vârtej, însă ceva îi spunea că merită să rămână. Spiritul său de aventuri nu îl lăsa să piardă o scenă ce beneficiase de atâta pregătire, chit că el se afla în rolul eroului principal. În cele din urmă se așeză în fotoliul pe care i-l indica Tanya, cu grație și fermitate în același timp.

— Să spunem că apreciez efortul pe care l-ați depus ca să mă aduceți aici și că nu voi pleca înainte de a vă asculta, hotărî el să-și explice opțiunea.

— Domnule Branigan... sau preferi să-ți spun Lucky? începu discuția bătrânul supraponderal.

— Deocamdată să rămânem la Branigan și, mai ales, la „domnule", i-o reteză musafirul.

— Cum dorești, dădu John indiferent din umeri. Mai întâi să-ți explic motivul pentru care am recurs la această mică stratagemă. Un motiv extrem de dureros pentru mine. Acum trei zile, în data de patru iulie, a fost descoperit cadavrul nepoatei mele, Alice – și nu oricum, deși asta, în fond, contează mai puțin –, ci despicată în două. Până acum nu s-a descoperit decât o jumătate.

Lucky fu tentat să știe care jumătate, dar își dădu seama că întrebarea ar fi putut fi considerată deplasată, astfel se abținu.

— Alice este… era, mai bine zis, fata băiatului meu cel mare, Richard. Cea mai dragă mie, dintre toți nepoții. Vreau să mă ajuți să-l prind pe criminal. Asta e tot.

— Dar de ce eu și nu poliția? Presupun că contribuiți din plin la bugetul ei…

— E bine să precizăm niște lucruri. Mi-ai fost recomandat – nu contează de către cine – pentru extraordinarele tale capacități paranormale. Și, că tot veni vorba, proiectul respectiv a fost finanțat în mare măsură de mine. Într-un fel, domnule Branigan, ești și creația mea. Dar acest lucru nu are, acum, nici cea mai mică importanță. Am ținut însă să precizez acest lucru, ca să știm pe ce poziții stăm.

— Îmi pare rău să ți-o spun, dar nu mă simt nimănui dator cu ceva. Știu că nu a fost o investiție filantropică dar, dacă mă gândesc bine, ar trebui să te urăsc. Tu mi-ai răpit douăzeci de ani din viață.

— În schimb, ți-am dăruit alți douăzeci și o capacitate care te face de invidiat pe întreaga planetă, trebuie să recunoști…

Privirea magnatului sclipi dur pentru câteva secunde, arătând că nu era învățat cu reacții de genul celor avute de Lucky. În continuare se stăpâni, pentru că miza era prea mare. Dar, mai ales, pentru că un om puternic ca el trebuia să știe să se tempereze, la fel cum trebuia să știe să se înfurie. Reluă:

— Mărturisesc că nu mă așteptam la această reacție, așa cum nu mă așteptam nici să fii de acord cu propunerea mea, din prima.

— Îmi pare rău de moartea nepoatei tale preferate, însă…

— … Domnule Branigan, nu mai am mult timp, probabil, până o s-o revăd din nou. Dar nu am de gând să părăsesc această lume, fără să o răzbun. Poliția face ce poate, însă eu nu sunt dispus să aștept. De fapt, nu îmi permit acest lux. Bineînțeles că știu că banii nu sunt o răsplată care să te intereseze și chiar am apreciat, când mi-a fost descrisă evoluția ta de la ieșirea din clinică până acum; faptul că nu ești un om lacom.

— Văd că ai informații amănunțite despre persoana mea, nu se putu abține Lucky să comenteze.

— Am multe, domnule Branigan, chiar foarte multe. Dar ceea ce era cel mai important pentru mine nu mai am. Poate o să te mire, însă tot îi pot dărui ceva unui om care are posibilitatea de a fi posesorul unei averi mai mari decât a mea.

— M-ar mira să îmi poți oferi ceva care să mă facă să mă hotărăsc să te ajut, deși motivele refuzului nu sunt legate de această ofertă improbabilă.

John făcu un semn către Tanya, iar aceasta dispăru imediat din încăpere.

— Îmi cer scuze, nu am fost o gazdă prea bună. O să aducă imediat un whisky.

— Mai bine mi-ai spune ce ai, deși repet…

— … Da, da… făcu semn John că pricepuse punctul de vedere al lui Lucky și că îl aprecia. Vă pot pune în legătură cu singurul om care cunoaște foarte bine experimentele doctorului Caron, cel care v-a creat și care, din câte am înțeles, a ajuns pe lumea cealaltă.

Lucky fu cuprins subit de amețeală. La așa ceva nu se mai așteptase de multă vreme. Cineva care putea să-i explice ce se întâmpla cu el…

— Accept! răspunse el, fără să mai stea pe gânduri.

În momentul acela, Tanya reintră în încăpere, cu o tavă pe care se găsea o sticlă de cristal plină cu whisky și trei pahare. O depuse pe masă, turnă în pahare și le întinse celor doi bărbați.

John apucă paharul și îl ridică în sus, în semn de închinare.

— Atunci, Lucky, să trecem la treabă! zise el și dădu pe gât întregul conținut.

• Capitolul 4 •

Îl cunoscuse pe Richard la una dintre recepțiile de sfârșit de an ale firmei. Nu ar fi putut spune dacă fusese dragoste la prima vedere, însă o atracție puternică existase, cu siguranță. Figura lui luminoasă dăduse un alt contur încăperii. Când venise s-o invite la dans, știa deja că legătura lor se înfiripa. N-avea idee cât timp va dura, însă sigur urma să fie una memorabilă. Chiar de a doua zi începuseră să nu mai conceapă timpul liber unul fără celălalt. Încetaseră să mai aibă alte relații, fără a se apleca vreo clipă asupra acestui subiect.

Într-o seară ieșiseră de la un film și se plimbau cu mașina ei sport prin Manhattan, fără o țintă anume. Era o noapte de vară mai puțin călduroasă. Deodată, lui Dorrit îi trecu un gând prin minte și îl rosti cu glas tare, fără să se gândească:

— Îți dai seama că astăzi se împlinesc șase luni de când ne-am cunoscut, iubitule?

Richard nu spuse nimic. Era îngândurat. Liniștea se instalase între ei pe nesimțite. Pentru ea, tăcerea intervenită era de-a dreptul apăsătoare.

Doamne! – se gândi tânăra – poate că l-a deranjat contabilitatea asta pe care i-am aruncat-o pe nepusă masă. Probabil că se simte amenințat și încorsetat de relația noastră, iar eu nu mi-am dat seama până acum. Și-ar putea închipui că îl presez ca să facă un lucru pe care el nu și-l dorește. Că vreau să-l împing în cine știe ce obligație. Doamne, șase luni! Gândurile lui Dorrit zburară mai departe: Dar, hei, nici eu nu sunt sigură că vreau o altfel de relație. Câteodată mi-aș dori mai mult spațiu, mai mult timp pentru a mă dumiri dacă îmi pot permite o asemenea legătură, care se îndreaptă așa de sigur spre… Chiar, în fond, spre ce se îndreaptă? Vom continua să ne întâlnim și să păstrăm același grad de intimitate? Ne îndreptăm înspre căsnicie? Către copii? Către o viață împreună? Oare sunt pregătită pentru un asemenea angajament? Chiar îl cunosc pe Richard cu adevărat?

Asta înseamnă că a fost… calcula Richard în același timp. Să vedem… În decembrie am început să ne vedem. S-a întâmplat

chiar după ce mi-am cumpărat mașina, ceea ce înseamnă… offf! Trebuia să schimb uleiul demult.

Dorrit începuse să se impacienteze de liniștea prelungită dintre ei.

S-a supărat, văd asta pe figura lui, gândea ea. Dar dacă interpretez tăcerea asta greșit?! Poate că vrea mai mult de la relația noastră. Să fi simțit că am unele rezerve în ceea ce privește viitorul nostru comun? De aceea ezită să-mi spună ceea ce simte. Îi e teamă de un eventual refuz?

Și o să-i pun să verifice și transmisia, își continua Richard șirul gândurilor. Indiferent de ce spun cretinii ăia, automobilul nu funcționează așa cum ar trebui. Și ar face bine să nu mai dea tot timpul vina pe vremea rece, de data asta. Sunt peste 30 de grade afară, iar mașina merge de parcă ar fi un tomberon. Și am dat o groază de bani pe ea.

Panica lui Dorrit se amplifica de la o secundă la alta.

Clar, este supărat. Nici nu îl pot condamna. Și eu aș fi supărată, în locul lui, îi lua ea apărarea în gând. Doamne, mă simt atât de vinovată că îl fac să treacă prin asta, dar nu pot să nu simt ceea ce simt. Pur și simplu nu sunt sigură, în primul rând de mine și apoi de el.

Probabil vor spune că garanția este de doar 90 de zile, se gândea Richard, încruntându-se. Exact asta vor spune, jigodiile.

Dorrit observa cu îngrijorare ridurile care apăruseră pe fruntea iubitului ei, semn că acesta era destul de necăjit.

Poate că sunt eu prea naivă, se condamnă ea. Aștept un cavaler pe cal alb, când de fapt stau lângă o persoană normală, un bărbat de care chiar îmi pasă, și sunt convinsă că și lui îi pasă de mine. Iar acum, el suferă din cauza egoismului și fanteziilor mele romantice de școlăriță.

Richard se enervase de-a binelea.

Garanție? Vor garanție? O să le dau eu ce le trebuie… O să le iau garanția și o să le-o înfig în cur!

— Richard! spuse Dorrit cu voce tare.

— Ce e? răspunse acesta, tresărind.

— Te rog, nu te mai tortura așa!

Și ochii ei începuseră să se umple de lacrimi.

— Poate nu ar fi trebuit… continuă tânăra. O, Doamne, mă simt atât de…

Dar lacrimile o înecară și începu să plângă în hohote, nemaiputând să ducă fraza la bun sfârșit.

— Ce s-a întâmplat? întrebă bărbatul, surprins peste măsură de reacția ei.

— Sunt o proastă, suspină Dorrit. Vreau să spun, știu că nu există cavaleri. Chiar știu asta. Este o prostie. Nu există niciun cavaler și niciun cal.

— Niciun cal? întrebă Richard, uluit.

— Crezi că sunt o proastă, nu-i așa?

— Nu, bineînțeles că nu! răspunse el, bucuros că a aflat, în sfârșit, răspunsul corect.

— Doar că… doar că eu… Eu am nevoie de ceva mai mult timp.

Se lăsă din nou tăcere, timp în care Richard căută cu disperare prin minte un răspuns, o continuare, o replică potrivită. În cele din urmă, crezu că a găsit-o:

— Da! spuse el, cu un aer ferm, convingător.

Dorrit, profund impresionată, îi luă mâna, având grijă să oprească în același timp la culoarea roșie a semaforului.

— Oh, Richard, chiar simți așa? întrebă ea, înduioșată până la lacrimi.

— Cum adică așa? se miră el.

— Așa simți despre mine?

— Oh! răsuflă el liniștit. Da!

Tânăra răsuci cheia în contact, oprind mașina chiar în intersecție. Apoi se întoarse înspre el și îl privi fix în ochi.

Bărbatul simțea că se enervează, neștiind ce urma să-i spună ea, mai ales dacă pomenea din nou despre calul acela. În plus, blocaseră intersecția.

În fine, Dorrit se hotărî să vorbească:

— Îți mulțumesc, Richard! spuse ea.

— Îți mulțumesc și eu, răspunse și el, în lipsă de altceva mai bun.

Dorrit porni mașina.

Ajunsă acasă, se întinsese în pat. Sufletul îi era copleșit de controverse. Plânsese până în zori, fără să pună geană pe geană.

Richard ajunse și el, ceva mai târziu, cu un taxi. Deschise o pungă cu alune, aprinse televizorul și imediat fu absorbit de

urmărirea unui meci de tenis de pe undeva prin Europa, între doi cehi de care nu auzise în viața lui.

Ceva îi spunea că scena din mașină avusese un înțeles anume, că ceva important se petrecuse, dar se gândi că oricum nu avea nicio șansă să înțeleagă vreodată, așa că preferă să nu își mai bată capul cu asta.

A doua zi, Dorrit își sună cea mai bună prietenă și vorbise despre întâmplarea din seara precedentă, timp de șase ore în continuu. Uitase până și de serviciu. Împreună, analizaseră fiecare reacție, ceea ce spusese el, ce spusese ea, fiecare gest, fiecare încruntătură. Luaseră în calcul toate variantele posibile.

Acea seară continuase să fie un subiect de reflecție pentru Dorrit și prietena ei, deși între timp se scurseseră ani și ani.

Richard se întâlnise a doua zi, la o partidă de baschet, cu fratele ei. La un moment dat, înainte de a executa o lovitură de penalizare la coș, îl întrebase, așa, într-o doară:

— Auzi, Dorrit a avut vreodată vreun cal?

Cei doi amorezi se căsătoriseră la mai puțin de o lună după acea seară de pomină.

•

Luminile parcării rezervate marelui concern se stinseră brusc. Dorrit avu o tresărire de uimire. Nu mai pățise ceva asemănător. Fusese nevoită să rămână mai mult la firmă, fiindcă apăruseră unele probleme și numai ea, în calitate de manager general, le putea da de cap. Trebuise să-l sune pe iubitul ei soț ca să anuleze seara romantică pe care acesta o pregătise. Era a șaptea aniversare a căsătoriei lor; șapte ani de fericire și de împliniri.

Se apropie temătoare de întunecatul loc în care își lăsase mașina. Își dădea seama că temerile ei sunt exagerate. Se găsea totuși la subsolul firmei, într-o parcare privată și păzită, nu în Central Parc.

Însă, în lipsa strălucitoarelor lumini ale neoanelor cu care era obișnuită, întreg locul i se părea sinistru. Și era foarte liniște. Pașii ei răsunau solitari în vastul spațiu al parcării subterane. Ajunse la mașina și răsuflă ușurată, după ce auzi sunetul cunoscut al deblocării portierelor.

— Am devenit paranoică, spuse ea cu glas tare, iar vorbele răsunară în întreaga parcare, înfiorând-o.

Acum, mă sperii și de vocea mea? se gândi ea, pe jumătate îngrijorată, pe jumătate amuzată.

Deschise portiera și se pregăti să urce în frumosul Aston Martin primit cadou când împlinise vârsta de 26 de ani. Simți o lovitură în ceafă, apoi nimic. Se prăbuși fără cunoștință lângă elegantul vehicul cu două locuri.

•

Rachel privi cu atenție în jurul ei, asigurându-se că nu existau martori. Deschise portbagajul automobilului, apoi o apucă pe Dorrit ca pe un covor, o săltă pe umăr și o aruncă înăuntru. Purta o perucă identică cu părul tinerei ce zăcea acum în portbagaj și îi fu ușor să-l păcălească pe portarul semiadormit de la ieșire, așezată la volanul mașinii pe care toată lumea o știa ca fiind a „șefei celei mari”.

Aston-ul țâșni nervos și se întinse la drum surprinzând-o cu demarajul ei puternic pe fosta „vietășă”, acum aflată în stare de libertate. După ce străbătu în viteză câteva bulevarde, se îndreptă spre Brooklyn. Când ajunse în Pierrepont Street încetini. În dreptul imobilului cu numărul 128, coti și pătrunse într-un depozit ce avea aspectul unui loc dezafectat. Înăuntru o aștepta Irene, partenera ei, pe care femeia cea misterioasă, despre care aflase că se numea Zelda, i-o prezentase ca pe un camarad de nădejde, cu aproximativ același trecut ca și al ei. Mai mult i se spusese că nu avea niciun rost să știe.

Irene era o femeie încă frumoasă, deși viața dură pe care o trăise își pusese amprenta asupra ei, înăsprindu-i trăsăturile.

— Totul a mers bine? întrebă ea, când roșcata deghizată coborî din mașină.

— Ca de obicei, răspunse evadata scurt și la obiect.

— Ia uite ce mașină are, târâtura! scrâșni Irene și începu să mângâie cu pasiune suprafețele rotunde ale bolidului. Oare de ce unii au parte de tot norocul din lumea asta?

— Ha, ha, ha! râse sinistru Rachel. Ce mai noroc…

Se duse la portbagaj și o extrase cu aceeași ușurință pe femeia care începuse să își recapete cunoștința. O aruncă jos și Dorrit gemu stins.

— Mai vedem noi cum e cu norocul ăsta, spuse Rachel, lovind-o cu bocancul în față pe tânăra prăbușită.

— O tăiem de vie și pe asta? întrebă Irene cu scârbă.

— Să nu-mi spui că te-ai înmuiat tocmai acum! se miră Rachel.

— Ce tocmai acum, că am aproape un an de când fac treaba asta scârboasă. Drept să spun, am început să mă cam plictisesc. Nu văd nimic la orizont. Nicio avansare, nicio primă, nicio perspectivă. Mă simt așa... neîmplinită... dacă înțelegi ce vreau să spun.

— Nu îți ajunge că ești liberă, nu te mulțumesc banii pe care îi câștigi? se miră Rachel, care nu își închipuise vreodată că va ajunge să trăiască atât bine. Și ce poate fi mai corect și mai bine decât ceea ce facem noi? Înlăturăm pleava asta fandosită de pe pământ. Niște târfe ordinare, care au știut mai bine decât noi cui să i-o sugă.

— Tu chiar crezi că ăsta e motivul „lor”.

— Nu dau doi bani pe motivele lor. Eu știu motivele mele și îmi sunt suficiente.

Irene oftă și se duse să-și pună pe ea salopeta neagră din cauciuc care atârna într-un cui.

— Știu și eu, mormăi ea, în timp ce se dezbrăca de haine. Tu ești așa de deșteaptă! Ce n-aș da să fiu și eu la fel cu tine...

Momentele acestea o impresionau întotdeauna pe Rachel, făcând-o să uite de scopul pentru care se găseau în acel depozit. O privea cu admirație pe Irene cum se dezbracă. Rar avusese ocazia să vadă asemenea perfecțiune a formelor feminine. Parcă era concepută pe calculator. Multă vreme nu reușise să accepte că trupul femeii nu era opera unor plasticieni renumiți. Avea niște picioare lungi, interminabile și ușor bronzate, care se sfârșeau cu un fund ca o rampă de lansare. Un fund deosebit de obraznic și ferm. Pântecul îi era plat, suficient de musculos, dar fără ca acest lucru să sară în ochi. Iar sânii... Nu se mai sătura să-i privească și să-i invidieze, așa cum stăteau, parcă zidiți pe sternul femeii, mari cât să încapă perfect într-o mână voinică de bărbat.

— Of! făcu ea încetișor și începu procedeul standard de echipare.

— Cine sunteți voi și ce aveți cu mine? se făcu auzit glasul, mai curând furios decât speriat, al prizonierei care încerca să se ridice de jos.

— Auzi? o întrebă Rachel pe Irene, cu un aer aparent nedumerit. Nu te-ai plictisit de întrebările astea idioate, că eu am cam început să mă satur.

— Păi, tu vrei să le tai de vii, îi reproșă Irene. Ți-am spus că eu nu procedam niciodată așa. Mi se pare un efort inutil. Deși, uneori, îmi place cum țipă, de parcă le-ar regula un negru dement.

— Vreți bani? încercă Dorrit să le îmblânzească pe cele două.

Îi venea greu să creadă că acele femei chiar au de gând să pună în practică ceea ce enunțau, cu toate că încă nu înțelegea prea bine despre ce era vorba.

— Vrem bani, normal că vrem bani, se întoarse Rachel către ea, cu o privire plină de ură. Dar de ce ne întrebi? Credeai că te omorâm din plăcere, doar așa, de amorul artei? Mă rog, admise ea, cu un rictus jucăuș întipărit pe chip. E și o doză de plăcere la mijloc, dar nu m-aș murdări pe mâini pentru atâta lucru. În orice caz nu atât de des.

— Eu am mulți, foarte mulți bani. Iar soțul meu are și mai mulți. Indiferent cât primiți, vă putem da dublu. Sau orice altceva.

Dorrit simțea că situația scapă de sub control la modul cel mai serios. De fapt, ea nu deținuse niciodată controlul. O panică cumplită o luă în stăpânire, când cele două o apucară de mâini cu gesturi profesioniste și o prinseră cu niște inele metalice de lanțurile ce atârnau din tavanul depozitului.

Păreau nu numai să știe ce fac, dar aveau și suficientă rutină în gesturi. O înfiorătoare rutină…

— Vă rog! începu victima să plângă, fără să-și fi dorit acest lucru. Am un copil. Ce rău v-am făcut?

— Un mare rău, se distră Irene cu ea. Care este mai mult decât suficient. Tu ai bani, ai un copil, ai un soț… Cam câte motive crezi că ne mai trebuie ca să scăpăm lumea de tine?

— Dar nu e corect… Nu v-am făcut nimic, n-am făcut nimănui vreun rău.

— Bravo! Deci mai ești și nevinovată, nu. Genul de copil cuminte, cu studii în colegii scumpe, cu mariaj perfect, multă dragoste… Îmi vine să vomit când vă văd! Voi duceți America de râpă.

— Noroc că sunt din ce în ce mai puțini! vru Irene să pară interesantă, deși ei îi erau complet străine și indiferente asemenea raționamente complicate.

Ucisese pentru prima oară când avusese treisprezece ani, pe băiatul vecinului care o violase. De atunci, stătuse în pușcărie unde mai trebuise să ucidă, ca să poată supraviețui. I se părea atât de firesc să ucidă, încât nu înțelegea de ce se punea atâta preț pe asemenea gesturi. A, dacă cei uciși ar fi fost nemuritori, cu totul alta ar fi fost situația. Cum văzuse ea într-un serial cu un bărbat superb, care nu murea decât dacă i se tăia capul. Așa da, mai înțelegea. Dar de murit, cei pe care îi omorâse ea, tot ar fi dat ortu' popii. Un an sau altul, o zi sau alta – tot un drac.

O apucă pe Dorrit de păr și îi fixă capul între genunchi, pentru a-i pune căluș.

Tânăra se zbătea cu forță, însă Irene avea impresia că ține între picioare o pisică obraznică. Avea o forță de care nu-și dăduse niciodată seama și care îi uimise pe toți cei care avuseseră ocazia să facă cunoștință cu ea pe propria piele.

O făptură cu o aparență așa fragilă, de manechin…

Odată operațiunea călușului fiind rezolvată, începu să tragă în jos de lanțuri, ridicând-o în același timp pe Dorrit până o suspendă de mâini.

— Așa! spuse Rachel, mulțumită de rezultat. Păpușa asta e numai bună de tranșat; arată foarte bine.

Se îndreptă spre jeep-ul Wrangler care era parcat în fundul depozitului și reveni cu un ferestrău electric, instrument profesionist bine cunoscut măcelarilor din abatoarele de carne din toată lumea.

La vederea acestei unelte, panica lui Dorrit atinse paroxismul. Începu să se zbată cu forță și reuși să o lovească zdravăn cu picioarele rămase libere pe Irene.

Aceasta înjură aprig și îi arse prizonierei un pumn în plină figură, umplând-o de sânge.

— Se zbate, târfa! Stai liniștită că nu doare, îi vorbi Rachel în zeflemea. Numai puțin, la început, cât ai număra până la zece. Apoi te duci în Rai. Că acolo vă duceți toate astea cu bani și o viață decupată din reviste. Cel puțin așa se zice.

Îi mai aplică o lovitură zdravănă cu piciorul în stomac, tăindu-i răsuflarea pentru câteva momente.

Rachel profită de o scurtă lipsă de reacție din partea tinerei și îi înfipse direct în cap, cu un gest sigur, discul turat la maxim al ferăstrăului electric. Un scrâșnet sinistru se auzi și sângele țâșni, stropind-o pe Rachel pe față și pe corp.

Dorrit țipă înfundat de câteva ori, apoi își pierdu cunoștința. După câteva secunde ferestrăul alunecă, despicându-i craniul în două jumătăți perfect egale.

— Eh! Asta a fost partea mai grea, spuse Rachel. Teribil ce solide sunt oasele astea de la căpățână, adăugă, continuând operațiunea până când ajunse să-i despice și cutia toracică.

Apoi lăsă jos instrumentul și îi făcu semn lui Irene să continue ea mai departe.

— Obosești din ce în ce mai repede, observă aceasta, în timp ce prelua înfiorătorul ferăstrău. Mare tâmpenie, cerința asta a zăludei. Oare ce-o vrea să dovedească?

— Mai mult mă obosesc întrebările de genul ăsta, replică Rachel, răsuflând sacadat și proptindu-și mâinile de genunchi, frângându-se de la mijloc.

— Dar eu nu mai vreau să procedăm așa! continuă Irene, insensibilă la reproșul clar al celeilalte.

Partea ce-i revenea ei fusese mai ușoară și o duse rapid până la capăt. Ceea ce fusese frumosul corp al lui Dorrit spânzura acum în două bucăți la capătul lanțurilor, bălăngănindu-se sinistru și în contratimp.

Rachel și Irene erau pline de sânge, păr și de bucăți mici de os.

Proaspăt evadata se apropie de un perete al depozitului și se lăsă să alunece de-a lungul lui, așezându-se. Se șterse pe mâini de salopetă și scoase, cu gesturi sigure, un pachet de țigări din buzunarul de la piept.

— Hai să ne odihnim puțin, apoi o împachetăm! Să ne tragem sufletul.

— Mereu faci așa. Nu putem termina ce am început și apoi să fumăm, se supără Irene, aruncând furioasă ferestrăul electric la podea.

Sub trupul despicat al celei ce fusese Dorrit se făcuse o baltă de sânge, care începuse să se scurgă în firișoare subțiri chiar înspre locul unde se așezase Rachel.

Aceasta, însă, nu părea să fie deranjată și continuă să se relaxeze, pufăind de zor din țigară. Trase cu sete mai multe

fumuri, după care aruncă țigara, iar aceasta se stinse fâsâind în balta de sânge. O apucă de salopetă pe Irene, care se apropiase, și o trase jos lângă ea.

— Decât să folosești gurița aia pentru urlat, mai bine m-ai săruta. Știi bine că priveliștea asta mă incită.

Irene se lăsă moale să se prelingă lângă tovarășa ei, obișnuită cu asemenea scene. Se aplecă și o sărută apăsat, în timp ce mâinile lui Rachel o dezbrăcau, cu gesturi sigure, de salopeta plină de sânge. În scurt timp, cele două femei se rostogoleau încinse pe podea, excitate de sângele care le năclăia și le făcea de fiecare dată să uite de ele.

• Capitolul 5 •

Polițistul cu fața plină de pistrui, peste care se prelingea sudoarea, năvăli în biroul lui Alan Everrit, fluturând în mână niște hârtii. Părea extrem de surescitat de cuprinsul lor și le trânti, cu un gest triumfător, pe biroul unde tronau picioarele șefului său.

— Eram sigur că am mai auzit undeva despre un caz similar, dar e drept că nu mă așteptam să mai găsesc încă cinci.

— Cinci?! sări Alan de pe scaunul său. Și cum dracu' nu am aflat până acum?

— Păi, e distanță mare între ele, poate de aceea… își dădu pistruiatul cu părerea.

— Ce distanță? vru șeful să știe.

— Păi și spațială și temporală, rosti doct transpiratul.

— … Ț'ai dracului cu cursurile voastre de perfecționare! îl persiflă Alan. Auzi tu… spațială și temporală… Spune mai bine exact despre ce este vorba, până când nu-ți trag o scatoalcă spațio-temporală în meclă de nu te vezi.

— În cinci ani, cinci cazuri, de pe coasta de vest spre cea de est.

— Elemente comune?

— Puține, dar evidente. Victime cu răni profunde la încheieturile mâinilor – semn că au fost suspendate – despicate în două, longitudinal. Toate femei.

— Profilul victimelor?

— Bogate. În rest, nimic.

— Se cunoșteau între ele, au absolvit aceleași școli? Bogăția e un punct comun prea slab. Dacă este vorba despre un criminal în serie… și nu văd de ce nu ar fi… trebuie să găsim și unele conexiuni. Neapărat.

Pistruiatul stătea în ușă, ștergându-și craniul lipsit aproape complet de păr cu o batistă uriașă.

— Cum, șefu', bogăția nu e valabilă?

— Păi, mie mi-ar ajunge, dar nu cred c-o să trăiesc suficient ca s-o apuc, se prefăcu Alan că nu înțelege. Dar de ce mă

întrebi, ai vreo combinație norocoasă la Loto și vrei să punem bani împreună?

— Hai, șefu'!… Ce dracu'? Iar mă iei la întors?

— Dacă pui întrebări idioate. Bogăția poate fi unul dintre criterii, dar nu singurul și mi-e greu să cred că ar constitui un mobil, din moment ce averile nu le-au fost furate. Dintre milioanele de femei bogate, cum le alege asasinul pe cele pe care le alege? Și de ce? Tu nu ai mai prins cazuri de criminali în serie? Sau măcar te uiți la televizor?

— Pfui! făcu disprețuitor pistruiatul. La stupizeniile alea polițiste? Dacă am fi ca ăia, nu am prinde nici muștele de pe tavan, darmite infractori. Mă uit doar la filmele cu doctori. Alea chiar îmi plac!

— Bine, bine… Poate ai mai învăța câte ceva dacă te-ai uita, nu de alta. Pe scurt, mai sapă! Asta e concluzia. Vreau mai multe date. Tot ce ar putea avea în comun victimele, o hartă cu localitățile, cu data și ora exacte ale fiecărei crime. Și mai vreau să ceri rapoartele legiștilor pentru toate cazurile.

Pistruiatul notă pretențiile lui Alan, gândindu-se cu groază că nici în seara aceea nu o să ajungă acasă prea devreme.

O să mă omoare Matilda, se gândi el. Și pot să nu-i dau dreptate? Nu pot.

— Hei, Billy, băiatule, unde își zboară mintea? încercă să-l aducă Alan cu picioarele pe pământ pe polițistul care avea expresia unuia care nu mai locuiește în trupul său. Ia-l te rog cu tine și pe nefericitul ăla de nepotu-meu, săracu'. Mă tot roagă să-l las să se ocupe de cazul ăsta. De parcă ar fi un experiment de laborator. Dă-i ceva și lui de investigat, că iar am scandal cu soru-mea, dacă nu-i dau impresia că-l școlesc pe fiu-su.

Parcă auzind că se vorbea de el, Jimmy năvăli în birou, cu fața roșie, ca după o îndelungă și intensă alergare.

— Băi, da' ce-aveți azi cu toții? se înfurie Alan subit. Nu mai bate nimeni la ușă, dați buzna, sunteți roșii la față… Ce s-a întâmplat? Ți-ai prins iar degetele în sertar?

— S-a găsit cealaltă jumătate. Și Fitzbourne al nu știu câtelea, că mereu îi uit numărul, vrea să vorbească cu tine. Cică imediat.

— Grijania mă-sii de viață! Numai azi nu mă frecase vreun grangure la cap. Ghici cine m-a sunat ieri ca să-i dau raportul. Simmons, Guvernatorul. De parcă eu nu știu care e treaba când

crapă un barosan sau vreo odraslă de-a lui. Trebuie să-mi amintească ei, zilnic și pe rând.

— Ce fac – vru Jimmy să știe –, îl primești?

— Tu chiar crezi că am de ales, găgăuță? Știe că am găsit și restul cadavrului?

— Habar n-am. Noi nu i-am spus.

— Mda! Nu m-ar mira să știe. Ăsta e mereu cu un pas înaintea noastră, că-mi vine să intru în pământ de rușine.

Polițiștii profitară de această ultimă frază ca să părăsească tiptil biroul, până ce Alan nu se înfuria din nou. Aproape instantaneu, ușa se deschise și pe ea intră impetuos corpul imens al nababului.

Cum dracu' de îl țin picioarele, la câtă greutate suportă? se întrebă în sinea lui Alan, sărind în picioare la apariția importantului personaj.

— Hello, inspectore! îl salută John cordial, neobosindu-se să-i întindă mâna. Ceva noutăți? Dar să nu-mi spui iarăși ce am aflat deja, te rog, că îmi pierd răbdarea. Și stai jos, că parcă ești constipat!

John aruncă o privire fugară de jur-împrejur, pentru a identifica o suprafață suficient de largă și de solidă, pe care să se poată așeza în siguranță. Cum nimic nu părea suficient ca să-l cuprindă și, să-i reziste, renunță, rămânând în picioare.

Se trase într-o parte și se sprijini mai hotărât în bastonul de abanos cu cap de aur alb și în vârf cu un diamant cât oul de porumbel. Se uită la Alan cu privirea obosită, dar sfredelitoare, de om învățat doar să comande.

Abia atunci observă polițistul că magnatul nu era singur. Ascuns la început de silueta masivă a lui Fitzbourne, un bărbat tânăr, la vreo treizeci de ani, bine făcut, rămăsese liniștit și oarecum stingher în pragul ușii.

— Domnul? întrebă Alan, cu aerul unuia nemulțumit de intruziunea în birou a personajului.

— Domnul e cu mine, o să-ți explic, răspunse John scurt, cu un ton care nu admitea comentarii de prisos. Spune mai bine ce ai nou!

— Am găsit și… restul, zise acesta cu un aer încurcat, lăsându-se să cadă în fotoliu.

Era teribil de stresat de aparițiile și de tonul superior al nababului, însă nu avea ce să facă, decât să-l înjure în gând. I se

pusese în vedere că o altă conduită l-ar costa postul și nu-și dorea defel să ajungă la arhive sau, și mai rău, fără slujbă.

— Mda! spuse sec musafirul, stăpânindu-și cu greu durerea și furia. Era și timpul. Unde?

Alan înghiți în sec. Realiză că nu apucase să afle amănunte.

— Imediat, tocmai acum mi s-a dat vestea. Au ieșit când ați venit.

Se repezi în interfon și spuse zorit.

— Jimmy, la mine, repede. Acum!

Ușa se deschise înainte de a apuca inspectorul să ia degetul de pe butonul care îi permitea transmiterea ordinelor în secție și nepotu' apăru. Avea aerul unuia care ar fi preferat să fie pe șinele pe care se apropia un tren de mare viteză, decât în biroul unchiului său.

— Jimmy Coverdale, îl prezentă scurt șeful. Spune, unde ați găsit cada… tru… corpul? se fâstâci el, neștiind care e formula cea mai puțin lezantă pentru unchiul îndurerat al victimei.

— În subsolul unui imobil părăsit, se repezi să raporteze timoratul lui nepot. Între strada 40 și bulevardul 5.

— Asta nu e în Harlem? dori Alan o confirmare, mai mult formală.

— Afirmativ, încuviință Jimmy. În apropiere de Hecksecher Theatre.

Lui Alan îi veni să înjure când auzi punctul de reper. Teatrele în general nu erau tocmai locurile pe care să le poziționeze cu ușurință pe harta lui mentală, în special cele de negri. Se abținu însă și se prefăcu că este complet edificat asupra împrejurimilor.

— Nu e St. Nick's Pub pe acolo?

Nepotul nu știu cum să reacționeze la supoziția unchiului său. Teatrul era foarte departe de barul în cauză, însă nu dorea să îl pună pe Alan într-o situație idioată, de față cu un personaj atât de important.

— Așa, cam pe acolo, confirmă el.

Văzu în privirea lui Alan o lumină de recunoștință veșnică pentru tactul pe care îl dovedise și prinse curaj.

— Era într-o stare foarte bună, pe cât de bună poate să fie o jumătate…

— … Suficient, îl opri Alan, grăbit. Ai raportul legistului?

— Acum mergeam spre el. Am trecut să te anunț și…

— … Vreau să mergem cu toții acolo, spuse John Fitzbourne pe un ton ferm și de nezdruncinat. Acum!

Sentimentele lui Jimmy erau amestecate, la întoarcerea în locul unde pățise o mare rușine. Pe de altă parte, aștepta cu inima strânsă reîntâlnirea cu frumoasa legistă. Bucuriei și dorinței de a o revedea i se adăuga indescriptibila jenă, cauzată de penibilul episod anterior.

Aerul era același, numai doctorița părea puțin schimbată în comparație cu data trecută. Probabil că nu se așteptase la o asemenea numeroasă delegație. Și mai ales la asemenea importanți membrii ai delegației.

Nu știa ce o intimida mai mult. Impozanta prezență a lui Fitzbourne al III-lea, sau ochii arzători ai tipului bine făcut care îl însoțea. De Jimmy aproape că uitase, ca și de episodul care fusese deosebit de stânjenitor pentru acesta.

— Multă lume, spuse ea, la apariția celor patru. Nici nu știu dacă ar trebui să fiți cu toții aici.

— Dacă te referi la mine – se încruntă John – poate ai amabilitatea să ieși puțin până afară, ca să vezi cum se numește noua aripă a institutului.

— Nu, la dumneavoastră în niciun caz, se fâstâci legista.

De fapt, singurul intrus acolo putea fi Lucky, dar prezența lui era departe de a o deranja pe femeie. Ba dimpotrivă.

— Domnule Fitzbourne, vreau să vă asigur cu sinceritate de întreaga mea compasiune. Nepoata dumneavoastră era extrem de tânără și frumoasă.

— Mda! mormăi grăsanul. Să trecem peste. Mulțumesc, oricum! Mai bine spuneți-mi ce noutăți v-a relevat descoperirea de azi.

— Nimic nou, dar mi-a întărit convingerile inițiale. E vorba, foarte probabil, de o femeie asasin, dreptace, obișnuită cu procedeul. Neomenos de obișnuită!

Alan consideră că sosise vremea să-l pună în temă și pe Fitzbourne cu antecedentele probabile ale cazului. Îi povesti pe scurt despre informațiile pe care le primise, precum și despre măsurile pe care le luase pentru continuarea anchetei pe această pistă.

În acest timp, Lucky se îndreptase înspre masa pe care era întinsă nepoata magnatului, în sfârșit întregită. Imaginea nu era dintre cele mai plăcute, iar el, care crezuse că văzuse destule la

viața lui, fu oripilat de imaginea cadavrului secționat. Pur și simplu i se întoarse stomacul pe dos.

— Bestialitatea asta trebuie să aibă o logică, spuse el, ca pentru sine. Altfel nu se poate.

— Logica o s-o găsim până la urmă sau, mai bine zis, o s-o găsească băieții, interveni legista care se apropiase cu grație de locul în care se găsea Lucky. Numai că cruzimea acestui asasinat nu cred să aibă vreo explicație firească.

Lucky o privi câteva fracțiuni de secundă cu ochii întredeschiși. Abia apoi pricepu ce dorise femeia să zică.

— Aha! se dumiri el. Crezi că putem găsi mai ușor semnificația și mai greu explicația gestului prin care se ilustrează, nu?

— Păi, să zicem că un criminal ca acesta vrea să demonstreze ceva. Că anumite lucruri trebuie distruse, înjumătățite. Că un trup nu trebuie să mai fie un tot unitar sau cam așa ceva. Gândiți-vă în plan simbolistic!

— Dar cum poți avea tăria sau inconștiența, bașca sadismul, să tai un om ca pe o vită? îi continuă Lucky ideea. Este captivant, într-un mod absolut sinistru.

Samuel Branigan era preocupat de aflarea semnificației acestui asasinat, însă nu se putu abține să nu observe, ca orice bărbat, apetisanta prezență a legistei.

Tot e bine că nu mă excit la cadavru, se gândi el, deranjat de propriile gânduri și simțăminte. Aici m-am găsit și eu să mă îndrăgostesc, vorba vine...

Legistei nu îi era deloc indiferentă prezența aspră a bărbatului. Avea însă scuza că, pentru ea, lucrurile care se petreceau la morgă încetaseră de mult s-o mai impresioneze cu adevărat. Remarcă cu bucurie privirea pe care o aruncase Lucky în câteva rânduri înspre picioarele ei, apoi înspre sâni și aprecie în gând că existau, suficiente șanse ca între ei să se înfiripeze ceva. Știa foarte bine că puțini bărbați ar fi îndrăznit să meargă mai departe de atât, într-un asemenea decor. Gândindu-se că mulți nu o abordează datorită lugubrei ei meserii, se temu să nu rămână cu satisfacția de a se fi știut admirată și atât. De aceea hotărî să facă ea primul pas.

— Nu cred că am făcut prezentările, zâmbind ea cât putu de galeș.

— Așa este, admise Lucky. Sam, Sam Branigan, dar oamenii îmi spun Lucky.

Și celelalte ființe de pe fața pământului cum îți spun? îi veni lui Jimmy să întrebe, însă se răzgândi în ultimul moment, realizând că ar fi comis o gafă de proporții.

Încă o gafă de proporții.

— Și oamenii au dreptate? se gudură legista. Chiar ești norocos?

Dându-și seama că risca să întreacă măsura, își dădu silința să redevină serioasă.

— Bette Twain este numele meu. Bette simplu e mai simplu de pronunțat.

— Încântat, spuse Lucky. Sau nu trebuie să spun așa ceva, în asemenea loc?

Bette nu apucă să răspundă, pentru că de ei se apropiaseră ceilalți trei bărbați.

— Lucky, se pare că avem o pistă, spuse John, și îl puse pe scurt în temă cu ipoteza polițiștilor. Cred că e mai mult decât nimic.

Branigan înregistră în memorie toate datele furnizate, cu acuratețea unui reportofon. Apoi se concentră puternic, încercând să se retragă cu mintea din prezent și să se proiecteze în viitor, pe baza proaspetelor cunoștințe memorate.

Treptat, prezența celor din jur se estompa. O lumină puternică îi inunda ochii minții. Zări o încăpere imensă, un soi de depozit. O femeie tânără, atârnată de grindă, cu două lanțuri prinse de încheieturile mâinilor, iar alte două femei mișunau pe lângă ea, îmbrăcate în salopete, precum mecanicii auto. Una dintre ele avea în mână un ferestrău electric.

Lucky își dădu imediat seama de ceea ce urma să se întâmple și nu avu răbdare să-și ducă la capăt viziunea. Se de-concentră și deschise ochii, speriat.

— Se întâmplă! O să se întâmple din nou, în foarte scurt timp. Trebuie să le găsiți cât mai curând posibil.

În afară de John, care îi cunoștea reputația, toți ceilalți îl priviră ca pe un nebun, surprinși de reacția lui.

Părea om normal, se gândiră Alan și Jimmy în același timp.

Cred că aș putea trece peste asta, își zise Bette, după câteva secunde de ezitare, surprinzându-se cu ochii pe prohabul tânărului.

John îl apucă imediat de mână, strângându-l atât de tare, încât Lucky avu o reacție neașteptată, smucindu-și cu putere brațul și pregătindu-se să-l lovească pe miliardar din instinct.

Magnatul se prefăcu că nu observă gestul, apreciind că Lucky se oprise la timp.

— Unde, unde o să se întâmple din nou?

— Aici, în oraș. Nepoata ta a fost ucisă într-un fel de depozit din tablă. Nu l-am văzut bine pe dinafară. Părea a semăna cu o locație în Brooklyn, nu știu cum să explic... simt că era în Brooklyn.

— Repede, inspectore! Toate echipajele să cerceteze depozitele, garajele, tot ce e clădire din tablă în Brooklyn. Câte pot fi?

— De ce ar face oamenii mei așa ceva?

— Inspectore, crede-mă pe cuvânt! Nu am timp să-ți explic. Dă ordinul și vorbim după aceea. N-o să-ți pară rău.

Alan începuse să fie din ce în ce mai furios de turnura pe care o căpătase ancheta, însă preferă să nu comenteze. Era hotărât, să nu lase lucrurile să continue în același fel. Își luă stația de la brâu și repetă ordinul lui burtosului.

— Să-mi transmiteți prin stație toate localizările! încheie el indicațiile, după ce le ceru tuturor să solicite întăriri dacă lucrurile se precipită.

John se deplasă brusc înspre ușă, cu o sprinteneală care îi surprinse pe toți cei prezenți.

— Ce mai așteptați, strigă el? Să mergem!

Jimmy se uita uimit, când la unchiul său, când la bunicul cadavrului. Nu înțelegea ce se întâmplă. Abia crezuse că începe să înțeleagă traseele ierarhice din poliție, și, deodată, toate cunoștințele lui erau date peste cap. Alan scrâșnise din dinți și se supuse cerințelor. Asta înseamnă că nu avea atâta putere cât crezuse nepotul că are.

În timp ce toți se îndreptau înspre ușă, Bette ajunse la concluzia că era momentul pentru o acțiune mai hotărâtă. Nu știa dacă v-a mai avea ocazia să-l întâlnească vreodată pe acel bărbat și n-avea chef să riște. Așadar, se apropie de Lucky și îi strecură în buzunar cartea ei de vizită.

— Poate te pot ajuta, zise cât putu de încet, ca să nu fie auzită și de ceilalți. Sună-mă!

Elicopterele începuseră să survoleze zona, în timp ce ei goneau în sunetul strident de sirene spre prima locație care se găsea în drumul lor. Încă înainte de a ajunge acolo, Lucky afirmă cu siguranță în glas.

— Nu e aici. Să nu pierdem timpul, trecem spre următoarea!

— Dar de unde știi, tu, domnule, că nu e aici? izbucni Alan furios, sătul de ceea ce i se părea a fi ifosele lui Lucky. Ești vreun medium sau ce?

— Pur și simplu știu! replică, Branigan, fără să se supere. Asta e treaba mea în această anchetă. Să știu înainte de a afla voi.

— Domnul aici de față este un om dotat cu puteri supranaturale ori paranormale, cum vrei să le zici, limpezi Fitzbourne apele. E tot ceea ce este necesar să știți la momentul ăsta. Restul – mai târziu.

— Adică eu sunt obligat să-mi conduc ancheta după ce visează cu ochii deschiși toți nebunii? se arătă inspectorul năucit de cele auzite.

— Tu ești obligat să găsești criminalul, i-o tăie scurt magnatul. Iar eu sunt obligat să urgentez lucrurile. Atâta timp cât nu ai o pistă mai palpabilă, vei fi nevoit să mergi pe mâna mea. Toate cheltuielile pe care le face poliția mergând pe pistele oferite de mine, după cum vreau eu, le voi plăti integral. În cazul în care nu reușim să-l prindem în acest mod, desigur. Iar această discuție se oprește în acest moment, dacă mă înțelegi ce vreau să spun.

— Aici, aici! strigă Lucky, punând mâna pe Jimmy, care conducea mașina poliției și forțându-l să oprească brusc.

Alan acceptă să nu mai comenteze nimic și să meargă orbește pe mâna ciudatului sau, mai exact, pe cea a nababului. Era sigur că va avea spatele acoperit, orice s-ar întâmpla.

Deschiseră toate patru portierele în același timp și se repeziră înspre locul pe care îl indicase Lucky. Era o construcție încropită din tablă, exact așa cum o descrisese Lucky. În vreme ce se îndreptau avântați către ea, Lucky se aruncă și îl placă cu dibăcie pe tânărul Jimmy, care era cel mai avansat dintre ei.

— Jos, jos imediat! O să explodeze!

Alan se aruncă instinctiv la pământ, când auzi strigătul lui Lucky.

John, care abia reușea să iasă încă din mașină, rămase în spatele acesteia.

Aproape instantaneu se auzi o bubuitură, cutremurând puțin geamurile clădirilor învecinate. Nu se întâmplă nimic însă cu depozitul, timp de câteva secunde.

Cei trei se ridicară de jos. Polițiștii îl priveau uimiți nevoie mare pe bărbatul care le salvase, practic, viața, ghicind ce avea să se petreacă cu o exactitate nemaipomenită.

Până să apuce Lucky să-și exprime și el mirarea față de diferența între previziunea lui și ceea ce se întâmplase, clădirea se surpă, ca din senin, ridicând un val de praf și făcând un zgomot infernal. Apoi, două flăcări țâșniră din burta depozitului prăbușit, făcându-i pe cei trei să se retragă câțiva pași în spate.

— Senzațional! reacționă Jimmy. Cum ai reușit, domnule?

— Jimmy, acum nu e timp de aflat secretul scamatoriilor. Cheamă imediat pompierii! Spune-le că avem un depozit care a făcut implozie, provocând un incendiu de proporții. Și asta până când nu se aprinde întregul cartier.

Lucky se repezi la mașina poliției și reveni cu un extinctor, pe care îl îndreptă înspre locul unde clădirea începuse să ardă mai puternic. Potolind cu jetul de spumă flăcările din fața lui, începu să înainteze. Înlătura cu picioarele bucățile de tablă căzute pe asfaltul care începuse să se încălzească tot mai puternic.

Implozie… se gândi el. Exact ca la turnurile gemene. Ori e o mare coincidență, ori CIA e din nou amestecată. Ce scenarii demente or mai pune la cale?… Oare reapăruse Zelda?

Reușise, în timp ce aceste gânduri i se derulau cu repeziciune în minte, să pătrundă aproape în mijlocul flăcărilor, spre stupoarea celor trei, care rămăseseră într-o zonă mult mai sigură.

— Vino, omule, înapoi! striga Alan. Nu ești normal la cap?

Păi, normal că nu e, ce întrebare și pe mine! se apostrofă inspectorul în gând.

La scurt timp, țiuind și piuind, două autospeciale ale pompierilor sosiră, la locul incidentului, iar oamenii se apucară de treabă. În mai puțin de un minut, întregul perimetru se găsea sub jeturile puternice ale specialiștilor.

Incendiul fu stins în scurt timp.

Din mijlocul fumului, călcând cu prudență prin apa ce băltea peste tot, Lucky apăru ca o fantomă, ținând în mână un ferăstrău electric, pe jumătate calcinat. Pe discul acestuia se mai puteau zări fire de păr și pete întunecate. Era sânge.

Lucky se așeză pe asfalt, epuizat, aruncând captura cât colo.

— Mai sunt și niște lanțuri acolo... Niciun cadavru. Au apucat să fugă înainte de a veni noi. Am sosit prea târziu.

Când termină de rostit aceste cuvinte, se lăsă moale la orizontală, pierzându-și cunoștința.

• Capitolul 6 •

În magazin nu mai rămăsese aproape nimeni. Valul cumpărătorilor își potolise de mult intensitatea. Era ora la care Shankkar și asociatul lui, Ruuda, puteau să-și tragă în sfârșit puțin sufletul. În scurt timp urmau să apară adolescenții, încercând să fure câte ceva de prin rafturi, ori să folosească legitimații false pentru a putea cumpăra băutură.

— Ce zăpușeală! rosti Shankkar, așezându-se în spatele tejghelei și deschizându-și ziarul.

— La mine nu broblem! spuse Ruuda. La Calcutta, mai caldă.

— Auzi, vere? Dacă mă mai bați mult la cap cu India aia a ta, te trimit pachet înapoi. Unde mai pui că, pe lângă asta, te afli de trei ani în New York. Nu crezi că ar trebui să înveți mai bine limba engleză?

Ruuda zâmbi, împăciuitor, își lipi palmele una de alta și se înclină, cu un aer tâmp de fericire pe chip.

— Nu trebuie superi la mine, vere! Englezi sunt de doi sute de ani la India și tot nu spun bine la limba noastra. Iar India e și a ta, nu uitat rădăcină.

— Mai bine fii cu ochii pe matahala aia din spate! Nu știu ce tot moșmondește pe acolo.

Ruuda se înclină din nou, zâmbind. Apoi, se îndreptă cu pași mici înspre rafturile din spate, acolo unde țineau conservele cu ingrediente speciale.

Un individ uriaș, mare cât un fundaș de fotbal american, dar că mult mai solid, părea să fie fascinat de etichetele cu nume exotice lipite pe recipiente de cele mai felurite forme și mărimi.

— Putem ajutor, domnule? i se adresă indianul, zâmbind și făcând din nou o plecăciune, cu palmele lipite una de cealaltă.

Uriașul se uită la el cu un aer neîncrezător. Indianul nu părea să măsoare mult peste un metru șaizeci. Ar fi putut să-l lipească de pereții prăvăliei numai suflând puternic în direcția lui.

— Par genul care are nevoie de ajutor, băi, Raavi Shankar?

Ruuda păru foarte amuzat de modul în care i se adresase namila. Se apropie mai mult de ea, arătându-i ecusonul din piept, și clătinând din cap, dojenitor.

— Nu, domnu’. Nume la mine nu Shankar, ci Ruuda. Ruuda Visvamitraa.

— E, pe dracu’, se minună uriașul. Ia să văd!

Și, apucându-l de piept cu o mână, îl ridică pe indian în aer, aducându-l până fa nivelul lui, sub pretextul că vrea să citească mai de aproape ceea ce era specificat pe bucata de carton laminată, prinsă de halatul negriciosului.

— Băi, să știi că ai dreptate! spuse el, dându-i drumul brusc indianului, care trebui să facă doi pași în spate pentru a-și regăsi echilibrul după aterizare. Păi, dacă nu te cheamă Shankar, mai că aș putea avea încredere în tine. Ia spune-mi, care dintre drăciile astea au efectul ăla afrodiziac. Am citit eu într-un ziar că aveți tot felul de nebunii cu efecte perverse. Credeam că o să le țin minte, fără să le notez, dar m-am înșelat.

— Ah, ah! clătină tuciuriul din cap, înveselit.

Se părea că incidentul din urmă cu câteva secunde nu-i zdruncinase în niciun fel încrederea în sine și nici voioșia.

— Mult afrodiziac adus din Calcutta. Americanii – mare nevoie, mulți bani dau pe ele. Bun biznis! Domnu’ – amabil să vină cu spatele meu?

Se întoarse și porni, lipăind în șlapii lui minusculi, către un alt raion al magazinului aflat ceva mai în spate.

— Aici domnu’!

Ținea fericit în mână o cutie de un albastru violent, desenată cu flori mari de un galben strident.

— Asta tare rău. Da’ ce probleme are domnu’? Poate găseam mai potrivit ceva. Nu mai pleacă șarpele cu un ochi?

Namila îl măsură din cap până în picioare. Se gândi dacă merita să suporte un asemenea afront.

— Ascultă, băi, Indira Gandhi! Dacă îți trag una peste bot cu șarpele cu un ochi, o să șuieri toată viața ca un piton beat! Cum să am eu probleme? E pentru ele. Se sperie.

— Se sperie de domnu’? se arătă Ruuda neîncrezător. Domnu’ nu sperie, domnu inimă mare în piepți. Nu e de speriat.

— Io-te, al dracu’ țigan! Ești și psiholog acum?

— Ruuda – doctor în psihologie. Universitatea Calcutta, magna cum laude!

Uriașul se dădu o jumătate de pas înapoi, înclinând capul într-o parte, pentru a-l măsura mai bine din priviri pe micuț.

— Păi, atunci poate mă ajuți și cu un sfat, nu numai cu ierburi.

Zicând acestea, începu să-și deschidă cu repeziciune șlițul.

Abia în acel moment Ruuda dădu semne de panică, și privi cu groază înspre culoarul pe care putea s-o șteargă din acel loc. Dar namila ocupa tot spațiul. Imposibil de trecut pe lângă el. Încercă să-l calmeze.

— Domnu', domnu', Ruuda nu plăcut la bărbați. Ruuda numai cu femeie, dacă înțelegeți. Nu că domnu' nu e atrăgător…

— … Taci, mă, din gură, că nu vreau să ți-o trag! se distră namila, amuzată. Uite aici la asta, mai spuse, dând la iveală un mădular la vederea căruia indianul păși speriat înapoi. Vezi, vezi? exclamă uriașul, cu un aer triumfător. Asta e reacția tuturor. De aia sunt mereu singur, n-am și eu o gagică de suflet.

— Domnu' fericit! spuse Ruuda, dând atât de tare din cap, încât namilei i se păru că o să-i cadă de pe umeri.

— Fericit pe mă-ta! Numai perversele se încumetă să aibă de-a face cu mine. Profesionistele, da' și alea fac mofturi. Cele mai multe acceptă doar să mi-o sugă, însă asta pot face și eu, de unul singur, dacă am chef.

În acel moment, zări în oglinda în care se reflecta imaginea celuilalt indian rămas la tejghea, o scenă care îl făcu să uite pentru moment de problemele lui cu gabaritul depășit. Un negru ras în cap și purtând mai multe lanțuri pe el decât podul Brooklyn, îl amenința cu o pușcă cu țeava retezată pe Shankkar.

Colosul își trase rapid fermoarul la loc, puse o mână uriașă pe umăr lui Ruuda și îl împinse cu putere într-o parte. Apoi se piti și el, încercând să găsească o poziție din care să urmărească ce se întâmpla la intrare, fără să fie văzut în vreuna dintre multiplele oglinzi ce împânzeau magazinul. Ruuda îl privea speriat, neștiind ce să mai creadă. Vru să spună ceva, însă matahala îi făcu semn să tacă, astupându-și buzele cu un deget aproape cât palma indianului de mare. Apoi începu, să meargă, printr-un procedeu cunoscut de toată lumea sub numele caraghios de „mersul piticului", înspre locul unde se petrecea jaful armat.

Ruuda își dădu seama ce se întâmplă și încercă să se facă nevăzut, în spatele unei piramide de conserve de ton mărunțit. Fiind prea neîndemânatic, însă, pentru asemenea operațiune, răsturnă o cutie cu cereale, care se prăbuși cu un zgomot ce i se păru infernal.

Negrul se răsuci imediat înspre locul de unde venise zgomotul.

— Ai spus că ești singur, câine! îi șuieră cioara lui Shankkar. Hei, tu! Ieși la vedere, cu mâinile după cap, până nu-ți găuresc iubitul!

De după stiva de conserve se ivi trupul plăpând al lui Ruuda, ținând mâinile așa cum i se ordonase și zâmbind politicos, ca și cum domnul cel negru la culoare i-ar fi făcut un compliment neobișnuit.

— Nu, nu iubit la mine! spuse el, făcând plecăciuni. Văr iubit, ăștia da.

— I-auzi! Și mai bine! făcu negroteiul, ușor amuzat de replica micuțului.

Apoi, zâmbetul i se șterse de pe față. Făcu un semn cu pușca, iar în magazin mai intră un individ, și acesta având o armă ridicată în poziție de tragere.

— Joe, ai grijă de idiotul ăla! îi spuse noului intrat.

Se întoarse apoi înspre Shankkar și rosti cu un ton iritat:

— Scoate tot, nu te mai tocmi cu mine! Sau simți nevoia să capeți o aerisire suplimentară în căpățână?

Nici nu termină bine de rostit amenințarea, că se prăbuși peste tejghea, lovit năprasnic în cap de un imens pepene verde. Fructul se sparse în câteva bucăți, împroșcându-i cu miezul de un roșu aprins pe cel prăbușit și pe Shankkar, care încremenise de uimire.

Joe, celălalt bandit, ce stătuse până atunci cu spatele la tejghea și cu privirea fixată pe Ruuda, se întoarse surprins la auzul zgomotului făcut de pepenele explodat în capul complicelui său. Îi văzu pe cei doi plini de o substanță roșie și își închipui că erau însângerați. Nu înțelegea ce se întâmplă, însă nu avu mult timp să cumpănească următoarea mișcare ce se impunea, fiindcă un pumn uriaș îi căzu, ca un ciocan, în moalele capului. Se auzi o trosnitură de oase frânte, iar cel căruia i se spusese Joe se prăbuși ca o cârpă pe podeaua lucioasă.

Namila îl apucă de guler și începu să-l târască către intrare.

— Nu te uita ca Șeherezada la mădularul sultanului, îi sugeră el lui Shankkar, care era încă paralizat de spaimă și uimire. Sună la poliție, ca să trimită un echipaj și să adune scursorile astea!

În vreme ce adresa instrucțiunile și îl târa pe Joe, se auzi sunetul enervant al unui telefon mobil. Vlăjganul îl lăsă să cadă pe negru, care se mai trosni o dată cu capul de podea, de data asta, și începu să se scotocească prin buzunarele pantalonilor.

Reuși, în cele din urmă, să găsească obiectul căutat.

— Alo! Ha, ha, ha! Ce mai faci Lucky, bătrâne vizionar? Probleme, zici? Și te-ai gândit că o să te scoată năstrușnicul de Tom din rahat? Și de data asta? Bine. În... zece minute sunt la tine.

Închise telemobilul și îl strecură tacticos în buzunarul uriaș al pantalonilor lui de o culoare incertă. Apoi îl apucă din nou de guler pe Joe și îl ridică ca pe o pungă de popcorn pe tejghea.

— Eu nu cumpăr marfa asta, îi spuse zâmbind indianului. Pute. Cred că e stricată.

În vreme ce rostea aceste cuvinte, îi trânti un puternic croșeu de stânga celuilalt negru, care tocmai deschisese ochii și privea nedumerit și buimac întreaga scenă. Capul acestuia se răsuci puternic înspre dreapta, lăsând impresia că o să se rostogolească pe podea, detașat de restul corpului. Avea însă gâtul tare, iar lanțurile cu care era încercuit păreau să fii împiedicat și ele ca acest lucru să se întâmple.

— Pe ăsta l-aș lua cu mine, spuse Tom Roe, cu un aer gânditor. Cred că poate fi refolosit, dacă-l bagi la topit cu lanțurile alea pe el. Dar... mai bine ți-i las pe amândoi, păru el să se răzgândească în ultima secundă.

Se auzeau apropiindu-se sirenele mașinilor de poliție. Tom se îndreptă tacticos spre ieșire, lăsându-i pe cei doi veri cu gura căscată. Când ajunse în pragul ușii, se întoarse înspre Ruuda și îi aruncă din mers:

— Doctore, mi-ai rămas dator cu o consultație și o indicație. O să revin. Dacă vrei să vezi exact efectul medicamentului pe care îl comercializați, te sfătuiesc să-ți aduci sora. Știu că înțelegeți fenomenele mai ușor atunci când se petrec în laborator.

•

Îl găsi pe Lucky proaspăt ieșit de la duș, savurând o havană, îmbrăcat doar în halat și cu un pahar de whisky în mână.

— Boierul, tot boier! răcni Tom din prag, ridicând brațele uriașe în sus, în semn de mare bucurie. Pe unde dracului ai tot umblat? Cât e de când nu te-am mai văzut?

— Am luat o scurtă vacanță. Am vizitat Europa, am făcut niște cumpărături pentru casă... Îți place? adăugă Lucky, arătându-i două tablouri ciudate atârnate pe un perete.

Tom privi placid la încurcătura de culori trântite pe cele două pânze și spuse, cu grijă să nu-și jignească prea tare prietenul:

— Reușite, cred. Am făcut și eu chestii de astea, pe podeaua unui bar, după ce am mâncat niște pește stricat. Doar că erau mai puține culori și ceva mai pastelate.

Lucky râse, înveselit de spiritul critic al amicului său. Ticălosul îi lipsise în tot acel an cât colindase lumea.

— Ai rămas același fin observator. Picturile sunt de Kandinsky. Mare artist! De fapt, norocul lui a fost că a avut critici mai îngăduitori decât tine.

— Presupun că nu de asta m-ai chemat, totuși. Nu că nu mi-ar face plăcere să te reîntâlnesc, dar tocmai făceam și eu niște cumpărături când mi-ai telefonat. Am lăsat totul baltă și am zburat la tine.

— Evident, evident, se grăbi Lucky să-l liniștească pe mamut. Ce-ți dau de băut, ca să nu stai pe sec câtă vreme îți povestesc despre ce e vorba?

— Ca de obicei, nu te formaliza! răspunse Tom, lățindu-se cât era de mare pe fotoliul pe care Lucky îl achiziționase special pentru a-l încăpea, așa cum se cuvine, pe amicul lui.

Apoi începu să-l pună la curent cu ciudatele crime ce se succedau cu o viteză din ce în ce mai mare în ultimul timp.

— Deja sunt trei, în mai puțin de două săptămâni, numai la New York.

— Și, spui că nu au fost cereri de răscumpărare, nimic, deși victimele sunt toate înstărite?

— Zero! precizează Lucky cu năduf. Și, toate, impecabil lucrate. Există totuși o diferență între cele din restul țării și cele din New York. De fapt, ultimele două. Că prima semăna cu restul.

— Care e diferența?

— La ultimele două moartea nu s-a produs înainte de tranșare, ci în timpul ei.

— Vrei să spui că le tăiau în timp ce erau în viață? sări Tom din fotoliu.

— Ești îngrozit? se miră Lucky de sensibilitatea namilei.

— Nu mai sunt. Dar prima dată am fost!

Lucky scăpă trabucul din mână la auzul afirmației prietenului său.

— Care prima dată? Ai mai întâlnit asemenea scârbos fenomen?

— O singură dată, din fericire. Dar ce mi-ai povestit tu e de-un romantism leșinat, față de cazul de care spun. O femeie…

— Tot o femeie? se minună Lucky.

— Tot; și-a tranșat toată familia, într-o seară. Soțul și doi copii. Gemeni, la vreo trei ani. Acum mai bine de cinci ani. Trebui să mă uit puțin prin hârțoage, și îți spun precis.

— Păi... și cum a scăpat?

— Cine a spus că a scăpat? Au prins-o imediat. Stătea liniștită și se masturba cu un vibrator, plină de sânge. A fost un scandal...

— Era dereglată rău fata.

— Culmea e că psihiatri nu au putut s-o scoată iresponsabilă. Sau nu au vrut, mă rog, a fost un oarecare scandal pe tema asta. Cert e că au închis- o pe viață. A avut mare noroc că aici pedeapsa cu moarte a fost abolită. Sau, cine știe, poate mare ghinion. Nu știu cum ar putea trăi o viață cu moartea familiei pe conștiință.

— Nu crezi că ar trebui să vorbim cu ea? Poate aflăm câte ceva despre tipologia celor de acum. Nu cred că găsești așa ceva în manuale.

— E un punct de plecare. Pe obiectele din depozitul acela nu ați găsit nimic interesant?

— Nimic. Doar s-a făcut legătura între locul acela și identitatea victimei. Pe care au găsit-o cu câteva zile mai târziu, în două colțuri ale orașului. Dar eu nu aveam nevoie de confirmarea asta. Am altă idee, spuse brusc Lucky. Presupun că a ieșit ceva scandal atunci, trebuie să fie ceva în presa timpului, nu?

— Nu înțeleg unde bați, îl privi mirat Tom Roe pe prietenul său. Crezi că au apărut mai multe amănunte în presă decât în dosar?

— Nu neapărat. Dar presa mi-e mai aproape decât dosarele tale, spuse Lucky și trecu grăbit în camera alăturată.

Tom rămase puțin descumpănit. Nu știa dacă să se ridice și să-l urmeze pe Lucky sau să stea liniștit ca să-și termine băutura până își făcea damblaua amicul său.

În cele din urmă hotărî să nu pară dezinteresat, și porni către ușa pe care dispăruse Lucky cu câteva secunde înainte. Îl găsi pe acesta în fața computerului, căutând pe internet informații despre crima oribilă din urmă cu cinci ani.

— Asta trebuie să fie! exclamă el, când motorul de căutare îi prezentă variantele existente în rețea. „Sadismul unei neveste

iubitoare îngrozește America”. Ia să vedem despre ce este vorba!

Tom Roe stătea răbdător, așteptând ca imaginea asasinei să se încarce, deși nu simțea nicio nevoie de a o revedea pe Rachel Donovan.

— Nu se poate! strigă Lucky, în momentul în care fotografia apăru pe monitor. Imposibil!

— Ce nu se poate? se miră agentul CIA.

— Ea e! Acum îmi amintesc. E una dintre cele două pe care le-am „văzut” pregătindu-se s-o asasineze pe tânăra aceea, Dorrit, în depozit.

•

Zidurile pușcăriei începeau să se contureze treptat, pe măsură ce urcau dealul în vârful căruia se afla construcția. Ziduri cenușii, pe spinarea cărora fuseseră plantate suluri de sârmă ghimpată, un sistem de protecție pentru care naziștii ar fi plătit bani mulți dacă s-ar fi inventat la timp și ar fi fost de vânzare.

— Sinistru loc, aprecie Lucky, la vederea turnurilor de pază, dotate cu mitraliere în cele patru colțuri ale îngrăditurii înalte.

— Crema cremelor! îl lămuri Tom. Cine a intrat aici, n-ar fi trebuit să se nască. Cred că sistemul e totuși inexplicabil de blând cu ei. Cu ele, mai precis; pentru că aici sunt doar femei. Bărbații se află în alte părți.

— Alcatraz?

— Și acolo, confirmă Tom, dar nu dori să continue. Deși pare înspăimântător, pușcăria asta e mai mult un pension. De fapt, nu sunt pedepsite, ci doar izolate de restul lumii.

— Crezi că le e ușor? întrebă Lucky, care avea amintiri neplăcute de pe vremea când stătuse închis, în tinerețe, pentru perioade mai scurte de timp, ce-i drept.

— Cred că e insuficient față de cei care au avut de suferit de pe urma acestor animale, nu neapărat față de mine. Gândește-te că, în mare parte, cele închise aici nu au avut niciun fel de circumstanțe atenuante. Sunt femei care ar fi trebui, probabil, să fie închise la nebuni. Dar nici măcar nebunii nu ar fi avut vreo vină ca să stea împreună cu astea.

Ajunseră la poartă, iar Tom se văzu nevoit să facă uz de legitimația sa CIA pentru a putea pătrunde. Fură introduși într-o cameră luminoasă – biroul șefei, li se spuse.

— Directoarea nu stă rău, chibzui Lucky, văzând luxul din biroul în care așteptau.

Un fotoliu de piele, cu instalație pentru masaj, se afla în spatele biroului. Mai era acolo un televizor extraplat agățat pe peretele din față și un acvariu imens cu pești al căror preț era probabil exorbitant. Acestea erau primele lucruri care îi săriseră în ochi.

— Nu cred că sunt trecute pe inventar, fii fără grijă, îl liniști Tom. De când mă știu se fac tot felul de afaceri cu deținutele.

— Și de ce nu se iau măsuri în sensul ăsta?

— Cine să ia, noi? Tu chiar mai ai impresia că suntem un fel de cavalerii dreptății, sau ce?

Lucky își aduse aminte de aventurile nefericite pe care le avusese cu CIA și își dădu seama că întrebarea lui fusese cel puțin idioată.

— Ai dreptate! spuse el, mai mult pentru sine. Uneori uit cum merg lucrurile în lumea asta. Poate că rostul zidurilor pușcăriilor e să-i izoleze pe nemernicii ăștia de nemernicii mult mai mari de afară. Un fel de eliminare a concurenței, dacă vrei.

— Păi, eu ce-ți spuneam. Cred că de aia îi și tratează atât de bine. Un fel de respect între cei care au aceeași meserie. Ha, ha, ha! râse cu poftă agentul Tom Roe.

— Cu cine am onoarea? auziră ei o voce melodioasă în spatele lor.

Se întoarseră în același timp și văzură o tipă de o frumusețe vulgară, bine construită, cu ochi frumoși, dar plini de licăriri perverse. Purta o fustă scurtă de piele și cizme lungi, care se terminau aproape de fese. Cămașa era tot neagră la culoare și desfăcută la suficienți nasturi pentru a permite o privire lejeră spre sutienul din dantelă ce adăpostea sânii fermi, de mărime medie ai directoarei.

— Tom și Lucky. Să nu ne formalizăm, se repezi namila să o întâmpine. Cu mine ați vorbit la telefon. Asta, presupunând că sunteți directoarea stabilimentului, deși semănați mai mult cu îngerul ei păzitor.

— Serios?! se amuză tipa. Liza, se recomandă ea. Asta dacă tot e să ne rezumăm la numele care se strigă în timpul sexului.

— Putem face chiar o repetiție, să vedem dacă zicala e adevărată. Practica e sfântă, orice ar susține teoreticienii.

Femeia nu păru să se simtă câtuși de puțin vexată de îndrăzneala agentului, fiind obișnuită probabil cu ciudatele modalități de a „conduce anchetele” a celor din sectorul cunoscut după inițialele C.I.A.

— Trebuie să recunosc că nu este cea mai proastă idee de experiment pe care am auzit-o în ultimul timp, însă bănuiesc că nu pentru asta ați bătut atâta drum, spuse ea și se așeză în fotoliul din spatele biroului, cățărându-și cu nonșalanță picioarele pe tăblia scumpă a acestuia.

— Asta numai pentru că ne așteptam să găsim o duduie grasă și acră de viață la conducerea închisorii, altfel veneam și numai pentru a te cunoaște. Sau mai ales pentru a te cunoaște. Chiar, se întoarse Tom înspre Lucky, pentru ce am venit, de fapt?

Branigan râse cu poftă și se arătă de acord să continue jocul, mai cu seamă că femeia părea extrem de „folosibilă” în scopuri erotice și nu părea dispusă să rateze o asemenea ocazie. Se ridică și trecu în spatele fotoliului, apucând-o pe Liza de ceafă și începând s-o maseze.

— Am venit să-i punem câteva întrebări acestui minunat exemplar al sexului năbădăios, în funcție de care ar putea fi avansată sau, dimpotrivă, spuse el.

Ultimele cuvinte le rostise mai mult în șoaptă, la urechea femeii care începuse să se simtă bine în urma masajului efectuat de Lucky, cu mâini de expert.

— De exemplu, continuă el, cam câte deținute care merită un asemenea masaj sunt pe aici și pe ce criterii sunt folosite la diferite orgii cu diverși granguri?

Liza sări imediat în picioare, congestionată toată la față.

— Vă rog să părăsiți imediat această încăpere! Nu sunt dispusă să accept asemenea insinuări.

— Stai, dragă, jos! o domoli Lucky, apucând-o din nou de umeri și trântind-o în fotoliu. Nu am venit ca să te controlăm, însă am „văzut” ceva din orgia de azi noapte și mi s-a părut foarte reușită. Voiam doar să știu dacă te-ai simțit bine când individul ăla flasc, fratele viceguvernatorului, parcă, ți-a băgat mădularul lui inert între buzele astea superbe.

Liza deveni cadaverică la față. Nu mai era vorba doar despre unele acuzații, ci de dovezi. Nu reușea să-și dea seama de unde se aflase despre orgie. Folosea întotdeauna alte locații și le

verifica centimetru cu centimetru, pentru a nu ascunde niciun fel de dispozitive de urmărire.

— Probabil că tehnica avansează prea repede pentru posibilitățile mele de depistare, murmură ea, declarându-se învinsă. M-ați prins și sunt la mâna voastră.

— Ți-am mai spus că sunt doar curios, o liniști Lucky, în timp ce mâna cu care îi masa gâtul alunecă molatic înspre sânii deja excitați ai femeii.

Îndepărtă sutienul cu o mișcare expertă și îi prinse sfârcul între buricele degetului mare și arătător, rotindu-l cu finețe când înspre stânga, când înspre dreapta.

Liza își simți buzele uscate și începu să și le umezească cu limba sa roșiatică și aspră.

Din locul lui, aflat pe scaunul din față, Tom observa cu atenție întreaga scenă. Nu se mirase de dezvăluirile amicului său, deși îl luaseră și pe el prin surprindere. Nu îi spusese nimic despre asta.

Tacticos, își descheie șlițul, și scoase la lumină un mădular enorm, pe care numai mâna lui imensă îl făcea să pară de dimensiuni rezonabile.

— Voiam să știu – continuă Lucky, imperturbabil, în timp ce apucase și celălalt sân – dacă ți-a plăcut atunci când roșcata aia îți frământa labiile cu limba ei rozalie.

— Da, gemu Liza. Mi-a plăcut. Nu mă satur niciodată de așa ceva.

Spunând acestea, își strecură mâna pe sub fustița de piele și își apucă clitorisul, strivindu-l puțin, cât s-o doară și să-i placă în același timp.

Lucky observă traseul mâinii directoarei. Se aplecă și îi sărută apăsat buzele umezite. Își simți gura exploatată delicat de limba femeii, care îi înfiora cerul gurii cu mișcări molatice, ce îl gâdilau discret.

Tom se ridicase în picioare, ca să vadă mai bine, și se masturba fără grabă. Ca să-și scoale la viață imensul mădular, de obicei îi trebuia un timp mai îndelungat.

Când Lucky se desprinse din sărutul prelungit, Liza își îndreptă gâtul. Primul lucru pe care îl văzu în fața ochilor fu mădularul erect al lui Tom.

— Wow! exclamă ea, înspăimântată și plăcut surprinsă în același timp. Credeam că le-am văzut pe toate la viața mea. Dar ce ai tu acolo întrece toate așteptările și visurile mele.

— Niciodată să nu mai spui așa ceva, o temperă Tom, îndreptându-se spre ea și oferindu-i monstru îmblânzit, dar semeț.

Liza îl apucă cu mâna, ca și cum ar fi fost prima dată când vedea acea parte a corpului bărbătesc.

Rămase surprinsă să constate că nu reușește să-l cuprindă cu palma și curiozitatea o împinse să vadă dacă nu cumva gura va fi mai destoinică.

Nu reuși. Simți că îi plesnesc buzele la colțuri, când Tom făcu o mișcare ușoară în față, împingându-se înspre ea.

— Stați! spuse ea, ridicându-se în pripă și alergând înspre ușă.

Luați prin surprindere, cei doi vizitatori fură convinși că directoarea tocmai scăpa de ei, dispărând îndărătul ușii. Dar nu, femeia răsuci cheia, încuind broasca pe interior. Apoi, în doi timpi și trei mișcări, se întoarse lepădând din mers vestimentația care îi acoperea trupul.

— Pe canapea! le ceru ea scurt, rămânând numai în sutien și cizme.

Fără niciun cuvânt, bărbații o urmară și se dezbrăcară la rândul lor.

Directoarea se așeză în patru labe, în timp ce Lucky trecu în față, oferindu-și membrul, erect sărutărilor pătimașe ale femei.

Tom înțelese că lui îi revenea cealaltă parte din spate, însă nu fu deranjat defel de acest lucru. Îi era indiferent de unde începe, atâta timp cât avea ocazia să înceapă ceva. Se așeză în genunchi și cuprinse fesele pietroase ale femeii în palmele lui imense.

Interiorul molatic al Lizei fu inundat de mișcări savante practicate de degetele butucănoase, dar atât de delicate ale agentului, timp de câteva minute. Liza se simțea străbătută de fiori pe care nu-i mai încercase de multă vreme. Membrul noduros al lui Lucky nu mai avea niciun secret pentru ea. Îl înghiți se cu poftă, îi dăduse ocol cu limba, îl manevrase expert cu mâna. Testiculele lui fuseseră cântărite, supte, frământate cu grijă și fără încetare. Apoi, din nou, cu o mișcare subită, se duse cu buzele până la părul aspru al pubisului bărbatului, în timp ce gâtul îi era aproape umplut de carnea lui fierbinte. Din nou îl

eliberă, pentru a-și plimba limba în sus și în jos, pe sub el, pe deasupra lui și tot așa.

Deodată, icni scurt când se simți străpunsă de Tom.

Avea impresia că cele două mădulare se vor ciocni în ea, atât de mult o penetrase uriașul cu arma lui gigantică. Se simțea pusă la proțap în două penisuri. Dacă cei doi s-ar fi ridicat în picioare în momentul acela, era sigură că ar fi rămas suspendată fără probleme. Și s-ar fi putut chiar răsuci în jurul axelor lor, ca puiul aflat pe rotisor, deasupra unui foc molatic.

Întreaga ființă îi ardea, de parcă ar fi stat la fezandat o zi întreagă, în alcool rafinat de 97 de grade.

Tom îi îndepărtase și mai mult fesele, ca să o pătrundă mai ușor, simțindu-se atras în mod special de orificiul creponat al anusului. Acestuia îi rezervase un tratament special ce avea să vină. Deocamdată, se mulțumi să o „lucreze” cu degetul lui cel mare, de dimensiunea unui falus de puștan.

Lucky îi făcu semn lui Tom că venise vremea schimbării, iar acesta, democrat prin naștere, acceptă rotația. Vizionarul știa că nu are rost să mai treacă pe unde fusese Tom mai înainte, așa că o întoarse pe Liza cu fața în sus, îi ridică picioarele după gât și pătrunse direct pe ușa din dos, care era deja pregătită pentru expediție, grație unui deget al lui Tom, care făcuse încălzirea.

Era bine și era pe măsura senzorialului său. Mișcările, începute mai timid, își intensificau ritmul pe măsură ce femeia se împingea cu mai multă ardoare înspre el. Liza își lăsase capul pe spate, ca să permită gabaritului depășit al lui Tom să-i pătrundă cât mai adânc în gât. În același timp îl prinsese cu amândouă mâinile de membru, pentru a nu lăsa nepipăită nici măcar partea de penis pe care nu avea cum să o înghită.

Ceva mai încolo îi făcu semn lui Tom să se așeze pe spate și se sui ea deasupra, înfigându-se cu grijă în stalagmita uriașă a namilei. Concomitent, Lucky se insinuă în spate ei, pentru a continua penetrarea anală.

Postura de hamburger părea s-o avantajeze cel mai mult pe Liza, judecând după strigătele pe care începuse să le scoată și după forța cu care își înfigea unghiile în umerii agentului CIA. Noroc că Tom Roe se simțea prea puțin impresionat de aceste împunsături.

— Încă puțin, îi imploră ea, incitându-i să o împingă cât mai tare. Simt că mă umpleți, simt că mă umpleți! E grozav! Sunt

plină, sunt plină! mai strigă femeia, apoi se prăbuși peste Tom, în stare de semiconștiență. M-ați terminat!…

— Eh! chibzui Tom, privindu-l pe Lucky cum se îmbracă liniștit. Pare greu de crezut c-o mai putem folosi o vreme pe directoare. Acum ce facem?

— Aruncăm o privire prin dosare, nu? răspunse Lucky, cu tonul unuia care tocmai făcuse un sacrificiu erotic în folosul societății.

Și, fără a mai aștepta să vadă care era opinia companionului său, scoase cheile din buzunarul Lizei, apoi deschise rând pe rând toate sertarele biroului și dulapurilor din încăpere.

În vreme ce Tom stătea lungit lângă femeia ce adormise, Lucky găsi dosarul de care avea nevoie. Erau trecute toate altercațiile pe care Rachel le avusese cu diverse colege sau cu gardienii, precum și măsurile luate ca pedeapsă. Ultima altercație părea să fi fost cea mai dură. Scria acolo că în urma unei bătăi prelungite, ce scăpase neobservată la timp gardienilor, rezultase o victimă: Dolores Dela Puerte.

Dar nici Rachel nu părea să fi ieșit prea bine din încăierare. Figura ca aflându-se în comă la spitalul Mulberry din Greenwich Village.

— Iată și o adevărată, extraordinară, nemaipomenită surpriză! constată Lucky, fluierând îndelung a pagubă. Asta ce mama dracului o putea să mai însemne?

• Capitolul 7 •

Părăsiseră pușcăria în mare grabă, urmare a straniei descoperiri făcută de Lucky. Se dovedise imposibil să scoată altceva de la Liza, chiar dacă Tom nu se zgârcise cu amenințările de diverse tipuri. Ceea ce era scris, era adevărat. Acesta era singurul lucru pe care Liza, ca un patefon stricat, îl repeta de câte ori încercaseră să afle cum de era posibil ca o deținută să fie în comă și în acțiune, în același timp.

— Nu avem altceva de făcut decât să mergem la spitalul Mulberry, din Greenwich Village, conchise Lucky, extrem de nervos.

— Te previn, curvișteină – o amenințase Tom la plecare pe Liza –, dacă nu se confirmă varianta ta, personal o să am grijă să treci de partea cealaltă a baricadei. Și nu oriunde, ci chiar aici, unde sunt sigur că ești foarte iubită de „pensionarele” tale.

Liza zâmbi disprețuitor, sigură de faptul că spatele îi era asigurat și că Tom nu poate să-i facă oricum nimic. Nu în acest caz, cel puțin.

De cum cei doi ieșiră pe ușă, directoarea se repezi la telefon, întreținând o convorbire agitată și suficient de lungă cu cineva care părea foarte contrariat de ceea ce afla de la ea. Când puse telefonul în furcă, parcă arăta cu zece ani mai bătrână.

— Ce tâmpită am putut fi, șopti ea, cu un aer deprimat. Să îi las să cotrobăie prin sertare. Cam până aici mi-a cam fost. Dar nu o să mă duc singură la fund... asta în niciun caz...

•

Bărbații ajunseră la spital pe înserate, dând buzna direct la camera de gardă.

Acolo găsiră trei doctori, preocupați să nimerească fotografia directorului care era lipită de un perete, folosind drept săgeți seringile din dotare.

— Cum ați intrat aici? se răți la ei un individ mustăcios, căruia părul de pe cap părea să i se fi retras în întregime în urechi și în nas. Nu e o zonă destinată publicului!

— Ușurel, felcere! îl temperă Tom, lipindu-i legitimația de ochelari. Noi nu suntem ceea ce tu numești atât de elegant

„publicul”. Și asta pentru simplu fapt că nu o să vin să te aplaud niciodată când îți bagi mâinile alea de maimuță în mațele cuiva. Ai prins ideea, sau vrei să-ți fac un desen?

— Un asemenea afront nu o să treacă neobservat, îi sări în ajutor un lungan, având un neg uriaș pe nara stângă.

— Pot să îmi notez replica asta în carnețelul meu roz? îl întrebă Tom ironic. Cred că ai un succes nebun la femei cu ea. Apropo de femei, ținem neapărat să-i facem o vizită, în momentul ăsta dacă se poate, pacientei Rachel Donovan. După toate probabilitățile, se află într-o delicată stare de comă. Este deținută la penitenciarul Fairfield, de felul ei, adică de acolo provine, precizează agentul de teamă că oamenii în halate albe nu-i înțeleseseră mesajul.

— Nu știu dacă conducerea spitalului... încercă părosul să evite această vizită la ore neobișnuite.

— Păi, ce-ai zice dacă nici măcar nu am deranja conducerea? întrebă Lucky, cu un zâmbet mieros întipărit pe chip. O vedem, ne convingem că există, și gata, nu mai aveți treabă cu noi. Asta, în cazul în care există, bineînțeles. Dacă nu, o să fie ceva mai dificil, înăspri el brusc tonul spre final. Cineva o să dea socoteală.

— Ha! râse năsosul. Mă îndoiesc că a șters-o în stare comatoasă, dacă înțelegi acest termen.

Se îndreptă înspre fișier și trase afară un sertar lung, plin de fișe.

— Cum spuneați că se numește?

— Donovan Rachel. A fost adusă aici în data de 1 iulie, dacă nu mă înșel.

— A, b, c, d. Da, de, di... de. Donovan Rachel, iată! spuse triumfător năsosul. În salonul 2134. Mergem și constatăm. Apoi, cred că veți dispărea definitiv din viața noastră, nu-i așa? Nu vreau să vă mai văd fețele astea de agenți secreți. Numai la stresat contribuabilul sunteți buni. Dacă erați capabili, nu munceam două luni după voi, pe 11 septembrie.

În timp ce divaga pe tema competențelor agenților plătiți cu bani grei din impozitele oamenilor, și care nu erau în stare decât să sperie băbuțele în reportaje idioate de televiziune, năsosul se îndreptă plictisit înspre salonul trecut pe fișă. Cei doi îl urmară cu un sentiment ciudat de inutilitate a acțiunii lor. Erau siguri că

în salonul respectiv putea să găsească pe oricine, numai pe Rachel nu.

În câteva minute ajunseră la destinație. Doctorul deschise ușa și se dădu în lături, poftindu-i pe cei doi, printr-un gest teatral, ca să constate cu ochii lor.

— „Fericiți cei care nu au văzut și au crezut”! parafrază el din Noul Testament, indicând patul pe care zăcea o femeie relativ tânără, care era conectată la tot felul de aparate de menținere a vieții.

Tom și Lucky rămaseră înmărmuriți când văzură corpul celei pe care o credeau capul asasinatelor în serie. Numai că agentul se apropie și privi cu mai multă atenție. Fără nicio îndoială, era Rachel!

Aceeași femeie pe care o remarcase în fotografia din ziarul citit pe internet.

Aceeași femeie care apărea în fișa pe care o sustrăsese de la penitenciar.

Aceeași femeie pe care o zărise în viziunea lui, pregătindu-se să tranșeze fără milă pe frumoasa și tânăra Dorrit.

•

În secția de poliție se lăsase întunericul. Majoritatea oamenilor plecaseră, fericiți că scăpaseră întregi încă o zi. Acasă îi așteptau neveste obeze și copiii obraznici, facturi neplătite și aceeași mâncare ca în fiecare zi, probabil sleită. Singura lor consolare era că măcar nu îi întâmpina cineva cu arma în poziție de tragere, deși erau din zi în zi mai puțin siguri și de această garanție.

Alan și Jimmy rămăseseră singuri cu ofițerii de serviciu. Încercau să pună cap la cap informațiile primite de la secțiile de poliție din statele în care avuseseră loc crime similare cu cele din New York.

— În concluzie, ce avem până acum? întrebă a suta oară unchiul, simțind că îi scapă ceva din vedere în toată acea tărășenie.

Cu figura unuia care mai are puțin și se aruncă pe geam, Jimmy îi răspunse din nou:

— Avem mai multe victime găsite în aceeași stare de-a lungul ultimilor cinci ani, în Ohio, Dakota de Nord, în California, Carolina de Sud și Texas. Acestora li se adaugă, bineînțeles, cele de aici, din ultimele zile.

— Ceva s-a întâmplat, dacă asasinatele astea oribile s-au înmulțit atât tare în ultima vreme. Oare de ce? murmură Alan, ca pentru sine.

— Poate că a prins gust? își dădu Jimmy cu părerea.

— Parcă suntem într-un film cu proști, se înfurie Alan. Este pentru cea de-a zecea oară când spui lucrul ăsta. În ultima oră, cel puțin.

Nepotul tăcu încurcat. Ar fi vrut să spună că nu-l auzise pe unchiul lui venind cu o explicație mai bună, deși se tot lăuda cu câte cazuri încurcate scosese el la liman în lunga sa carieră. Și atunci, la ce se putea aștepta de la el, care nu lucra nici de trei luni în poliție?

— Așadar, am stabilit că varianta cu asigurările iese din discuție. Moștenirile nu păreau să fie un motiv serios. Răzbunările – nici atât. Modalitatea de operare ne arată, aparent, același personaj obsedat de fixul despicării.

— Dar Bette spunea că ultimele două cazuri…

— … Știu foarte bine ce spunea legista aia șmecherită. Dar mă surprinde că ai înregistrat aceste amănunte, după cât de atent erai să-i măsori din ochi cupa de la sutien.

Jimmy înghiți în sec (pentru a câta oară?!), dar nu avu îndrăzneala să nege. Nu ar fi avut-o nici dacă nu ar fi fost adevărat, darmite așa…

— Da, se pare că e altă mână. Să rămânem însă la victime, lăsându-l deocamdată pe criminal. Toate femei, toate tinere, în rest nimic extraordinar. Suficient de bogate, dar nu nemaipomenit.

— Toate căsătorite, sugeră timid Jimmy

— Toate căsătorite, repetă Alan mecanic. Cu o căsnicie fericită, de prima pagină a revistelor mondene, cum ar veni. În revistele pentru femei complexate, cu alte cuvinte.

Deodată, unchiul avu o străfulgerare. I se păru că găsește o urmă de logică în ceea ce tocmai sfârșise de raționat.

— Desigur, de ce nu? strigă el, spre uimirea lui Jimmy.

— De ce nu, ce? îndrăzni tânărul să întrebe, totuși doar cu o jumătate de gură.

— Îți amintești ce ai zis când ai văzut-o pe nepoata bogătanului ăluia gras? După ce te-ai oprit din vomitat, desigur.

— Că era frumoasă și pe jumătate?

— Asta ține de faptul că ești singur și stătut. Gusturile tale nu interesează ancheta noastră. Cealaltă chestie, că o știi de undeva. Mai ții minte?

— Păi, da, răspunse Jimmy, bucuros că spusese și el ceva util în împrejurarea aceea penibilă. Că nu știam cine e, dar că o văzusem într-o revistă.

— Nu te întreb acum de ce mama dracului citești asemenea reviste pentru muieri. Ba mai mult, te felicit! Treci la drăcia aia de calculator și intră pe internet. Caută numele tuturor victimelor.

Jimmy nu așteptă să i se spună de două ori. Era unicul avantaj pe care îl deținea în fața unchiului său, și anume computerul.

— Ciudat, spuse el, după ce analiză rezultatele. Toate victimele au apărut la un moment dat în paginile unor reviste de larg consum. Chiar în mai multe.

— Ia vezi – îi mai ceru Alan, frecându-și palmele – articolele aveau legătură cu căsniciile lor?

Minutele se scurgeau prea leneș pentru nerăbdarea inspectorului. Fișierele se descărcau unul după altul, fiind salvate cu siguranță și iuțime de nepotul lui.

Cu toate că era de modă veche și urâse întotdeauna aceste descoperiri tehnologice, care înnebuniseră de cap o întreagă generație, Alan trebuia să recunoască, nu pentru prima oară, că puteau fi la fel de utile pe cât de satanice le considerase de-a lungul timpului.

— Da, dădu Jimmy verdictul mult așteptat de inspector. Toate articolele se referă la mariajele lor fericite. În două dintre cazuri era vorba despre căsnicii ce păreau distruse la un moment dat. Au fost salvare in extremis de faptul că soții realizară că numai așa pot reuși în viață, și anume uniți. În fine, chestii din astea lacrimogene, vru Jimmy să pară dur, pentru a crește în ochii unchiului său.

— Asta e o altă discuție pe care trebuie s-o avem cândva, cu chestiile „lacrimogene”, se înfurie puțin unchiul. Dacă e un lucru care a ridicat țara asta, atunci căsniciile au făcut-o, bune ori rele. Ascultă-mă pe mine! Și de aia suntem acum pe tobogan, că niște imbecili ca tine găsesc asta o „chestie lacrimogenă”.

Jimmy începu să se scarpine mirat în cap. Hotărât lucru, nu avea să-l înțeleagă niciodată pe fratele maică-sii. Când îl ironiza,

pentru că e prea bleg, când îl scotea din minți cu afirmații din astea, în totală contradicție cu duritatea arătată de el zi de zi.

— În fine, spuse Alan împăciuitor. Acum, începem să ne lămurim. Nu e momentul sfaturilor de viață. Deci, avem cupluri, date drept model. Și nu orice fel de cupluri.

— Adică, ce e deosebit la ele?

— Păi, nu ai observat că, în ultimul timp, poponarii tot dau exemple de cupluri fericite în cine știe ce scopuri? Nu ai auzit ce presiuni se fac ca tot felul de mariaje contra firii să fie legalizate? Să poată înfia copii și alte năzdrăvanii de genul ăsta? OK. Și, în atmosfera asta, vine cineva cu exemple de reușite ale cuplurilor de heterosexuali… de oameni, cum ar veni.

Lui Jimmy i se păru că Alan o luase pe arătură cu concluziile, însă nu îndrăznea să spună nimic. Cel puțin nu atâta timp cât lui nu-i venea o altă explicație.

— Înțelegi, bă, mucea? De aia le taie în două. Vreau să îmi dai numele celor care au scris articolele. Am de gând să port câte o discuție cu ei sau cu ele, ce-or fi. S-ar putea să aflăm lucruri interesante, dacă teoria mea e cât de cât aproape de adevăr.

— Atunci e posibil… îndrăzni Jimmy să rostească, cu o jumătate de gură.

— Ia te uită! se miră Alan, înveselit. Te pomenești că vii, în sfârșit, cu o idee?

Nepotul prinse curaj, deși se temea să nu dea iarăși cu bâta-n baltă, după ce se evidențiase în navigarea pe internet.

— Mă gândeam… În fine, nu pot să spun că sunt sigur…

— Dă-i drumul, o dată! Nu-ți taie nimeni capul dacă greșești. Așa se avansează în carieră, cu curaj, mai mult decât cu idei strălucitoare.

— Eu cred că asasinul are motive să urască instituția asta a căsătoriei.

— Vezi că se poate! aprecie Alan, bătându-l încurajator pe umăr pe fiul soră-sii. Bravo! Un pas mic, dar vârtos. Dar avem o problemă cu ce spunea aia… după care îți curg ție balele, de câte ori o vezi.

— Că nu e același autor?

— Exact, confirmă șeful, din ce în ce mai mulțumit de modul în care se integra Jimmy în logica anchetei.

Se așeză pe scaunul său confortabil, își puse picioarele pe biroul și continuă raționamentul:

— Sau ura respectivei – dacă chiar e femeie – s-a amplificat din motive pe care încă nu le putem defini. Ceea ce ar explica atât schimbarea de ritm în comiterea crimelor cât și excesul de cruzime. Sau am putea avea o altă asasină, ceea ce ar ridica noi probleme.

— Crime la comandă? se aruncă Jimmy cu capul înainte, încurajat de succesele anterioare.

Alan îl privi admirativ pe pistruiatul din fața lui. Parcă acum îl vedea pentru prima oară.

— Bă, tu chiar nu ești tâmpit de tot! Dacă nu ai fi sânge din sângele meu, cred că m-aș simți un pic complexat sau jignit. Exact! Acum, că am pus mâna pe ceva fire logice, e timpul să mergem înspre casele noastre. Altfel, iar îmi face mă-ta scandal că te epuizez de tânăr.

Nepotul acceptă cu greu ultima decizie a unchiului. Ar fi vrut să mai stea, ca să-și savureze victoria repurtată. Prima lui victorie adevărată.

Se ridicară amândoi în același timp și porniră înspre ușă. După ce stinseră luminile și ajunseră la intrarea principală, Alan concluzionă:

— Am avut o zi fructuoasă. Rămâne ca mâine să discutăm cu autorii sau autoarele articolelor acelea. Tare aș vrea să îl pun pe bătrânul ăla obraznic de Fitzbourne al III-lea să plătească toate oalele sparte. Ce nevoie avem noi de vizionari ciudați, cu asemenea creiere la dispoziție?

•

— Sper că acum sunteți mulțumiți, spuse lunganul extrem de satisfăcut, privind fața perplexă ale lui Tom, dar mai ales, a lui Lucky.

— Ce diagnostic prezintă? se întoarse furios acesta din urmă înspre doctor.

— Eu nu știu, nu e în grija mea, însă puteți observa la capul patului o tăbliță de care sunt atașate niște foi. Presupun că știți să citiți, nu? adăugă cel întrebat, cu o ironie acră în priviri.

Lucky apucă mașinal tăblița ce era prinsă de patul în care zăcea femeia și începu să citească:

— Politraumatism cranian, echimoze lateral dreapta, bla, bla, bla. Nu înțeleg nimic, se recunoscu el învins!

Medicina nu fusese și nici nu devenise între timp una dintre pasiunile lui. Ar fi fost suficient să lectureze câteva tratate și ar

fi ținut minte absolut tot, cu noua sa memorie de elefant. Numai că limbajul medical îi producea mâncărimi pe tot corpul.

— Adică e nasol de tot! traduse doctorul, la fel de ironic. Are buba, e avariată, s-a defectat. Suficient?

Tom se abținuse cu greu să nu-i producă o avarie obraznicului, în așa fel încât să nu mai poată fi vindecată cu toate instrumentele medicale din lume, însă realiză că nu aceasta era problema lor. Pista pe care merseseră voioși, se dovedise complet falsă. Aceasta era tragedia.

Ieșiră din spital cu capetele plecate, urmăriți de privirile celor trei doctori de gardă care chicoteau în urma lor. Cu toate acestea, lui Lucky nu-i dădea pace un sentiment ciudat. Era sigur că femeia menținută în viață cu ajutorul aparatelor era aceeași cu cea pe care o văzuse în mintea lui, pregătindu-se s-o ucidă pe Dorrit.

Și totuși, acel sentiment de imposibilitate logică îi bâzâia ca o muscă.

— Ei, și acum? întrerupse Tom chinul mental al prietenului său. Pe ce drum apucăm? Ne ocupăm de cealaltă asasină? Să fi evadat și aia de undeva?

— Sincer să fiu, nu știu ce să spun, recunoscu Lucky. Dar sunt sigur că undeva există o greșeală. O păcăleală, mai bine spus.

— Dacă are o soră geamănă? presupuse matahala cu glas scăzut.

— Sau chiar o clonă, nu? încercă Lucky să-l șicaneze. Glumeam, reveni el, văzându-l pe Tom încruntat. Nu este absolut exclus, ce-i drept, dar e atât de puțin probabil. În fine, tu i-ai văzut dosarul, ar trebui să știi mai bine.

— A trecut ceva timp de atunci, remarcă agentul CIA cu regret în glas. Nu mai rețin nimic. Poate că totuși, dacă ar fi avut, aș fi reținut.

Ajunseseră în stradă și Lucky se pregătea să deschidă portiera de pe partea șoferului. Auzi însă un motor puternic venind din spatele lui și se lipi de mașină, pentru a-i face loc să treacă automobilului aflat în viteză. Cu un șuierat grăbit, o limuzină lungă și neagră trecu pe lângă el, spulberând praful în jur.

— Și dacă… spuse Lucky deodată, parcă trezit din somn de bolidul cel negru.

— Dacă ce? se uită Tom întrebător la el.

— Dacă, într-un fel sau altul… știi ce? Eu zic să ne mai întoarcem în salonul acela de spital. Vreau să mă conving de o chestie. Dar, de data aceasta, nu îi mai anunțăm pe felceri. Intrăm pe furiș.

— Sincer, cred că te agăți prea mult de pista asta. Pierdem timpul, care s-ar putea dovedi prețios, în cele din urmă. Pe de altă parte – se gândi Tom mai bine –, merg pe mâna ta. Doar dintre noi doi, tu ești paranormalul, iar eu sunt doar anormalul, zâmbi el.

Lucky prinsese din nou culoare în obraji. O speranță renăscută îl anima. Sentimentul că merge pe drumul cel bun începuse din nou să-i însuflețească elanul. Se îndreptară din nou înspre spital, dar de data aceasta evitară intrarea principală și se strecurară cu dibăcie pe sub nasul portarului, ocupat să urmărească transmisiunea în direct a unui meci de baseball.

Dădură ocol clădirii, reușind în cele din urmă să descopere scara de incendiu, al cărei prim segment era suspendat la aproape doi metri și jumătate de sol. Asta nu era o problemă, însă, pentru înălțimea lui Tom, care ridică mâna dreaptă, apucând cu ușurință scara și trăgând-o spre el. Urcară, cu grijă ca să nu fie observați, până la etajul doi al spitalului și intrară tiptil în interior. Abia reușiră să pătrundă, că Lucky îi făcu semn lui Tom să se întoarcă înapoi pe scară.

Un grup numeros de medici trecea zgomotos pe culoarul luminat puternic al acelui nivelul. Așteptară câteva secunde ca aceștia să intre într-unul dintre saloane, probabil pentru vizita de seară, și îndrăzniră să pășească din nou înăuntru.

— Tu i-ai văzut cumva pe papagalii ăia trei în turma care tocmai a intrat aici? întrebă Tom.

— Nu, realiză Lucky cu surprindere. Dar nici nu am fost foarte atent, de ce să te mint.

— Ei bine, eu am fost. Și nu i-am văzut. Nu ți se pare ciudat?

— Nu știu ce regulamente or avea și ăștia pe aici. Admit că mi s-ar fi părut normal să facă parte și ei din grup. În fine, să lăsăm asta pentru un moment.

Se deplasară câțiva metri pe culoar, simțindu-se complet descoperiți cum se plimbau în civil, la o oră atât de avansată, pe culoarele spitalului.

Tom arătă o ușă pe care scria „Infirmerie” și îi făcu semn lui Lucky să vadă dacă era cineva înăuntru. Nu era, și acolo găsiră

mai multe halate agățate în cuier, ba chiar un cărucior pentru invalizi. Se gândiră că silueta masivă a lui Tom ar fi atras negreșit atenția, chiar dacă ar fi reușit să se deghizeze în personal medical, așa că hotărâră, fără prea multă vorbă, ca Lucky să joace rolul infirmierului care transportă un pacient.

— Așa! spuse Tom, văzându-și prietenul echipat în halat albastru și cu o mască agățată pe figură. Chiar ai față de doctor. Deja mi-a pierit încrederea în tine.

Porniră, cu ceva mai mult aplomb ca mai înainte, pe drumul ce ducea la ascensorul cu care puteau urca la etajul 23, unde se afla salonul „politraumatizatei” Rachel Donovan.

Ajunseră fără probleme, spre ușurarea lor neîntâlnind pe nimeni în lift.

În clipa în care ajunseră la etajul dorit și ieșiră, observară ușa ascensorului de marfă, situat față în față cu cel cu care urcaseră ei, închizându-se.

— Iată-l și pe lungan, remarcă Tom, care apucase să-l zărească pe agasantul medic prin fanta îngustă a ușii ce se închidea.

— Ce caută oare sus, la nicio jumătate de oră după ce a fost aici împreună cu noi? se miră Lucky.

O bănuială ciudată îi încercă pe amândoi în același timp. Tom uită de statutul său de invalid și țâșni în picioare, cu o viteză ce l-ar fi făcut invidios și un sportiv olimpic.

Lucky prinsese deja un ușor avans, în graba pe care o declanșase impulsul ciudat ce-i lovise concomitent pe amândoi. Deschise ușa salonului cu hotărâre și constată stupefiat că acesta era gol. Absolut gol, ca și cum nimeni nu ar fi poposit măcar pe acolo în ultima vreme. Nu numai Rachel lipsea, dar și aparatele, patul ori restul mobilierului. Fostul salon gemând de aparatură sofisticată arăta acum ca o cameră dezafectată.

— Imposibil s-o fi mutat atât de repede, spuse Lucky, făcând stânga-împrejur și luând-o din nou la goană, de data asta în direcție inversă. Încercă să prindă ascensorul cu care urcaseră, însă ajunse prea târziu. Ușile i se închiseră ermetic practic în nas.

— Pe scări! strigă Tom.

Atunci, becul liftului de marfă cu care coborâse lunganul se stinse, semn că acesta ajunsese la parter.

Ca un torent, cei doi se aruncară pe scări, încercând ceva puțin probabil: să-l prindă pe lungan, înainte ca acesta să părăsească instituția spitalicească. Dacă ar fi așteptat ascensorul să urce, ca apoi să coboare cu ei, s-ar fi risipit orice speranță. Așa, tot mai era una, ce-i drept, destul de redusă.

Nu mai era o fugă, ci o adevărată prăvălire. Scările se zguduiau sub greutatea matahalei care, din dorința de a ajunge mai repede, sărea câte cinci trepte deodată.

Reușiră să ajungă, lac de transpirație, la parterul spitalului. Se opriră să își tragă sufletul, încovoindu-se și ținându-se cu mâinile de genunchii ce le tremurau.

Pe culoar nu se vedea nimeni.

— Am ieșit pe locul doi, spuse Lucky, gâfâind de mama focului.

— Dumnezeii mă-sii de treabă! înjură Tom. Acum ce facem?

Lucky nu apucă să-i mai dea răspunsul, că dintr-o încăpere aflată în proximitatea ușii de acces apăru lunganul, îmbrăcat în civil și fluierând mulțumit de sine. Când dădu cu ochii de cei doi, încremeni de-a binelea.

Numai pentru câteva secunde însă fiindcă, aruncând o privire furișă înspre ușa care se găsea în dreapta sa, o luă la fugă cât îl ținură picioarele.

— Eu nu mai pot, abandonă Tom, care nu reușise încă să-și regăsească suflul. Încearcă tu, iar eu îi voi căuta pe ceilalți nemernici.

Lucky nu mai așteptase aceste prețioase indicații, lansându-se deja în urmărire.

Lunganul reușise să se apropie de poarta curții spitalului, când urmăritorul lui se aruncă, într-un gest disperat, placându-l decisiv. Figura nu-i reușise întru totul, dar nici nu se dovedi un eșec absolut. Îl apucase pe falsul medic de gardă cu mâna stângă de gleznă, făcându-l să se prăbușească.

Deși aflat la pământ, încercă să-l izbească pe Lucky cu celălalt picior, însă practica îi lipsea. Rată lovitura, permițându-i celuilalt să se ridice puțin de la pământ și să se arunce din nou asupra lui, de data aceasta reușind un placaj desăvârșit.

Ajuns deasupra, Lucky își luă un scurt elan și îi năpusti o lovitură distrugătoare de cap în figură. Dantura lunganului pocni și se sparse în bucăți, sângele începând să țâșnească șiroaie peste bărbie și gât.

Din acel moment însă, nimic nu-l mai putea atinge. Era inconștient.

•

Redacția revistei pentru femei „moderne” și „stăpâne pe destinul lor” era în fierbere. O mare de bărbați viermuiau în toate părțile. Se apropia ora la care trebuiau predate la cules articolele, pe care femeile din întreaga lume le citeau cu sufletul la gură, fericite că exista cineva care le înțelegea și le sprijinea. Intrară în camera în care se găsea biroul directorului, Anthony Saint sau Gisela, cum apărea în căsuța redacțională.

Pe scaunul înalt de piele zăriră un bărbat mai curând mic de statură, cu o calviție pronunțată și o față de mistreț blazat.

— Da, spuse el, molfăind cuvintele. Cu ce vă pot ajuta?

— Alan Everrit, NYPD (Departamentul de Poliție New York). Am vorbit la telefon. O căutăm pe Consuela Baiaz.

— Aha, da, îmi amintesc. Stați să văd pe unde e.

Se apropie de ușă, evitându-l pe tânărul Jimmy, care încă nu reușea să se dezmeticească din crunta deziluzie pe care o încerca. Încă de la intrare intenționase să admire zecile de femei frumoase și inteligente pe care abia aștepta să le cunoască, însă nu avu această șansă.

— George! strigă micuțul la un tânăr ce trecea cu un vraf de dosare în brațe.

— Da, șefu! Ordin!

— ’Te-n mă-ta cu ordinu’ tău! Vezi pe unde e Consuela și trimite-l încoace imediat.

— Gata, șefu’! Executat!

Terminând de transmis cererea, directorul se întoarse către cei doi, cu un aer plictisit.

— Sper că nu a făcut vreo prostie?! Nu că m-ar interesa foarte tare. Dar ce-a rămas din curiozitatea mea de ziarist, mă mai împinge uneori să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala.

— Nu a făcut nimic rău, dar nici nu pot să spun în acest moment dacă a făcut vreun bine, încercă Alan să-l liniștească pe bătrânel.

— Eh! Asta ne e meseria. Le facem pe toate călduțe.

— Unde sunt ziaristele? nu se putu abține Jimmy să nu întrebe în cele din urmă.

— Ha, ha, ha! râse Anthony. Cum unde? Uite-le cum trebăluiesc, ca niște furnicuțe neobosite!

— … Și fotografiile din dreptul articolelor?

Șeful se întoarse înspre unchiul pistruiatului, având o mutră extrem de uimită.

— Sunteți împreună?

Alan zâmbi complice la gluma târșitului jurnalist.

— Pe mâna lor vă luați salariul, îl atenționă el, cu diplomație.

— Aaaai dreptate, admise omul cu oarecare dificultate. Preferam totuși ca ei să nu fie și în poliție.

— Adică, ce vreți să spuneți? se înfurie subit nepotul, care înțelese în sfârșit că era luat peste picior de cei doi bătrâni. Că sunt poponar?

— Nu, că ești idiot! i-o tăie scurt Alan. Tu crezi tot ce vezi în presă?

— Nu e idiot, de ce să exagerăm, adăugă „Gisela” împăciuitor. Cel mult naiv.

Tocmai atunci intră pe ușă Consuela, oprind șirul ironiilor adresate bietului novice în treburile polițienești. Nou-venitul era un bărbat voinic, de aproape doi metri, supraponderal și bine transpirat. Stropi de sudoare i se prelingeau din perciunii stufoși și albi, ajungând fără drept de apel în mustața cănită.

— Juan Pablo Cortazar, se recomandă el, întinzându-le mâna cât o lopată.

Văzând fața înmărmurită a tânărului polițist realiză că e cazul să adauge:

— Consuela Baiaz, dacă vi se pare mai nimerit.

— Alan Everrit, se prezentă polițistul, declinându-și totodată și menirea pe acest pământ. Iar aici de față, în colțul galben, „minunea blondă” Jimmy Coverdale; colegul și nepotul meu, întruparea pedepsei pentru păcatele comise în cariera mea de polițist.

Râseră cu toții, mai puțin Jimmy, care trecu de la starea de înmărmurire la cea de furie, nefiindu-i însă prea clar pe cine ar fi trebuit să-și verse nervii.

— Da’ cu ce vă pot fi de folos? întrebă Juan în cele din urmă, pentru a depăși starea nefavorabilă pe care o traversa tânărul pistruiat.

— Anchetăm un caz urât, despre care nu vă putem da prea multe amănunte, zise Alan.

— Nu mă interesează, răspunse Cortazar. Dar ce legătură poate avea poliția cu „Consuela”?

— La un moment dat ați scris o serie de articole, despre niște căsnicii fericite din lumea celor lipsiți de griji materiale, ca să nu le zic chiar bogătași.

Juan se schimbă brusc la față și lăsă impresia că vrea să stea jos. Își reveni însă cu rapiditate, consultându-și superiorul din ochi.

— Șefu', e vreo problemă dacă lipsesc puțin? încercă el. Am transmis ultimele corecturi militărosului ăla de George și n-aș vrea să încurce borcanele. Pe drum le voi răspunde și acestor domni la întrebările pe care mi le vor pune.

Anthony se trânti comod în scaun și făcu un gest larg cu mâna, în semn că este de acord. Părea bucuros că scapă de prezența polițiștilor.

Ieșiți din biroul piticului, Juan le vorbi celor doi:

— Mergem să vorbim undeva la un pahar de bere sau sunteți în timpul serviciului? Am vrut să vorbim doar între șase ochi, justifică el manevra de mai devreme.

— Asta e pentru cei de la circulație, răspunse Alan, lăsând să se înțeleagă că nu are nimic împotrivă. Băutură să fie și, dacă se poate, cât mai ieftină.

•

Cei trei falși doctori ajunseseră legați fedeleș, spate în spate și cu fețele tumefiate, în camera de „serviciu" a lui Lucky de la hotelul Waldorf Astoria. Locul unde de obicei se întâlnea cu femeile care îi cădeau în mreje.

— Hai să o luăm de la capăt! spuse Tom cu un glas ce nu anunța nimic bun pentru prizonieri. Depinde numai de voi cu ce o luăm de la capăt: cu răspunsurile la întrebările mele ori cu bușeala. Ia să vedem ce ați învățat până acum! Recapitulare: Cine v-a angajat?

Lunganul bolborosi câteva cuvinte, însă buzele umflate nu-i permiseră să se facă înțeles. Tom îi mai trânti o palmă zguduitoare, mutându-i capul din loc.

— Te-am atenționat că tu nu mai ai voie să vorbești! Ai făcut-o destul pe când te dădeai mare doctor. Mai lasă-i și pe ei.

— Ți-am spus, interveni mustăciosul. Suntem actori de mâna a doua. Am fost angajați și plătiți prin internet, nu știm de cine, pentru a comite diverse farse din când în când. Cel puțin așa ni s-a spus. Iar noi nu am vrut să aflăm mai mult.

— Și de ce-a zbughit-o idiotul ăsta, când ne-a văzut a doua oară? Chiar așa frică vă e de victimele „farselor” voastre?

— Ne-am dat seama că de data asta este vorba despre ceva mai serios.

— Da’ inițial ce credeați că e?

— Ni s-a spus că e o farsă pentru o emisiune de televiziune. Am fost instruiți exact. Știam cine o să vină, cum trebuie să vorbim, aproape cuvânt cu cuvânt, deși Larry a mai improvizat pe alocuri. El e un perfecționist înnăscut, făcu mustăciosul, cu o ușoară invidie în glas, arătând înspre lungan. Apoi, când am văzut legitimația, am bănuit că nu e lucru curat și ni s-a cam făcut frică.

— Când ați primit comanda?

— Cam cu o oră înainte de a ajunge voi. Cu mai puțin de zece minute înainte a sosit și tipa… „victima”. Altminteri în perfectă stare, pot să spun.

— Și cum ați intrat în spital? Cum ați făcut rost de aparatură, unde se aflau doctorii adevărați?

— Am găsit totul aranjat. Medicii erau în vizita de seară. Camera de gardă era goală, cum ni s-a spus, salonul pregătit. Ah, să nu uit! La un-moment dat, înainte de a veni tipa, a băgat capul pe ușă un individ. Am avut impresia că a verificat dacă suntem acolo. Și sigur era un angajat al spitalului. L-am văzut mai târziu, când am fost să „pregătim” salonul, în grupul de doctori care efectuau vizita.

Lunganul începu din nou să se agite și să bolborosească ceva.

Tom se pregătea să-i mai ardă una, pentru că încă nu se simțea pe deplin răzbunat pentru mitocăniile pe care le îndurase din partea acestuia. Din fericire pentru actoraș, Lucky își apucă tovarășul de mână, cerându-i să înceteze pentru moment:

— Lasă-l acum! Să vedem, totuși, ce vrea să zică.

Se îndreptă către masa din camera alăturată și se întoarse cu un pix și un bloc notes. Apoi îi eliberă puțin lunganului mâna, atât cât să poată scrie.

— Luke Sherrit, citi Lucky chinuita mâzgăleală. Cine-i ăsta?

Lunganul își puse bărbia în piept, uitându-se sugestiv la propriu-i piept, în partea stângă.

— Ce e, acum jucăm „mima”? întrebă Tom furios, gata să treacă la acțiune.

— Ecusonul! Aha, înțelese Lucky. I-ai văzut ecusonul.

Mulțumit de colaborare, se hotărî să-i elibereze pe cei trei amărâți de actori. Acum aveau un nume și puteau porni pe acest fir.

— Eu zic să-i dezlegi măcar, îi spuse el lui Tom. S-ar putea să mai aflăm câte ceva, dar nu cred că are rost să-i mai chinuim. Oricum, m-aș mira să încerce să fugă. Nu par genul temerar.

Se așează preocupat în fotoliul, încercând să analizeze informațiile primite.

— Deci, avem un om care s-ar putea să știe mai multe decât actorii ăștia prăpădiți. Cel care a aranjat „decorul” la spital și anume Luke Sherrit. Îl sun pe John ca să-și pună copoi pe urmele lui. Nu are rost să lucrăm iarăși ca haiducii.

— Da’ voi ați vorbit ceva cu duduia? întrebă Tom, cu aerul că se ajunsese la finalul conversației, după care nu mai urma altă bătaie.

— Am încercat eu să mă dau puțin la ea, cât să-i clatin puțin senzorialul, spuse cel care nu vorbise deloc până atunci.

Era un tânăr, cu față de june-prim, genul italian fatal, cu ochelarii de soare lipiți de părul dat cu o tonă de briantină și cămașa deschisă cu generozitate până la buric.

— Absolut impenetrabilă! continuă el, prinzând curaj pe măsură ce vorbea. Avea sensibilitatea unui om în comă. Credeam că și-a intrat deja în rol, că e o colegă… În orice caz, juca impecabil.

— E un criminal deosebit de periculos, le împărtăși Tom identitatea femeii. Ia, uite aici! completă, scoțând din buzunar câteva fotografii cu victimele recente.

Efectul fu cel scontat. Cei trei păliră brusc, iar lunganul începu să vomite, lichidul scurgându-i-se ușurel pe piept, amestecat cu sângele ce încă i se mai prelingea din gura spartă de Lucky.

— Vezi să nu faci pe tine, viteazule! îl taxă Tom din nou. Asta, ca să vedeți ce meserie periculoasă v-ați ales.

•

— Domnilor – spuse cu năduf Juan, după ce golise în picioare, două sticle de bere –, speram să nu mai aud vreodată despre afacerea aia păcătoasă.

Alan se uită mirat la ziarist. Nu-și imaginase că acesta își va aminti atât de repede. Și, mai ales, nu se așteptase la asemenea reacții.

— Ne pare rău, e o treabă prea urâtă ca să ne permitem să nu te deranjăm.

— Ce s-a mai întâmplat, de data asta?

— Adică cum, de data asta?

— A mai murit iar cineva?

Polițistului era gata să-i cadă sticla de bere din mână, când auzi întrebarea ziaristului.

— Cum adică, dacă a mai murit cineva? De unde știi despre celelalte morți?

Juan îl privi cu oboseală și blazare, semn că nimic nu-l mai mira pe lumea aceasta.

— Întrebarea e, cum de nu știți voi. V-am semnalat de fiecare dată că există o legătură suspectă între niște morți și articolele mele despre căsnicii fericite. La un moment dat am primit mai multe amenințări ca de obicei din partea voastră și m-am potolit. Am înțeles că nu mă pot împotrivi mersului lumii și am renunțat. Dar nici articole de genul acela nu le-am mai scris.

— Mai ia o bere, plătesc eu! spuse incitat Alan. Și acum explică-mi pe larg, să înțeleg și eu, ceva. OK?!

— Problema e simplă. Adică, ar fi trebuit să fie simplă. Am constatat la un moment dat, la tristețea asta de revistă la care lucrez, anumite reacții – pentru mine stupefiante – din partea cititoarelor. Toate se văitau de diferite aiureli ce țin de relațiile din interiorul unei căsnicii.

— Nu-mi spune, îl întrerupse polițistul. S-au plâns de lipsa pasiunii, a tandreții, simțeau că se risipesc în van, că își irosesc viața… Și voiau cavaleri, haiduci, personaje legendare pe cai albi…

— Eh – confirmă ziaristul destul de înveselit –, cam așa ceva. În orice caz, variațiuni pe tema asta. La început nu am zis nimic. Apoi, am constatat un alt șir de articole și scrisori care exaltau diferite relații între lesbiene. Ce bine le e, cât de bine se înțeleg, cât de oropsite sunt de societate, că vor căsătorii legale între ele și să înfieze copii etc. Cunoașteți propaganda, că e scrisă pe toate gardurile cu majuscule.

Juan se șterse cu mâneca la gură de spumă și făcu un semn ferm ospătarului, ca să-i mai aducă un rând.

— Eram iritat, în mediul ăla otrăvit de văicăreli, cu cititoare isterice, dar nu am dat importanță. Într-o bună zi, nu mai știu cum, am observat că scrisorile, cu expeditori deosebiți, provin

de la aceeași adresă de căsuță poștală. Le-am luat la mână pe toate și nu erau puține. Am constatat o anumită stereotipie în exprimare și atunci mi-am dat seama: era vorba despre o propagandă deșănțată, făcută după toate regulile de manipulare, cu cuvinte cheie, cu public țintă și așa mai departe.

— Adică, toată nebunia asta… toată isteria?… păru pistruiatul să înțeleagă.

— Da, domnule! bătu zdravăn ziaristul cu palma în masă. Făcătură – cel puțin inițial. Până la urmă a prins la cele mai slabe de înger, adică marea majoritate a cititoarelor noastre și ale revistelor de același gen. Dar eu, un singur lucru cer: să nu fiu luat de prost! Am început să investighez. Am văzut că legile care încurajează disoluția familiei sunt mai numeroase decât cele care o sprijină, că actele normative ce încurajează copiii să-și părăsească cât mai devreme casa părintească se înmulțesc pe zi ce trece și așa mai departe. Nu o mai lungesc.

Jimmy se plictisea teribil de vorbăria jurnalistului și nu pricepea de ce unchiul îi permitea să bată câmpii, în loc să-l aducă la subiectul pentru care se deplasaseră până acolo.

— Pe scurt, un fel de plan național de manipulare. M-am hotărât să sparg buba, cu elan gazetăresc. Am început să caut familii model, să fac reportaje și să le promovez, pentru a contracara propaganda aceea deșănțată. Mi-am dat seama că nu pot lupta decât cu aceleași arme, pentru că altminteri m-ar fi luat toți de nebun, dacă le-aș fi vorbit despre vreun plan diabolic pus la cale de minți bolnave.

Ochii bărbatului începuseră să scapere pe măsură ce vorbea. Aerul obosit și blazat pe care îl avusese ia începutul discuției dispăruse ca prin farmec.

— Am realizat un reportaj, două, primind reacții foarte bune. Și, deodată, pac! Moare prima femeie din prima căsnicie prezentată. Zic: ghinion! Merg la înmormântare. Sicriu închis. Soțul îndurerat refuză să mai vorbească cu mine ca înainte. Mă gândesc: durere mare, asta e! Moare și a doua. Zic: am mână proastă! Zic, dar nu o iau în serios. Când a murit și a treia, nu am mai stat să aștept. M-am dus la poliție. Am spus ce știam. M-au bătut pe umăr, mi-au zis că cercetează. Nimic! M-au crezut dus bine cu pluta.

— Ce să-i faci – încercă Alan să dreagă busuiocul –, probabil că au luat-o în serios, dar nu te-au mai anunțat ori nu au descoperit făptașul și au fost nevoiți să abandoneze pista.

Reporterul nu dădea semne că aude scuzele puerile ale polițistului.

— Moare a patra. Intru în panică. Încetez imediat reportajele. Încep să fac „săpături” și aflu că victimele nu numai că erau omorâte, dar mai erau și ciopârțite. Nu știu exact cum, dar mi-am închipuit că e vorba despre un ritual în chestia asta. Ceva menit să atragă atenția. M-am dus iarăși la poliție. Le-am spus: domnilor, deschideți ochii, aveți un criminal în serie, un obsedat care a făcut fixație pentru personajele din articolele mele.

Juan se opri obosit, dar aparent fericit că mai poate povesti cuiva ceea ce trăise. Mai ales când vedea, în sfârșit, că este luat în serios. Mai comandă un rând de beri, neobservând că numai el le golea pe ale lui, iar ceilalți doar gustau din când în când.

— Aș! Ți-ai găsit! Nicio reacție din partea autorităților. Sau țineau foarte bine treaba sub preș, ca să nu afle presa. Nu voiau să stârnească panică. Una peste alta, primesc un telefon. O voce blondă, suavă, mă anunță că dacă țin la viața mea, să încetez cu vizitele la organe. Și ca să mă convingă, mă atacă într-o noapte. Una, buuună rău de tot! Fără vreo vorbă, mă înjunghie drept în inimă.

Jimmy, care până atunci fusese interesat de povestire, se ridică furios și îl apucă pe Alan de cot.

— Hai, unchiule să plecăm! Nu vezi că tipul e nebun!?

— Așa au zis și polițiștii de atunci, cărora le ceream să ia măsuri. Mă amenințau că mă bagă în vreun ospiciu de „glumeți” dacă nu mă potolesc cu sesizările.

Cortazar păru să-l observe abia atunci pe tânărul cu care era polițistul cel bătrân. Ridică înspre el o privire sensibil mai aburită decât la începutul conversației, datorită berilor băute, dar nu se simți jignit foarte tare de afirmația acestuia. Se descheie calm la cămașă și își dezgoli pieptul umflat și păros.

O cicatrice lungă și urâtă brăzda partea stângă a toracelui.

Jimmy nu mai avu puterea să se scuze, lăsându-se cu scaunul pe spate.

Ziaristul scoase la iveală o revistă scorojită de veche ce era, îndoită longitudinal, și o puse cu grijă pe masă.

— Iată numărul în care a apărut ultimul cuplu pe care îl prezentasem. Aveam revista la mine, pentru că mă duceam către cei doi iubiței spre a-i avertiza. O ținem în buzunarul de la piept, aici, spuse el indicând partea stângă a hainei. Pe mine m-a salvat de la moarte, deși am stat destul de mult timp în spital. Nu-mi atinsese inima, se oprise în revistă. Asta a fost norocul meu. Când am ieșit din spital, am aflat tragedia. Murise și femeia care apăruse în revista mea salvatoare.

• Capitolul 8 •

Telemobilul țârâi strident în liniștea ce se lăsase la masa celor trei. Alan privi o secundă ecranul. Nu cunoștea numărul afișat. Câteva secunde fu tentat să nu răspundă, însă curiozitatea sa de polițist învinse.

— Alo? A! Domnul Fitzbourne! Cum? Să-l arestăm pe doctorul Luke Sherrit de la spitalul din Greenwich... Mda, înțeleg ce-mi cereți. Dar pot să vă întreb sub ce acuzație, sau măcar din ce motiv? Aha... începu Alan să fie interesat de ceea ce auzea. OK! Trimit imediat o echipă acolo. Ne vedem în cât? O oră, la secție. Perfect! Am onoarea, domnule...

Închise celularul.

— Îmi cer scuze, imediat continuăm, spuse el celor doi.

Apoi apucă stația de la brâu și transmise câteva ordine.

— Așa! Se pare că se strânge lațul. Am pus mâna pe fire foarte importante ale acestei afaceri. Era și timpul. Dacă mai stăteam mult cu obezitatea a treia pe cap, cred că ieșeam la pensie înainte de vreme.

— Așadar... spuse Juan, dând semne că ar cam vrea să plece. Eu cam atât am avut să vă spun.

— Și ce s-a mai întâmplat după aceea? întrebă Jimmy. Nu ați mai abordat subiectul?

— Evident că nu. Poate n-o să mă credeți, însă nu m-am temut atât de mult pentru ce ar fi putut să mi se întâmple mie, cât pentru ce au suferit personajele articolelor mele. Am încetat să mai abordez asemenea subiecte, simțindu-mă vinovat moral al acelor drame. Asta însă nu le-a ajutat pe cele ce reușiseră în viață.

— Înțeleg.

— În concluzie, fără să am pretenția să mă credeți, sunt convins că în spatele acestor crime este vorba despre o organizație extrem de puternică. Abominabilele asasinate ar putea să fie și opera unui maniac, însă prea se pupă toate. Un criminal obsedat este capabil de a comite toate aceste crime, dar nu e capabil să controleze curentul acesta distructiv cu care se confruntă societatea americană a mileniului III.

— Uite ce e, poate nu știi, îi dezvălui Alan adevăratul motiv al vizitei lor. Recent au mai apărut articole, în urma cărora avem alte trei victime. Până acum. Și toate aici, La New York.

Juan tresări, foarte surprins și prost dispus.

— Nu se poate! bâigui el. Sunt stupefiat. Și i-am spus să nu…

— … Cui i-ai spus și ce? întrebară copoii într-un glas.

— Unui maniac de presă. Unuia care crede sincer în tot felul de scenarii nebuloase, în care sunt amestecate forțe mai mult sau mai puțin oculte. I-am povestit ce v-am povestit și vouă, chiar aici, la terasa asta. A zis că efectuează o investigație, ca să vadă dacă subiectul mai interesează pe cineva… Extraordinar! Ce imbecil. Va să zică, chiar a publicat. Măi, să fie!

— Cine, domnule? se înfurie Alan.

— Pot afla pe cine a ales drept „țintă”? ignoră gazetarul ultima întrebare a polițistului mai în vârstă.

— Nu are nicio importanță. Dar noi trebuie să știm numele celui la care faceți referire.

Juan păru să nu ia în seamă doleanțele polițiștilor.

— Dacă vreți să vă spun sincer, continuă el – uitându-se atent în jur și aplecându-se către cei doi, ca și cum ar urma să le comunice un mare secret –, am o bănuială. Cred că știu cine se găsește în spatele acestor asasinate.

— Lasă bănuielile, spune mai bine cum îl cheamă pe maniac?

— Când eram tânăr și lucram în presa adevărată, exista o legendă, continuă imperturbabil Juan, fără a lua în seamă insistențele lui Alan. Despre cineva aflat sus de tot, care nu era schimbat niciodată. O eminență cenușie a CIA. Poate nu o să credeți, dar la un moment dat se spunea că e chiar femeie. Maniacul ăsta, nenorocitul, descoperise și cum o cheamă.

Complice, ziaristul îl apucă de cot pe Alan, se uită fix în ochii lui și se apropie cât putu de mult de urechea lui.

Dar deodată, chiar în clipa în care era gata să afle dezvăluirea, capul lui Juan se înclină nefiresc, sfârșind prin a se izbi cu zgomot de masă. Acest din urmă gest urmase unui zgomot infernal de vitrină spartă.

Cei doi săriră imediat în picioare, extrem de speriați. La început, Jimmy crezu că Juan pur și simplu adormise, din cauză berilor fără număr pe care le supsese. Însă Alan avu o presimțire ceva mai urâtă. Puse mâna pe ceafa ziaristului și apoi o întoarse înspre el. Era plină de sânge.

Din instinct, apucă pistolul și se întoarse în direcția din care provenise glonțul ucigaș. Prin locul în care existase un geam aproape curat, putu zări îndepărtându-se un jeep Wrangler, cenușiu la culoare, cu număr de New York.

Se repezi pe urma lui, însă automobilul se pierdu cu ușurință în traficul încâlcit al cartierului italian în care se aflau.

— Extraordinar! reacționă el furios, revenind la masă pentru a evalua „pagubele”. Chiar sub nasul nostru și în plină zi. Nu mai e ca înainte, când până și cei mai temuți bandiți aveau respect pentru oamenii legii.

Jimmy cercetă jugulară reporterului.

— Mort! De data asta e mort de-a binelea. Au tras cu amortizor, mai decretă el cu glas stins, precipitându-se spre ieșire pentru a voma.

— Cheamă o ambulanță și un echipaj de-al nostru! auzi ordinul unchiului care rămăsese lângă proaspătul cadavru. Eu voi da mașina în urmărire generală.

După câteva minute, echipajele solicitate sosiră la fața locului, luară probe și ridicară cadavrul.

O tăcere apăsătoare domnea în habitaclul automobilului, în timp ce polițiștii se îndreptau înspre secție. Amândoi se simțeau copleșiți de o frustrare fără margini. În cele din urmă, Jimmy rupse tăcerea:

— Nu ar trebui să descindem și la redacția celeilalte reviste? N-ar fi rău să-l luăm din scurt pe cel despre care vorbea Juan?

— Ai la tine numele celui care a semnat ultimele articole? întrebă unchiul, cu o voce scârbită.

— Bineînțeles.

— Uite cum facem! hotărî Alan. Te duci singur la redacție și te interesezi. Nu știu de ce, dar nu cred că vom da atât de ușor de ăsta. Așa simt. Poate pentru că mi-l închipui genul discret, paranoic. Eu trebuie să ajung la secție. Mă întâlnesc cu grasu’ și echipa lui fantastică. Mi-a spus că au prins un fir solid și mi-a ordonat să arestez un doctor. Să văd despre ce e vorba. Ținem legătura, OK?

— Și eu cum ajung tocmai la capătul cartierului St. Nicholas, unde e redacția?

— Iei un taxi, evident, precizează Alan, străduindu-se din greu să nu-l blagoslovească pe nepotul său cu niște înjurături.

Se despărțiră.

În timp ce conducea mașina poliției pe bulevardul aglomerat, bătrânul se gândea la incidentul pe care tocmai îl făcuse posibil și care costase viața unui om.

— Inspector Everrit, inspector Everrit, Alan! auzi el deodată în stație.

— Da, care-i buba?

— Ne-au sunat de la circulație. Au identificat jeep-ul. Sau cel puțin cred că este cel pe care l-ai dat în urmărire, în lipsa numărului exact.

— Unde? tresări polițistul.

— A oprit acum cinci minute pe bulevardul Lexington, colț cu Markus Garvey Park. Tu unde te afli acum?

— Pe Bleecker, nu foarte departe. Dar cu traficul ăsta... Pune un echipaj la pândă până când ajung și eu acolo. Cine l-a văzut?

— Echipajul numărul cinci.

— Aha, din elicopter.

Atașă girofarul pe capota automobilului și se angajă într-un slalom nebun printre mașinile ce se dădeau cu greutate la o parte din calea lui. Se afla deja în dreptul intrării dinspre nord în Central Park, când auzi din nou în stație:

— Șefu', echipajul a ajuns acolo. Spun că au coborât două tipe dintr-un bloc și au urcat în Jeep. Le urmărim?

— Două tipe? strigă Alan, surescitat. Nu, nu le urmăriți! Le arestați, imediat! Cu orice risc.

— OK, boss.

— De altfel, am și ajuns, spuse el. Le văd!

Remarcă cum cei doi polițiști se apropie de mașină și încep o discuție cu ocupantele ei. Coloana de mașini prezentă pe bulevard nu-i permise să se apropie atât de repede pe cât și-ar fi dorit. Coborî din automobil și o luă la fugă înspre cei doi, strigând:

— Aveți grijă! Sunt periculoase.

Era însă prea târziu. Două rafale scurte se făcură auzite în noapte, iar polițiștii se prăbușiră secerați la pământ.

Alan scoase pistolul și începu să tragă, ascunzându-se rapid în spatele unei mașini parcate, fiindcă gloanțele adversarelor începură să-i șuiere pe la urechi. Șoferii aflați în trafic se speriară și începură să-și manevreze mașinile haotic, amplificând panica generală. Rafalele pornite dinspre jeep nu îl nimeriră pe polițist, însă alții nu avură același noroc. Văzu două

mașini scăpate de sub control, cu șoferi răniți și căzuți cu capul pe volan. Un Grand Cherokee, verde cazon, se izbi cu putere de mașina în spatele căreia se afla. Lumea țipa înnebunită, iar claxoanele făceau atmosfera și mai tensionată.

Abia apucă să se arunce într-o parte, când zări un Chrysler escaladând în viteză, cu roțile din dreapta, pe mașina de lângă care tocmai sărise. La scurt timp, limuzina sări în aer, zbură peste două Toyote părăsite de șoferii înspăimântați și se rostogoli, căzând și strivind un Cadillac nou-nouț.

Panica stăpânea întreaga zonă.

Alan observă că nu se mai trage asupra lui. Cele două femei profitaseră de busculada creată și fugiseră pe jos, abandonând jeep-ul.

Se auziră sirenele echipajelor de poliție, ale pompierilor și ambulanțelor. În acest timp, Alan se învârtea nervos, neștiind încotro s-o apuce. Două eșecuri în mai puțin de o oră... Era prea mult!

Lăsă echipajele nou-venite să rezolve problemele de trafic și să asigure asistență medicală celor răniți și se repezi pe scara blocului, în fața căruia rămăsese parcat Wrangler-ul femeilor. Acolo găsi un hispanic îngrozit pe post de portar și se năpusti la el.

— Le-ai văzut pe cele două femei?

— Da, au coborât de la domnul Greene. Probabil că nu era acasă... Nu au stat mai mult de cinci minute. Eu de abia am intrat în tură. Nu am nicio vină! mai îngăimă individul, aflat în stare de șoc. Dar cine sunteți?

Alan îi arătă în grabă legitimația.

— Inspector Everrit, NYPD! Condu-mă la apartamentul lui Green, ăsta. Imediat!

Urcară pe scări, apartamentul fiind situat la etajul întâi.

Alan pătrunse într-un imobil sinistru, întunecat și murdar. Pe pereții scorojiți erau scrise jumătate din înjurăturile aflate în circulație prin cartier. Un miros intens de urină se simțea peste tot, ca și cum apartamentele nu ar fi avut toalete, iar întreaga populație a blocului ar fi fost obligată să-și facă nevoile pe scări.

Ajunseră la primul etaj și urmară coridorul pe care se jucau câțiva puradei, aproape în pielea goală. Aceștia se opriră brusc, când îl văzură pe portar și pe însoțitorul acestuia, luând o poziție unitară, cu degetul în gură, semn de mare uimire.

Găsiră ușa apartamentului întredeschisă, iar polițistul avu o presimțire urâtă.

— Tare mă tem că nu s-au mulțumit să bată la ușă și să plece, spuse el.

Portarul făcu un pas înapoi și dădu impresia că ar vrea s-o șteargă urgent din acel loc.

— Unde pleci, tu vii cu mine! îl somă Alan. Nu am chef de procese pentru intrare prin efracție într-o locuință. Îmi vei fi martor, nu ai de ce te teme. Nemernicele au șters-o.

Împinse ușor ușa, iar aceasta se deschise cu un scârțâit sumbru.

— Mai bine rămâi pe coridor, se răzgândi subit Alan, ca să nu-i pună viața în pericol.

Scoase pistolul și înaintă în apartament lipit de perete.

Acolo se afla un adevărat depozit de lucruri, a căror utilizare îi era greu să o ghicească din prima. Se afla într-un hol îngust, ce avea la capăt o cameră din care se vedeau mobilierul și o mare harababură. Avansă prudent, până în prag. Se lipi de zid, ridică arma, lipind-o de piept, și privi înăuntru.

Zări un acvariu gol, plasat lângă un televizor vechi de când lumea. În jur, nimic nu părea viu. Se aruncă înspre peretele opus, pentru a putea cuprinde cu privirea și restul camerei. Văzu un birou cu un calculator imens. Pe scaunul din dreptul biroului se odihnea un individ pletos, dezbrăcat până la brâu, având un tatuaj imens amintind de prezența acestuia în trupele ce atacaseră Irakul, pe vremea „Furtunii în deșert”.

Cu capul dat pe spate, veteranul părea că privește atent un gândac ce se plimba tacticos pe tavan. Pe jos, în dreptul capului căzut pe spate, se putea distinge o pată maronie.

Alan nu mai avu niciun dubiu. Individul era cât se poate de decedat. Intră ceva mai dezinvolt în cameră, se apropie de el și încercă să-i ia pulsul. Dar cineva avusese grijă să i-l răpească de tot, cu puțin timp înainte.

Aruncă încă o privire scrutătoare în jur și se încredință că singurul element viu din acea încăpere mai era el. Apoi ieși până pe coridor, unde portarul îl aștepta tremurând din toate încheieturile.

— Te duci imediat afară. Vezi că ai să dai peste niște echipaje de poliție. Le spui că aici a avut loc o crimă. Să urce și să-și facă

treaba cum se cuvine. Le zici că am spus eu. Un superior de-al lor, desigur.

Hispanicul își puse mâna la gură, bâbește, parcă vrând să-și împiedice spaima să țâșnească afară într-un urlet. Totuși se abțînu și o luă brusc la fugă, pentru a îndeplini cele cerute de inspector.

Alan se întoarse și începu să cerceteze din ochi meschina garsonieră, încercând să nu-i schimbe cu nimic aspectul existent. Pe pereți erau lipite multe poze, toate reprezentând victimele asasinilor căutați de ei. Unele imagini erau decupate din reviste. Alături se găseau lipite articole decupate din ziarele, ce anunțau moartea victimelor din poze. Tot acolo, pe unul dintre pereți, se mai afla prinsă o hartă. Pe ea erau însemnate cu steguleț locurile în care se petrecuseră asasinatele.

Alan se apropie de cadavru și îl cercetă cu atenție, în ciuda faptului că știa că va distruge anumite probe care ar fi putut fi prelevate de criminaliști. Îi ridică cu grijă capul și observă, în dreptul cerebelului, o pată întunecată. Încă o pată întunecată.

— Pot să pun pariu că e triunghiulară, ca de stilet, se auzi el vorbind cu glas scăzut, parcă pentru a nu-l deranja pe răposat.

Pe urmă zări, sub mâna dreaptă a veteranului, o hârtie tipărită pe imprimantă. Se uită cu atenție și observă că era vorba despre un articol de presă.

— Să nu mai am parte de ceasul de aur pentru pensionarii care ies din poliție, dacă ăsta nu este maniacul despre care vorbea Juan! se minună Alan. Târfele nu aveau de unde să știe că bietul om nu apucase să-mi spună anumite nume și au vrut să se asigure… Eficient, nu zic nu.

În acel moment apărură doi polițiști, urmați de o echipă de medici și alta de criminaliști.

— Aveți grijă să nu mișcați nimic, până când criminaliștii nu-și fac treaba, ați înțeles? le ordonă șeful, fără să se întoarcă cu fața înspre ei. Dar în cele din urmă se răsuci, cu intenția de a părăsi locul. Era musai să ajungă cât mai repede la secție.

•

John Fitzbourne al III-lea se plimba ca un leu în cușcă prin camera specială din spatele oglinzii salonului pentru interogatoriu.

Luke Sherrit stătea tacticos pe scaun, refuzând de o jumătate de oră să scoată vreun cuvânt.

Tom intra și ieșea, încercând să-l facă să vorbească, dar în zadar.

— Ce dracului nu mai vine Alan o dată, se ridică Lucky de pe scaunul pe care stătuse până atunci. Nu știe că suntem legați de mâini și de picioare până nu își face el apariția?

— Să sperăm, pentru binele lui, că are o scuză bună, mârâi John. Mi-au spus colegii lui că a avut niște probleme serioase. Se pare că i-au omorât partenerul, iar el n-a fost în stare să intervină, dacă am înțeles eu bine.

Abia în momentul acela intră pe ușă și Alan.

— Despre mine vorbeați? întrebă el, fără să pară că-l interesa prea mult răspunsul.

— Pe unde umbli, domnule? răbufni John, găsind în această întrebare supapa care îl ajuta să nu explodeze din cauza tensiunii.

— Îmi pare rău că v-am lăsat să așteptați, dar eu am un caz de rezolvat. Pe teren, nu la birou sau în propria imaginație.

Lucky vru să-i dea o replică usturătoare, însă preferă să se abțină de data asta.

— Tocmai am avut un schimb de focuri cu distinsele dudui pe care le visează paranormalul nostru. Trebuie să recunosc că semănau cu descrierea. Păcat că nu aveau și câte un ecuson ca să le aflăm identitatea. Și tocmai au omorât doi oameni, tot amatori, și ei, de altfel, insinuă Alan, accentuând cu subînțeles cuvântul „amatori”.

— Amatorii au descoperit că pe una o cheamă Rachel Donovan, se postă John, cu burta lui uriașă în fața polițistului. A evadat acum câteva săptămâni de la penitenciarul din Fairfield. Aici avem de-a face cu un aspect foarte interesant, legat de modul în care s-a încercat acoperirea urmelor evadării. Dar asta e treaba voastră, pe mine nu mă interesează.

— Și ăsta ce treabă are în toată afacerea? întrebă Alan, arătând spre individul din sala de interogatoriu.

— „Asta” este, momentan, singura noastră legătură palpabilă cu cazul. În afară de cadavrele pe care le lași în urmă pe unde mergi tu, spuse Tom.

— Aoleo! se arătă Alan surprins de colosul care vorbise atât de necuviincios. Și tu cine mama dracului mai ești?

— Un prieten al celor nevoiași, răspunse Tom ironic.

— Alt civil, spuse polițistul cu năduf, aruncându-se în scaunul de la pupitrul instalației de sunet al încăperii. Unde o să ajungem în stilul ăsta.

— Liniștește-te, copoiule! îl bătu Tom amical pe umăr. Chiar civil nu sunt.

Și îi arătă legitimația.

— Mai rău, se minună bătrânul. CIA. Pompierii și Garda de Coastă mai lipsesc de aici. În fine.

Atunci intră pe ușa capitonată și Jimmy, leoarcă de transpirație.

— Uite și circul! anunță Alan, râzând cu nervozitate. Ce ai aflat?

— Cei de la redacție nu știau nimic despre autorul articolelor. Acesta le trimite prin poșta electronică și nu cerea niciun fel de onorariu. Pentru că sunt bine realizate și se înscriu în politica publicației li se dă bun de tipar. Mai mult nu-i interesează. Nu sunt materiale subversive, așa că…

— Mda! aprecie Alan. Mă așteptam la așa ceva asemănător. Cred că l-am găsit eu pe cel căutat, dar între timp a binevoit să-și dea duhul.

— Unde? întrebă Jimmy uimit. Adică… cum? Când?

Simțea o mândrie neostoită pentru eficacitatea unchiului său, dar și o disperare profundă când se gândea cât de departe era el de asemenea performanțe.

Cel care adusese vestea precedentelor crime, apăru și el în încăpere.

— Cu cât mai mulți, cu atât mai culți, murmură Alan. Care e treaba?

— Au identificat proprietarul jeep-ului. N-o să vă vină să credeți. E Luke Sherrit.

— Care jeep, întrebă Tom uimit.

— Cel în care se plimbau frumoasele noastre criminale, ucigând în dreapta și-n stânga.

Agentul se ridică și lovi bucuros cu pumnul spătarul scaunului pe care stătea Alan, fiind cât pe ce să-l răstoarne.

— Asta e! Atâta îmi trebuia ca să-l înmoi pe imbecil. Pot să intru ca să-i dau vestea? Prea m-a fiert în suc propriu și nu puteam să-i mut fălcile. Teribil ce enervant e să lucrezi în deplină legalitate.

— Mie-mi spui! zâmbi relaxat, Alan, arătând cu subînțeles adunătura pestriță care se adunase – sfidând orice reglementări legale – în strâmta încăpere de supraveghere a interogatoriilor.

• Capitolul 9 •

Bette terminase toate investigațiile ce-i erau necesare în împuțita garsonieră a decedatului veteran. Concluziile erau unele care o mulțumeau pe deplin. Se dovedise că avusese dreptate. Cel puțin, cea care o ucisese pe nepoata lui John Fitzbourne al III-lea era femeie. La fel și cea care îl asasinase pe supraviețuitorul «Furtunii din deșert», folosind același instrument.

Se pregătea să strângă, când își făcu apariția Lucky, însoțit de o namilă care trebui să se încline ca să poată intra pe ușă.

— Oh, ce surpriză! se bucură ea, zâmbind. Domnul vizionar care nu a reușit să observe că viitorul trebuia să-i rezerve o cină cu biata legistă.

Lucky zâmbi la rândul lui când o remarcă pe doctorița care tocmai își scotea, cu gesturi precise, mânușile chirurgicale.

— Cum stăm cu domnul?

— „Domnul”, a fost asasinat exact ca și primele șase victime, dintre care pe una ai avut onoarea să o vezi și tu. Aceeași mână, același procedeu. Între noi fie vorba, mi-e destul de greu să cred că persoana nu poate fi identificată cumva prin arhivele poliției. Nu e deloc o începătoare.

În cameră roiau, strângându-și ustensilele, o întreagă echipă de criminaliști. Apăru și Alan, care rămăsese în urmă fiindcă nu reușise să găsească loc de parele nici cu mașina poliției.

— Ei, domnișoară, concluzii? E aceeași mână, nu? Și același stil, bănuiesc.

— Asta le spuneam și lor…

— Cum stăm, băieți? se întoarse bătrânul polițist către criminaliști, fără a mai aștepta ca doctorița să își încheie expozeul.

— Șefu’, o să întocmim mâine un în raport, că s-a făcut destul de târziu. Însă cred că asta te-ar putea interesa, spuse unul dintre ei, arătându-i lui Alan hârtia pe care o văzuse și acesta în mâna victimei.

— Ce e?

— Nu sunt detectiv – spuse criminalistul, zâmbind –, însă bănuiesc că e ciorna ultimului articol. Și a trimis-o deja spre publicare, judecând după ce am găsit în fișierul cu e-mail-uri trimise.

— Repede, să le spunem ca nu cumva să-l publice! se sperie Alan, când auzi presupunerea colegului său.

— Ba dimpotrivă, interveni Tom cu mult calm. Eu zic să avem grijă să o publice cât mai repede.

Alan fu tentat să îl repeadă pe agentul CIA, însă își dădu seama că acesta nu este chiar atât de prost cum crezuse inițial.

— Crezi că vor continua seria asasinatelor și acum, când știu că ne aflăm pe urmele lor?

— Evident. Și ar avea toate șansele să reușească, dacă nu ne-am afla noi prin preajmă, se bucură Tom, frecându-și satisfăcut mâinile. Le arăt eu curviștinelor sadism!

— Adică, vreți să folosiți femeia drept momeală? se arătă Bette indignată, până atunci doar asistând la discuții, fără să comenteze. Nu puteți face așa ceva. Nu o să fie niciodată de acord cu asta.

— Cine, viitoarea victimă? se miră Lucky. Păi, nici n-o să-i spunem.

— Și-atunci, de unde știți când o să se întâmple. O să o urmăriți la nesfârșit?

— Eh, spuse Tom, împăciuitor. Nu te întărâta așa tare, frumoaso! De aceea îl avem pe micul nostru Nostradamus printre noi. Ca să aflăm, când, cum și unde va avea loc tentativa.

•

În sala unde poposeau oamenii pentru ultimul examen cu viața era o liniște de mormânt. Zgomotul provocat de ușa deschisă cu dexteritate și blazare de Bette se lovi de pereți, răsunând sinistru.

Era târziu în noapte, ceea ce accentua impresia de punct final al straniei călătorii pe pământ al celor ce odihneau acolo, rânduiți în sertare ca bocancii cătanelor în rastel.

Deși Lucky nu se afla pentru prima oară într-o astfel de încăpere, ba chiar în aceasta mai fusese deja de două ori, tot se simți străbătut de un fior rece pe șira spinării. O admira pe Bette pentru ușurința cu care se învârtea în acest mediu, unde moartea era cea mai tăcută gazdă.

— Stai liniștit, te vei obișnui! îi spuse Bette zâmbind, parcă citindu-i gândurile.

— De unde știi la ce mă gândeam? întrebă el surprins de asigurarea dată de legistă, ca replică la gândurile sale neenunțate.

— Crede-mă, am auzit remarcile acestea de atâtea ori, încât am ajuns să le simt și când se învârt în creierul cuiva. Când îi văd rotindu-și ochii de jur-împrejur, încercând instinctiv să ia ceva în mână, un spătar de scaun, un colț de birou, orice, știu că asta le umblă prin minte. Unii apucă să o spună, alții nu, de teamă să nu mă jignească.

— Da, e ciudat, admise Lucky. Parcă mi-e mai greu să te înțeleg pe tine decât pe asasinele noastre demente. Fără supărare! adăugă el grăbit, având impresia că exagerase puțin în comparația sa.

— Ha, ha, ha! râse Bette cristalin, dar râsul sună mai curând înfiorător, în sala cu o acustică sinistră. Asta pentru că nu reușești să înțelegi că ceea ce ajunge la mine sunt doar niște carcase. Un fel de caroserie de mașină.

— Probabil că ai dreptate. Teoretic. Însă e greu să accepți asta și practic, cel puțin la început, așa bănuiesc.

Bette își încheiase, cât timp purtaseră acea discuție, însemnările legate de ultima victimă adusă acolo, aceea a fantomaticului „veteran-jurnalist”. Se ridică de pe scaun și se apropie hotărâtă de Lucky, până aproape se lipi de el.

— Hai să-ți arăt ceva! îi suflă ea cald în ureche.

Apoi se îndreptă cu pas elastic și grăbit către unul dintre sertarele tăcute ale sălii și îl trase cu un gest scurt, lăsându-l apoi să culiseze până la cap din inerție.

— Vezi corpul ăsta? întrebă ea, indicând cu un gest de ghid muzeal trupul unei femei extrem de frumoase, lungit cuminte pe penultimul ei „pat”. O găsești atrăgătoare? Trebuie oare să mai spun că e unul dintre cele mai desăvârșite trupuri pe care le-am văzut de când lucrez aici?

Trecu pe partea opusă a sertarului, lăsându-l între ei doi, astfel ca Lucky să poată observa mai bine despre ce vorbea. Apoi își trecu mâna, cu un gest molatic, peste coapsele reci ale femeii.

— Observi? Impecabil! Ce curbură, ce fermitate! Te asigur că exact așa era și când mi-au adus-o… caldă.

Lucky nu înțelegea prea bine ce urmărește Bette și începea să se simtă nelalocul lui. Transpira ușor, deși în încăpere era frig.

— Privește ce abdomen plat, continuă Bette, imperturbabilă. Cum se continuă, ca desenat, cu sânii ăștia fantastici, absolut perfecți. Fără nicio intervenție chirurgicală, bineînțeles, altfel nu aș fi deschis discuția.

Mâna ei se plimba pe cadavru, legista devenind visătoare și invidioasă în același timp pe formele rigide, dar cu adevărat de excepție, ale cadavrului.

— Și ce figură, Dumnezeule! se extazie ea, în fața unui Lucky din ce în ce mai stânjenit de situație. Păcat că nu poți să-i mai vezi ochii. Erau mari, incredibil de mari și de verzi.

Se întrerupse brusc și își înfipse privirea tăioasă în cea nedumerită a lui Lucky. Continuă, cu o ușoară răutate în glas:

— Te excită?

Lucky se dădu din instinct un pas înapoi, ca și cum întrebarea femeii l-ar fi lovit peste față. Nu știa cum să reacționeze la o asemenea surprinzătoare chestionare.

— Ar trebui? tatonă el terenul cu prudență.

— Nu știu ce ar trebui, de aceea te și întreb. Și tot de aceea te rog să-mi răspunzi.

Lucky consideră că e cazul să ia taurul de coarne și să vorbească sincer, indiferent de răspunsul care s-ar fi potrivit situației.

— Nu! Absolut deloc! Dimpotrivă.

— Hm… făcu Bette. Bănuiam. Știi de ce? Pentru că nu e nimeni înăuntru. Avem în față doar o carcasă de mașină.

Împinse cu același gest repezit sertarul, care culisă și se închise cu un zgomot sec. Dar trase alt sertar, spre exasperarea lui Lucky, care se simțea ca într-o farsă de Halloween. Răsuflă ușurat însă, când văzu că acesta era gol. Până să se liniștească complet, o văzu pe Bette cum se cățără, cu mișcări de felină, în sertarul respectiv și se lungește în aceeași poziție în care fusese cadavrul femeii de mai înainte.

— Acum, privește aici, spuse ea, desfăcându-și cu un gest rapid halatul și dezvăluind un dessous de dantelă albă. Vezi? Picioarele nu sunt nici pe departe la fel de bine conturate.

În timp ce vorbea își plimba mâna pe ciorapii prinși în portjartier, urcând încet către buricul gol.

— Pântecul, din păcate, nu e tocmai plat, își continuă ea demonstrația, cu un aer academic. Program idiot, alimentație nerațională, sedentarism adăugă ea, ca o scuză. Mai mult hrană de fast-food. În fine, nu mai insistăm. Iar sânii… și spunând acestea, își desfăcu sutienul care avea sistemul de închidere în față, lăsând să apară la lumina albă a neoanelor o pereche de țâțe asemănătoare cu cele ale tinerei femei decedate. Sâni nu-s la fel de fermi și parcă sunt și un pic cam mari, nu?

Lucky constata cu surprindere că demonstrația îl face să transpire la fel de intens ca mai înainte, însă motivele erau cu totul altele.

— Asta, te excită? aruncă Bette întrebarea, dovedindu-se a fi foarte încordată.

Lucky nu spuse nimic, însă se apropie și își puse mâna, posesiv, între coapsele femeii, îndepărtând cu un gest expert bucățica de mătase. Concomitent cu acest gest, se aplecă și apucă ușor cu buzele sfârcul sânului stâng al femei, strângând puțin și plimbându-și limba încet în jurul lui.

— Să o iau ca pe un răspuns afirmativ, sau ce? întrebă Bette încet, închizând ochii de plăcere și apăsându-i mâna rătăcită între coapsele ei. Cred că mă pricep la demonstrații, mai apucă ea să spună, înainte ca Lucky să-i astupe gura cu buzele lui fierbinți.

Aerul rece al încăperii îi întărise femeii sfârcurile într-o asemenea manieră, încât mângâierile lui Lucky aproape că o dureau. Nu era însă atentă la asta, ea concentrându-se aproape în exclusivitate asupra dirijării degetelor lui Lucky.

— Puțin mai sus… așa… acolo! mai spuse ea, înainte de a geme puternic.

Sala răsună, mirată parcă de sunetele pline de viață ce veneau dinspre un sertar, acesta găzduind de obicei doar liniște și moarte.

Gura lui Lucky părăsi buzele și bustul lui Bette, coborând încet, centimetru cu centimetru, milimetru cu milimetru, spre dâra abia marcată de păr cârlionțat. Poposi puțin în dreptul buricului, explorându-l temeinic, în timp ce Bette reușise să-i elibereze cu o mână expertă, de doctor, mădularul întărit.

Femeia gemea încetișor, mușcându-și pofticioasă buza inferioară, în timp ce mâna ei culisa cu fermitate pe mădularul noduros al bărbatului.

Lucky ajunsese să-i exploreze interiorul, în același timp prinzând în căușul palmei unul dintre sâni. Îi prinse sfârcul între degetul mare și cel arătător, masându-l cu delicatețe. Apoi își scutură pantalonii de pe el cu o unduire a corpului și urcă de-a-ndoaselea pe sertar, pentru a putea manevra mai bine. În acel moment îi trecu prin minte că sertarul nu fusese proiectat pentru două corpuri.

La scurt timp, Bette distinse organul lui Lucky deasupra capului ei. Se așteptase la o asemenea apariție, așa că îl cuprinse strâns între buze și apoi își împinse gura înainte. Lucky ridică pentru un moment ochii înspre tavanul plin de spoturi orbitoare, apoi îi închise, încercând să ignore locul în care se afla. Se temu chiar că ambianța i-ar putea juca o festă, înmuindu-i avântul. Limba plimbată cu îndemânare de Bette în jurul «micului Lucky» îi îndepărtă însă rapid acea temere.

Bette își plimba cu virtuozitate limba moale și catifelată de-a lungul membrului erect. Acest procedeu dură o vreme, apoi ea împinse ușor trupul bărbatului, dându-i de înțeles că dorea să ajungă deasupra. În continuare acoperi întregul corp cu buzele ei fierbinți, neomițând «șarpele cu un ochi», ba dimpotrivă.

Mâinile bărbatului se proptiseră temeinic pe șoldurile ferme ale legistei, ajutând-o să urce acolo unde doreau amândoi. O pătrunse cu ușurință și amândoi scoaseră un suspin. Spinarea lui Lucky se arcui de plăcere, în timp ce cursele ei se dovediră foarte hotărâte încă de la început. Trupurile celor doi emanau suficientă căldură încât să nu înghețe în morga răcoroasă. Ba mai mult, în urma dansului care dură circa zece minute, ea reușise chiar să transpire. La final, Lucky se mai împinse o dată cu putere în sus, pentru ultima lovitură de „grație”, iar Bette se lăsă pe spate, scoțând un urlet izbăvitor ce se izbi de pereții acelei sinistre săli.

Dar, înainte de a apuca să se relaxeze, peste ochii lui Lucky se lăsă brusc o cortină întunecată. Simți o mână puternică acoperindu-i gura cu o bucată de stofă impregnată într-o substanță cu un miros extrem de puternic. Se zbătu puțin, însă mirosul acela îl trânti la pământ. Apoi nu mai simți nimic, pierzându-și cunoștința.

•

Hălcile de carne atârnau din tavan. Din când în când, câte un curent de aer, stârnit nu se știe de unde și cum, le făcea să se

bălăngăne. Apoi, probabil din cauza faptului că nu erau perfect egale, balansul lor sincron pierdea cadența și devenea haotic, până ce, pe rând, se opreau.

Lucky deschise cu greu ochii, ca după o noapte de beție, când era obligat să se trezească în zori de zi, iar pleoapele refuzau să-l asculte, rămânând lipite în ciuda eforturilor lui de voință. Capul îl durea îngrozitor, iar mirosul din jur nu îi era un bun companion în starea în care se afla. Încercă să se concentreze, să-și aducă aminte prin ce năstrușnice întâmplări nimerise în acel abator. Un val de frig îl cuprinse deodată. Simțurile redeșteptate receptau din nou senzațiile provocate de mediul înconjurător. Simți că aerul rece îi amintește de ceva… de un loc în care fusese anterior, însă amintirile îi fugeau de fiecare dată când avea impresia că reușește să le lipească, bucată cu bucată, într-o imagine coerentă.

— Cine și-ar fi închipuit când ne-am cunoscut, că ești un așa pervers, sau un așa dușman înverșunat, auzi el un glas ce-i păru vag cunoscut.

Îi era familiar, cu siguranță. Dar îl auzise demult, tare demult și nu reușea să îl identifice.

— Dar chiar să fii necrofil… Asta nu mi-aș fi imaginat-o în ruptul capului.

Lucky încercă să privească în direcția din care venea glasul plăcut de femeie frumoasă. Printre rândurile de carcase de vită ce se legănau sporadic, reuși să-i întrezărească silueta, undeva la circa cinci metri în fața lui. O lumină puternică venea simultan din aceeași direcție, așa că nu reuși să-i focalizeze imaginea. Iar capul continua să-l doară îngrozitor.

— Poate te întrebi de ce nu te-am lichidat? continuă vocea.

— Mă întreb în primul rând de unde te știu, îngăimă Lucky, ducându-și o mână la frunte.

— Deci, nu știi? Asta e bine, cred. Deși, poate ar trebui să mă simt puțin jignită. Noroc că nu mai dau doi bani pe aprecierile oamenilor de mult timp.

— Mă întreb și de ce m-ai făcut necrofil. De fapt, asta mi se pare și mai ciudat decât senzația neplăcută că te știu de undeva.

— Vai, Lucky! se auzi glasul femei, simultan cu un plescăit, semn că necunoscuta își lovise palmele în semn de mare uimire. Adică, dacă te găsesc în morgă, făcând sex cu un cadavru, cum

se cheamă în vocabularul tău subțire, de spărgător de duzină, o asemenea faptă?

Bărbatul avu o strălucire foarte dureroasă și își aminti. Era cu Bette. Tocmai trăise un strașnic orgasm.

— Necrofil… hm! Poate nu ai observat, dar femeia de care vorbești era cât se poate de vie, chiar într-un exces vital, dacă nu ți se pare termenul prea pretențios, replică Lucky, încercând să facă față stării proaste în care se găsea.

— Ah! se miră femeia. Deci era vie, spui? Nț, nț! Păcat. Acum nu mai e. Nu crezi că asta te face să ți se potrivească termenul de necrofil? Hm… un bun subiect de reflecție pentru tine, până o să te congelezi de tot.

— Bine, bine, acum ai de gând să-mi spui cine ești și de ce mă aflu aici, legat și cu o groaznică durere de cap?

— Cam multe vrei tu să știi! Păcat că viața e prea scurtă ca să primim răspunsuri la toate întrebările ce ne trec prin cap. Viața ta, în special! Sper să nu mi-o iei în nume de rău. Nu e ceva personal. În alte împrejurări, poate că mi-ar fi plăcut să văd cu mi-o trage un om cu asemenea capacități paranormale cum ești tu. Le faci ceva și pe cale cerebrală, de urlă în modul acela ca niște descreierate?

Lucky începea să se dezmeticească de-a binelea. Durerea de cap se mai domolea. Încercă să își amintească de unde cunoștea vocea și se concentră, făcând apel la toată voința sa. O anume imagine prindea încet să se contureze, însă nu avea nicio legătură, aparent, cu amintirea lui. Văzu o casă mare, albă, construită în stil colonial, probabil localizată undeva prin împrejurimile New York-ului. Mai văzu o fereastră deschisă, a cărei perdea flutura în aerul tare al nopții. Două femei purtând cagule negre treceau prin cadrul ei și se apropiau de un pat larg, cu baldachin de catifea vișinie și cu ciucuri galbeni. În pat, o pereche relativ tânără dormea liniștită. Pătura aruncată neglijent într-o parte de bărbat se strânsese toată pe pieptul femeii, ridicându-se și coborând alene, în ritmul respirației acesteia.

Una dintre femeile mascate se apropie de bărbat și îi acoperi gura și nasul cu o cârpă, în timp ce a doua proceda la fel cu consoarta acestuia. Tresări, alungându-și viziunea. Apoi își aminti subit de lanțul de crime cu care se confruntaseră în

ultima perioadă de timp și își dădu seama că, fără el, erau mari șanse ca asasinele să reușească din nou.

— Ascultă, spuse el, precipitat. Să încetăm cu jocurile astea stupide. Trebuie să-mi dai drumul imediat. Altfel se va întâmpla ceva îngrozitor.

— Glumești, desigur! hohoti sinistru femeia. Se pare că efectul somniferului s-a cam dus. Remarcabil! În mod normal ar fi trebuit să dureze încă multă vreme. Se pare că din nou te-am subestimat. Dar nu văd ce lucru mai îngrozitor decât moartea ta prin congelare s-ar putea întâmpla. Sau te referi la dulcea și fericita doamnă Higghins?

— De unde știi tu de ea? tresări Lucky uimit.

Începea să se dumirească despre rostul capturării lui. Cineva nu voia ca lanțul crimelor să fie întrerupt. Atunci își aminti, deodată, și de unde cunoștea glasul care îi prognoza sfârșitul.

— Zelda! Zelda Ibrahimovici!

O cunoscuse în urmă cu ceva timp, în niște condiții speciale (vezi „Teroare la New York”). Fusese cât pe-aci să se culce cu ea, dar un apel telefonic le stricase plăcerea, atunci când erau excitați mai tare. Ulterior, Lucky înțelese că Zelda Ibrahimovici era angrenată în aparatul special al CIA, conducând o anumită divizie a agenției. Una ultrasecretă, ale cărei scopuri erau din cale-afară de ciudate. N-ar fi crezut că va avea ocazia de a o mai revedea vreodată, cel puțin nu în asemenea circumstanțe. Și, cu toate acestea…

Cu ocazia ultimului caz de care se ocupase, Lucky se văzuse nevoit să constate faptul că Zelda Ibrahimovici nu fusese străină de atentatul criminal asupra Americii, din septembrie 2001. Teroriștii avuseseră mult mai multe obiective în vizor, însă grație capacităților paranormale ale lui Samuel Branigan, parte dintre acestea fuseseră stopate. Desigur, spre disperarea Zeldei Ibrahimovici și a sponsorilor ei. Acum se întâlnea cu ea din nou. Despre sex, nici nu mai putea fi vorba. Lui Branigan, femeia îi plăcuse cândva, însă apartenența ei la CIA, precum și faptul că – bănuia – nu era străină de experimentele făcute asupra lui cu acel ser miraculos, îl dezgustau profund. Ar fi vrut să o știe mai degrabă moartă decât în viață. Mai cu seamă pentru faptul că deținea încă o funcție importantă în cadrul agenției. Și puteri – asemenea.

— Hopa! fu rândul femeii să tresară. Se pare că sinapsele tale au început să funcționeze aberant de rapid.

— Îmi pare rău că nu am apucat să te rup în două atunci când mi-ai intrat așa pofticioasă în casă, însă ăsta nu e un motiv să omori femeile care au parte de fericire.

— Acum te supraapreciezi, tinere! Nu fericirea individuală mă preocupă pe mine. Iar poftele mele nu îmi rămân neostoite, decât în cazul în care EU decid lucru ăsta. Asta să-ți fie foarte clar!

— Recunosc, am exagerat, spuse Lucky, lăsând impresia că se căiește de cele spuse mai înainte. Însă oricât de absurd ar fi părut motivul invocat, tot are mai mult bun simț și logică decât cel care te determină să sprijini asasinatele celor două descreierate.

— Puiule, eu nu sprijin nimic. Eu comand. Și serul ăla minune nu ți-a dat atâta minte ca să pricepi subtilitățile politice pe care o țară ca a noastră trebuie să le manevreze ca să rămână prima din lume. Crede-mă, nu din plăcere o fac! Prea multă independență strică, găurește Puterea cum găurește bacteria mică o măsea slabă, cariind-o. Atâta timp cât nucleul ăsta scârbos nu o să dispară definitiv, puține sunt șansele prin care oamenii să poată fi folosiți în scopuri serioase.

— Dacă Puterea de care vorbești constă în două, trei familii reușite, poate că nici nu merită să dureze, replică Lucky furios, încercând să slăbească legăturile care îl țineau fixat de unul dintre stâlpii clădirii.

— Aiurea! Eu zic să rămâi la micile tale viziunii. Ai stricat destul când te-ai găsit să-mi turburi apele pe 11 septembrie 2001. Nu o să se mai repete, crede-mă! Ah, să nu uit! Motivul pentru care te-am pus acolo, la rece: poate că așa o să înțelegi că ar trebui să colaborăm la lucruri mai mărețe, decât la salvarea unor animale patetice ce viermuiesc orbește pe pământ.

— Probabil că te-ai senilizat, dacă îți închipui că o să jucăm vreodată în aceeași echipă.

Zelda își părăsi locul și se apropie de bărbat. Trecea cu un mers de felină printre carcasele atârnate la distanțe mici unele de altele, ferindu-le cu grație. Era îmbrăcată extrem de elegant, de parcă s-ar fi aflat la o recepție, printre miliardari, nu printre

vite despicate. Avea o rochie de mătase grea, rubinie, ce cădea în falduri grele pe coapsele ei de iapă de rasă.

Se apropie de trupul chircit la podea al lui Lucky și îi puse un toc ascuțit pe cap, dezvelind o crupă fermă și o gleznă foarte delicată.

— Chiar crezi, stârpitură, că gândesc cu astea? spuse ea, arătând triumfător la cele două coapse, dezvelite până sus. Nu o să înțeleg niciodată, când – voi, bărbații – o să vă dezbărați de ideile astea idioate. Treziți-vă!

Lucky vru să mai spună ceva, însă Zelda îi fulgeră un zdrobitor șut în plină figură, făcându-i capul să zvâcnească pe spate.

— Hm! spuse femeia, privind disprețuitoare la trupul fără cunoștință de la picioarele ei interminabile. Oare de ce mi-am închipuit, pentru câteva momente, că ne vom putea înțelege? Ciudată mai e și viața asta. O dată mă aprinde și pe mine un bărbat și atunci mă cheamă datoria în altă parte. Colac peste pupăză, aflu că e unul dintre cei care vor deveni dușmanii mei cei mai valoroși. Probabil că asta m-a și atras către el, în stația aia de autobuz, unde încerca să mă scape de un prăpădit de hoț de buzunare. Viața e parșivă rău, zău așa! Noroc că am obținut ce voiam de la el. Acum a devenit complet nefolositor..

Și zicând acestea, îi întoarse disprețuitoare spatele lui Lucky, îndreptându-se cu pas sigur înspre ieșirea din abatorul în care Lucky urma să aibă soarta blândelor rumegătoare atârnate în jurul său.

• Capitolul 10 •

Începea să își revină după strașnica lovitură încasată. Din nou – durere de cap, din nou – privire încețoșată. De data aceasta însă, își amintea perfect ceea ce se întâmplase. Nici durerea de cap nu mai era așa sfredelitoare. În schimb, frigul îi intrase zdravăn în oase. Respirația lui zămislea nori groși de aburi de fiecare dată când expira. Picioarele îi amorțiseră complet încă de când se afla și Zelda acolo. Situația nu părea să se întoarcă în niciun fel în favoarea lui. Și nici a tinerei Higghins, după toate probabilitățile.

Efectuă o succintă recapitulare a situației. Se îndreptase, la rugămintea aparent nevinovată a lui Bette, spre institutul medico legal. Era târziu și ea îi spusese că trebuie neapărat să lase acolo probele prelevate din încăperea unde fusese asasinat veteranul ce cochetase cu jurnalismul de investigație, motiv pentru care își găsise sfârșitul zilelor. Ceilalți plecaseră să stabilească următorul plan de bătaie. Trebuia să se întâlnească a doua zi.

Probabil că la acea oră articolul fusese publicat, altfel Zelda nu l-ar fi împiedicat să intervină împotriva celor două asasine profesioniste. Și, tot foarte probabil, în scurt timp tânăra Higghins urma să fie răpită, apoi ucisă.

— Poate că au apucat s-o pună sub observație și se vor descurca fără viziunea mea, spuse Lucky, cu voce tare.

Încerca să se păstreze conștient cât mai mult timp, deși somnul începuse să-i dea târcoale. Știa însă că dacă adormea în acele împrejurări, își semna condamnarea la moarte. Nici așa, treaz, nu putea face prea multe, imobilizat cum era, însă o mică libertate de mișcare tot îi mai rămăsese și încerca să profite cât mai mult de ea. Se mișca continuu, cu intenția de a-și slăbi legăturile de la mâini, pentru că picioarele nu și le mai putea mișca deloc.

— Dar dacă nu au făcut-o? își continuă el monologul. Poate așteaptă ca să fac eu vreo mișcare? În fond, nici nu știu cât timp am fost inconștient, cel puțin prima dată, că acum presupun că nu a trecut foarte mult. Altfel nici nu m-aș mai fi trezit.

Situația era extrem de albastră. Intens de albastră. Începu să-și reproșeze că fusese de acord cu planul lui Tom, deși trebuia să recunoască faptul că, la momentul respectiv, părea cea mai bună soluție. De unde să știe că nici morga spitalului nu e un loc sigur. Iar biata Bette fusese ucisă din pură plăcere, nu de altceva.

Spera ca lui Tom să-i treacă prin cap să-l caute, în cazul în care lipsa lui ar fi fost mai îndelungată și în mod cert nejustificată. Să-l caute! Ușor de zis, dar unde să-l caute? Tom nu avea „viziuni” ca ale lui Lucky.

Gândindu-se la toate acestea, simți că mintea i se începțoșează treptat. Pleoapele îi erau din ce în ce mai grele. Făcu ochii mari, sau cel puțin i se păru că face acest lucru. De fapt, pleoapele i se deschideau doar pe jumătate. Vedea cărnurile atârnate ca prin ceață.

La un moment dat, i se păru că aude un zgomot puternic din direcția în care dispăruse Zelda. Apoi, carcasele de vită începură să se miște constant, semn că un curent de aer pătrunsese din nou în sala în care se afla prizonier. Pe urmă îl zări pe Tom, ca și cum acesta ar fi plutit.

— Ce caraghios! spuse el cu glasul stins. M-aș fi așteptat să mi-o imaginez pe doamna cu coasa, nu pe agentul CIA. Cât de stupidă e această ultimă viziune!

Totul se petrecea parcă cu încetinitorul. Mintea lui nu mai procesa impulsurile exterioare. Pleoapele i se închiseră de-a binelea, iar capul îi căzu în piept. Intrase în hipotermie.

•

— Ei, și acum? întrebă Alan nervos, privindu-și ceasul din treizeci în treizeci de secunde, ca și cum ar fi căpătat un tic. Așa îmi trebuie, dacă mă încurc cu amatori și cu „ciudați”. Am trimis-o pe biata femeie la moarte sau nu am trimis-o?

Tom vru să-i dea o replică usturătoare. Avea mintea plină de asemenea replici. Cu toate acestea, renunță.

Nu reușiseră să găsească familia Higghins la niciuna dintre adrese. Vecinii le spuseseră că sunt plecați în concediu, însă nu le putuseră furniza lămuriri suplimentare. Nici la firmă nu obținuseră niciun răspuns clar.

Familia Higghins îi obișnuise pe toți să dispară în vacanță, fără să anunțe nimănui destinația. Își închideau celularele și se

rupeau cu totul de orice legături ce le-ar fi putut aminti de viața cotidiană.

— Spuneau că acesta era secretul căsniciei lor. Un fel de experiență de Robinsoni, le destăinuise asociatul lui Mike Higghins la firma de consultanță unde lucra și soția acestuia.

— Adică se află undeva pe vreo insulă? întrebase Tom, neliniștit.

— Nu neapărat, deși orice este posibil. Ei considerau că te poți simți ca pe o insulă pustie, oriunde nu cunoști pe nimeni, atâta timp cât nici nu încerci să-i cunoști. E un lucru deștept, nu credeți?

— Asta rămâne de văzut, murmură agentul. Numai bine, pot să-i omoare liniștite. Nimeni nu o să le observe absența.

Singurul avantaj al acestei dispariții subite îl putea reprezenta faptul că era puțin probabil ca cele două asasine să afle locația celor doi, așa cum și lor le era aproape imposibil.

— Ar fi bine dacă prietenul tău și-ar face apariția, spuse Alan, uitându-se din nou la ceas. Ar cam fi timpul.

Tom nu știa ce să spună. Până atunci nu mai avusese asemenea desincronizări cu Lucky. Îl căutaseră la institut, la morgă, la doctoriță acasă. Dispăruseră amândoi, fără nicio urmă.

— Știți ce? se înfurie el subit. Eu nu mai aștept până apare Lucky. Îl iau la bătaie pe imbecilul ăla de doctor care ne-a tras țeapă, până spune și laptele care l-a supt de la taică-su.

Polițistul făcu un gest a lehamite și se lăsă mai tare pe spate, în scaunul ce începu să trosnească. Îi erau indiferente modalitățile în care înțelegea fiecare să-și omoare timpul.

În secunda următoare, Tom dispăru cu pas grăbit.

John Fitzbourne al III-lea se odihnea impasibil într-un fotoliu larg, adus special pentru el la secția de poliție, de unul dintre servitori. Stătea rezemat cu bărbia în mânerul prețios la bastonului, privind în gol.

Tânărul Jimmy arunca din când în când câte o carte de joc înspre coșul de gunoi din colțul încăperii, așa cum văzuse el într-un film.

Timpul se scurgea leneș și nimic nu prevestea vreo evadare din acea stare de prostrație. După mai puțin de o oră, în ușă își făcu apariția Tom, plin de sânge ca un măcelar.

— Gata, am obținut ce am vrut. Mitocanul ăsta nu s-a făcut chirurg în mod întâmplător. Taică-su are un abator, canalia. De acolo cred că a deprins idiotul dragostea de îmbucătățit și de cercetarea măruntaielor.

— Bravo! reacționă Alan plictisit, fără a catadicsi să se ridice din scaun. Pentru atâta lucru l-ai zăpăcit în bătaie? Asta puteau afla băieții și din baza noastre de date.

— Și de ce nu au făcut-o până acum? se înfurie Tom. Oricum, nu asta era ideea principală. Se pare că acolo e un fel de cartier general. Chiar nu vă sună niciun clopoțel? Ferestrăul electric? Cea de-a doua «zână» se pare că este una dintre fostele amante ale lui taică-su, cu care s-a încurcat și el în timp. E posibil să fi făcut un triplu-sec de mai mare dragul, trăgându-și-o în familie, printre carcase de animale sacrificate. Ce mai stați, la abator!

•

O cucuvea țipă scurt și Rachel tresări fără să vrea.

Ia uite, m-am ramolit! se gândi ea, sperând ca partenera ei să nu fii observat mica tresărire.

— Semn rău! remarcă aceasta, mai sinceră și mai lipsită de gânduri ascunse decât iubita ei. Nu-mi place treaba asta.

— Adică, ai făcut brusc în pantaloni, pentru atâta lucru?

— Nu face pe idioata, îi replică imediat femeia. Nu de cucuvea mă sperii eu, ci de toată situația. Nu-mi place modul în care i-am găsit pe nemernici?

— Ce contează? Dacă aflai din ziare unde sunt, te simțeai mai bine? Hai o dată!

Oricât încerca să facă pe grozava, Rachel nu era în apele ei.

Pădurea prin care veniseră și care înainta până aproape de casa cea mare și albă, construită în stil colonial, o cam înmuiase. Nu o speria niciun animal din jungla de asfalt în care crescuse. Fâșâitul vântului prin frunze și miile de sunete înfundate – majoritatea provocate de vietăți nu mai mari decât unghia ei – îi dădeau fiori reci pe șira spinării.

Iar acum – cucuveaua.

Și luna pe jumătate ascunsă într-un nor sângeriu.

— Presimt că o să se întâmple ceva rău, spuse partenera ei, precum un ecou al gândurilor sale.

Ca să-i înlăture iubitei temerile, îi trase o scatoalcă după creștet.

— Normal că o să se întâmple ceva rău, minte îngustă ce ești! Numai că noi vom provoca acel rău. Sau poate îți închipui că e un lucru minunat să despici oameni în două?

Cealaltă nu mai spuse nimic, uimită de ascuțimea minții lui Rachel, niciodată surprinsă fără o replică pertinentă pe buze. Înaintară tiptil, depășind liziera pădurii și sărind cu agilitate gardul casei, care avea un rol pur decorativ.

Sunetele pădurii se stingeau treptat, și o liniște mormântală le înconjură. Se simțeau ceva mai sigure pe ele, deși sentimentul ciudat nu le părăsise cu totul.

Văzură o fereastră deschisă la etaj.

— Hai pe acolo! propuse Rachel. Mă simt mai în siguranță dacă nu pătrund pe intrarea principală într-o casă. Cel puțin atunci când nu mă așteaptă nimeni.

Se cățărară pe grilajele de lemn care aveau rolul de a favoriza creșterea unor plante agățătoare. Rachel ajunse prima. Își aruncă privirea în încăperea al cărui geam îl escaladaseră. Acolo se vedea un pat imens, cu baldachin de catifea vișinie și ciucuri galbeni. În pat, o pereche relativ tânără dormea liniștită. Pătura aruncată neglijent într-o parte de bărbat se strânsese toată pe pieptul femeii, ridicându-se și coborând alene, în ritmul respirației acesteia. Își traseră cagulele pe față și pătrunseră în cameră cu mișcări de felină.

Rachel îi făcu semn, cu două degete, partenerei sale să treacă de partea cealaltă a patului și să se ocupe de bărbatul bine făcut, al cărui trup lucea transpirat în lumina palidă a lunii. Ea se apropie tiptil de femeia aproape în întregime acoperită cu pătura. I se vedeau numai părul roșcat și buzele rujate.

— Ce dracului?! șopti Rachel. Asta doarme rujată?

Ridică din umeri a mirare și indiferență, apoi scoase din buzunar o cârpă pe care o impregnă cu eter. Același lucru, ca o imagine în oglindă, îl executa și partenera ei. Se aplecară în același timp deasupra patului.

Rachel ajunsese cu cârpa aproape în dreptul gurii femeii, când se trezi cu o lovitură după ceafă. Femeia ce părea că doarme se dovedi extrem de eficace în lovituri. După ce îi aplicase o lovitură de picior după ceafă, printr-un semi-șpagat spectaculos, surprinzând-o pe Rachel și lăsând-o fără reacție, se arcui și sări brusc în picioare în pat, spre uimirea tâmpă a fostei

pușcăriașe. Până să se dumirească, se mai trezi cu două lovituri puternice peste figură, care o aruncară la podea.

De cealaltă parte, situația se desfășurase cu și mai mare agitație. Bărbatul profitase de același moment, când femeia era aplecată peste el, pentru a-i aplica un upercut direct în bărbie, cu care socotise că va încheia socotelile. Spre surprinderea lui, femeia, deși cu aparența unei făpturi reprezentative pentru sexul slab, scutură puțin capul, dar rămase în picioare. Pe urmă se aruncă, fără niciun fel de preaviz, cu mâinile în gâtul lui și începu să-l strângă ca într-o menghină. Bărbatul se înroși, încercând să se elibereze, însă femeia se dovedi de o putere fantastică. Avea impresia că se luptă cu un campion de wrestling. Atunci zări o umbră uriașă făcându-și apariția în spatele viperei și un pumn imens, lovi fulgerător creștetul femeii. Aceasta se prăvăli fără cunoștință la podea.

— Credeam că ai uitat să mai vii, comentă Lucky, ținându-se cu mâna de gât, după ce se aprinse lumina.

— M-am gândit să vă las să vă descurcați cu ele cum puteți. Puțin antrenament nu strică niciodată, râse Tom cu poftă, împingând cu piciorul trupul inert al femeii care aproape îi sugrumase prietenul.

— Teribil ce forță avea! se minună Lucky în continuare. Sau unde sunt eu încă slăbit, după congelătura pe care am tras-o.

— Las’ că-i dăm noi de capăt și la degerătura aia, zâmbi Tanya Fukol promițător, mângâindu-l pe umflătura din pantaloni.

— Cât despre tine, cucoană – se încruntă Tom la ea –, lovești bine, dar să nu îți treacă ție prin minte să-ți ștergi rujul!… Dacă devenea neîncrezătoare și, în loc de cârpă scotea un cuțit, ce-ai mai fi făcut?

— Eu am spus de la bun început că e o nebunie, interveni, și Alan în discuție, făcându-și apariția în cadrul ușii. Dar te poți pune cu nebunu’? continuă el; făcând un semn sugestiv cu mâna în dreptul burții, cu gândul la Fitzbourne al III-lea. Doi civili ca momeală?!

— Credeți-mă, domnule polițist, tentația a fost prea mare. Și John mi-a promis exclusivitatea. Vă dați seama ce audiență o să avem acum? Când veți explica spectatorilor subtilitățile anchetei care v-au permis să prindeți asemenea monștri, o să atingeți celebritatea.

— Mda, bombăni Alan, în timp ce le punea cătușe celor două femei care își recăpătau cunoștința. Ca în visele mele de tinerețe. Să mă vadă lumea la televizor cum sunt luat de tâmpit de toți începătorii!

— Dar mai termină omule o dată cu „începătorii” ăștia, că m-ai înnebunit, se înfurie Tom, zâmbind de astă dată. Nu reușeam fără profesioniști ca tine, na! E bine? Pot să spun asta și în fața camerelor de filmat, dacă vrei. Dar mai ales în spatele lor, continuă el, apucând-o cu o mână uriașă de fese pe reporterița karatistă.

Coborâră în holul spațios de la parter unde îi așteptau, tremurând înspăimântați și băgați unul într-altul, soții Higghins. Tot acolo se afla și imensa apariția a lui John Fitzbourne al III-lea. Acesta din urmă era instalat confortabil pe sofaua imensă din dreptul căminului.

— Lucky, eram convins că vei rezolva tărășenia asta în cele din urmă, spuse el, ridicându-se cu greu și întinzând mâna bărbatului care încă își masa gâtul.

— Nu e nevoie să ne felicitați, domnule Fitzbourne, spuse Alan, cu glas amar. Nu ne-am făcut decât datoria, continuă el pe un ton ironic.

John îl ignoră însă, uitându-se cu recunoștință în ochii albaștri ai lui Lucky.

— Să nu crezi că am uitat ce ți-am promis, îi spuse cu o voce fermă.

— Eu nu cred nimic, dar aștept cu nerăbdare.

— OK! Îți sunt dator, spuse simplu uriașul miliardar. Și îți voi da toate detaliile chiar în seara asta, la bordul vasului amiral al flotei mele, unde sunteți cu toți invitați.

Zâmbi ușor stângaci, vizibil neobișnuit cu asemenea mișcări ale buzelor. Apoi, fața lui căpătă imediat o expresie rece și dură, când le privi pe cele două femei mânate ca vitele de la spate de polițiști.

— Cât despre voi, aveți multe explicații de dat. Iar pedeapsa pe care o veți primi, o să fie nimic față de ce vă așteaptă în timp ce o s-o executați. Voi avea eu grijă…

Rachel își luă un scurt avânt din gât și aruncă o scuipătură groasă în obrazul gelatinos al nababului.

John nu spuse nimic. Scoase tacticos o batistă imaculată și se șterse, fără vreun cuvânt de prisos.

Alan o împinse cu forță pe neîmblânzita femeie, trecând-o pragul mai mult în aer, decât pe propriile picioare. Afară îi așteptau trei jeep-uri de poliție și o limuzină luxoasă, un Lincoln Imperial, proprietatea miliardarului.

Ieșiră în șir indian din casa în care soții Higghins refuzară să mai rămână o secundă în plus. Primul era un polițist care îl însoțise pe Alan în „dificila” sarcină de a pune cătușe femeilor leșinate. Urmau cele două criminale. La urmă veneau Lucky, John Fitzbourne al III-lea și Tom, care încheia plutonul victorios, împreună cu frumoasa știristă, ce rămăsese frumos impresionată de palma admirativă și promițătoare pe care o simțise pe fund în dormitor.

Deodată, din întunericul ce domnea împrejur, izbucniră două fulgere luminoase urmate, la foarte scurt timp, de pocniturile aferente. Cele două femei se prăbușiră pe gazonul jilav, fiecare cu câte o gaură în tâmplă.

Stupefiați, cei care le însoțeau se întoarseră în același timp înspre locul din care veniseră împușcăturile. O a treia lumină se văzu, iar John Fitzbourne făcu un pas agil în spate, cu o ușurință uimitoare, primind în plin glonțul destinat celui aflat în spatele lui. Iar acesta era Lucky.

Ca într-o secvență sportivă prezentată în reluare, bătrânul se prăbuși, zguduind pământul și aterizând lângă cele două femei care îi uciseseră nepoata. Lucky îngenunche imediat, încercând să-i acorde primul ajutor celui care îi salvase viața. Ceilalți se aruncaseră la pământ și începuseră o canonadă susținută în direcția pădurii. Prea târziu, probabil. Pădurea se afundase în liniștea apăsătoare în care stătuse până cu câteva secunde mai devreme.

— Nu am putut să-mi țin promisiunea, Lucky! icni miliardarul cu ultimele sale puteri.

Apoi capul îi căzu flasc într-o parte, în timp ce din colțul buzelor începu să i se scurgă un firișor de sânge.

— Stai liniștit, John! Ai făcut mai mult decât atât, murmură Lucky. Mult, mai mult decât atât!

•

— Și aia se prinsese ca disperata cu mâinile de gâtul bietului om înghețat. Ha, ha, ha! povestea Tom, stricându-se de râs și ținând-o pe genunchi pe Tanya, ce părea o biată fetiță de

generală în comparație cu namila care o excita până și prin vorbele sale.

Se aflau toții, câți rămăseseră, la barul unui irlandez. Alan se împăcase cu rolul ingrat pe care îl avusese de jucat în marea lor reușită, dar era vesel pentru că nu avea să mai existe vreun proces, dat fiind faptul că asasinele fuseseră lichidate în mod spectaculos. Cu toate acestea se vedea nevoit să recunoască aportul hotărâtor pe care îl avuseseră Tom, Lucky, până și enervantul miliardar, al cărui sfârșit se dovedise atât de altruist, pe cât de egoistă îi fusese întreaga viață.

Jimmy asculta captivat povestirea lui Tom, aruncând pe furiș câte o privire către mâna stângă a uriașului, care o masa discret între picioare pe apetisanta Tanya.

— Trebuie să recunosc că, dacă nu se încăpățâna Tom să-l snopească în bătaie pe bietul Sherrit, probabil că „norocosul” de Samuel Branigan ar fi fost astăzi mai înghețat decât cadavrul bietei legiste, pe care l-am găsit a doua zi în sertarul în care tocmai avusese un orgasm grozav. Asta dacă ar fi să ne luăm după mărturiile „paranormalului” nostru, aprecie Alan, râzând.

— Dar, până la urmă – vru Jimmy să știe, mai mult ca să nu se observe că roșise ca racul în urma ultimei părți a povestirii –, cum au aflat asasinele locația victimelor.

— Eh! spuse Lucky cu năduf. Asta aș fi vrut să aflu și eu de la răposatul Fitzbourne. Se pare că jigodia aia de Zelda știe mai multe decât mine despre experimentul la care am luat parte. M-a făcut – probabil sub hipnoză – să „vizionez” locația, în timpul primei mele pierderi de cunoștință, cea care a precedat leșinul provocat de lungul ei picior ce mă lovise în plină figură. Și să-i spun ceea ce văd.

— Îți dai seama, Lucky, cum poate fi aia capabilă să te strângă între coapse, dacă te-a dat gata cu un simplu șut?

— Vrei să spui că, dacă eu nu am reușit s-o dobor pe Rachel din prima, înseamnă că nu i-aș putea face față unui bărbat adevărat? se răsfățâ Tanya, strecurându-și mâna la pieptul uriașului.

— Doamne! – se cruci Alan – nici nu-mi vine să cred cu cine am făcut echipă. Și ce echipă!

• VA URMA •

mastică